A.C. CRISPIN

Alien IV
ÎNVIEREA

Această carte este dedicată lui Sigourney Weaver. Îi mulţumim pentru că a creat un personaj de acţiune feminin, care este un exemplu pentru noi toţi. La urma urmei, primul „Erou" a fost femeie.

Prolog

Ăsta e un extraterestru!

Vincent Distephano tresări involuntar când îşi dădu seama. *Cum dracu' ajunsese aici, în capsula de comandă?* Se opri să privească surprins apariţia grotescă a intrusului.

Ochii extraterestrului păreau uriaşi, complet disproporţionaţi faţă de capul ţuguiat şi caraghios. Irisul eliptic părea să se curbeze în jurul pupilei, având un aspect nepământean. Clipea şi pleoapele lui transparente se mişcau atât de repede încât Vinnie nu-şi dădea seama dacă această clipire începuse de sus, de jos sau din lateral. De fapt, pleoapele nu se vedeau deloc când nu se mişcau. Clipi din nou, rapid, de două-trei ori iar apoi întoarse capul.

Oare era conştient de prezenţa lui?

Ah, fir-ar să fie!

Fălcile arătării se deschiseră ameninţător. Îi curgeau balele încet printre dinţii ascuţiţi, periculoşi. Ce mulţi dinţi are! Buzele se întinseseră într-un rânjet şi arătarea făcu un pas înainte.

Vinnie încercă să rămână nemişcat când botul extraterestrului se deschise şi se închise încet, lăsând să picure saliva groasă, lipicioasă.

Dacă această arătare a ajuns aici, înseamnă că mai sunt şi altele, se gândi el. *Poate e un cuib întreg! De unde au venit? Şi cum au ajuns la bordul navei?*

De fapt, nu conta. Acesta era aici, acum, cu el, şi nu rezolva nimic dacă îşi punea atâtea întrebări. Extraterestrul se opri după ce se

aruncase rapid înainte. Înainta ca o insectă şi îşi folosea coada ca pe un senzor. Oare îl vedea? Ochii aceia uriaşi îi foloseau la ceva sau detectau doar hrana ori prada prin intermediul unei surse de lumină sau printr-o senzaţie insesizabilă de fiinţele umane? Oare simţul mişcării ori al mirosului erau mai sensibile decât văzul?

Capul grotesc şi ţuguiat al extraterestrului se rotea ca şi când arătarea ar fi încercat să studieze împrejurimile. Probabil că sutele de leduri active şi ecrane multicolore ale tabloului de comandă îi distrăgeau atenţia. Poate că tabloul de comandă îl va împiedica să-l depisteze pe Vinnie. El cel puţin aşa spera. Înghiţi în sec.

În momentul acela, unul din ecranele de observaţie clipi, schimbând imaginile atât de rapid încât extraterestrul se întoarse imediat spre el. Planeta Pluto, care stătea tăcută sub navă, apăru brusc într-un prim plan, când unul din micile ei gheizere erupse, împrăştiind hidrogen lichid în spaţiu. Luminozitatea benzilor de gheaţă ale planetei contrasta şocant cu bezna spaţiului din jurul ei. Extraterestrul îşi bălăbănea capul dintr-o parte într-alta, observând activitatea planetei. Activitatea gheizerului se intensifică, iar tromba de lichid ajunse la zenit. Ecranul se concentrase asupra acestui fenomen, cercetându-l în cele mai mici detalii. Drept răspuns, ciudata creatură se întoarse complet cu spatele la Vinnie şi o porni deodată spre ecran, sprintenă ca un păianjen.

Acum! Repede! Cât nu se uită la tine! Mişcă-te! Folosindu-se de reflexele sale agere de soldat instruit, Vinnie întinse mâna.

PLEOSC!

Al meu eşti, afurisitule!

Ridică palma şi studie rămăşiţele insectei extraterestre zdrobite, lipite de buricul degetului. *Ce dracu' o fi?* Clătină din cap dezgustat. Generalul Pérez o să facă o criză de nervi dacă o să afle că la bordul impecabilei sale nave, *Auriga,* se află o insectă extraterestră. Şi când o să audă că se infiltrase chiar în capsula de comandă, o să-şi piardă minţile de tot. Oare o fi singura sau or mai fi şi altele? Nu era nevoie decât de două ca să se înmulţească. Şi dacă era vorba de insecte extraterestre, era de ajuns şi **una singură.**

Fără să-şi ia ochii de la insecta zdrobită, tânărul soldat sorbi din paharul de *milkshake,* înghiţind ultimele guri. *Generalul ar fi la fel de furios şi dacă le-ar vedea mâncând în timpul serviciului, băiete,* se gândi Vinnie zâmbind. Da, generalul Pérez nu ieşea din litera regulamentului,

dar Vinnie sărise peste micul dejun şi o să sară şi peste prânz. Era cel mai plictisitor lucru să stai în capsula de comandă a enormei nave. Şi mai rău de atât nu putea fi decât să-ţi ghiorăie stomacul.

Zdrobi în mână paharul de plastic şi-l băgă în buzunar, scormonind cu paiul rămăşiţele insectei. Capul ţuguiat şi dinţii mici, ascuţiţi erau încă vizibili.

Ah, ce urât eşti. Cum te-ai strecurat la bord?? Probabil că faci parte din marfa „neoficială" a generalului, luată din străfundurile coloniei, dincolo de frontieră. Sigur, pe mine unul puţin mă interesează. Nici nu vreau să ştiu. Când eşti soldat şi lucrezi la o instalaţie ultrasecretă care pluteşte în jurul centrului gravitaţional al planetelor Pluto şi Charon, *cu alte cuvinte, la dracu-n praznic,* înveţi să nu pui întrebări şi să nu spui **nimic.**

Singurul lucru pe care-l învăţase Vinnie în aparent nesfârşita sa misiune de un an la bordul navei *Auriga,* era că lucrul la o instalaţie strict-secretă era cea mai **plictisitoare** sarcină care putea să cadă pe capul unui soldat. Aici nu se întâmpla niciodată nimic! Iar generalul Pérez avea grijă să fie totul în ordine. Făcea tot timpul inspecţii şi menţinea o rutină deosebit de strictă. Fiecare echipament, fiecare instalaţie de la bordul navei era de ultimă oră, nou-nouţă, lustruită şi întreţinută impecabil. Nu se produceau nici măcar defecţiuni tehnice care să alunge plictiseala.

Mă rog, peste trei luni o să scape de aici. Şi o să-şi poată alege misiunile, după ce îndeplinise această sarcină ultrasecretă.

Să sperăm că în următoarea voi avea parte de mai multă acţiune. Poate că o să fiu trimis pe Rigel. Acolo este palpitant. Nu ca în locul ăsta afurisit.

Se uită din nou la insectă, fărâmiţând-o cu paiul. Faptul că *Auriga* pierdea războiul cu insectele i se părea amuzant într-un fel. Vinnie nu era obişnuit să întâlnească insecte în spaţiu. Sigur, se ştia că militarii răspândesc tot felul de creaturi dăunătoare în spaţiu, de la şobolani şi purici, prezenţi în magaziile de marfă şi de alimente ale vechilor corăbii de lemn, până la şarpele maroniu de copac, originar din insulele Pacificului de Sud, infiltrat în mărfurile, mâncarea şi lăzile cu arme, care a cauzat dispariţia unei întregi specii de păsări în secolul douăzeci. Ca să nu mai vorbim de infestarea cu gândaci infiltraţi într-un transport de hrană „sterilizat", trimis pe Marte la începutul erei colonizării spaţiale. Dar acum, atmosfera magaziilor de depozitare a

mărfurilor elimină aceste neajunsuri, deci, în prezent, consecinţele negative au fost mult diminuate.

Cu excepţia navei *Auriga.* Ţânţarii care scăpaseră ca urmare a unui experiment de laborator şi apăreau în tot felul de locuri, păianjenii care-şi semnalaseră prezenţa la scurt timp după livrarea unuia din transporturile neoficiale ale lui Pérez şi insectele extraterestre întâmplătoare ca aceasta pe care tocmai o strivise, făceau ca uriaşa navă să pară un gigantic colector de insecte! Parcă cele mai neînsemnate forme de viaţă ale galaxiei şi-ar fi pus în gând să-i demonstreze generalului Pérez că, oricât de strictă era disciplina lui, oricât de secrete erau operaţiunile sale la marginea sistemului solar, nu se putea pune cu Mama Natură. Vinnie zâmbi.

Şi, în timp ce zgândărea cu paiul rămăşiţele însângerate ale insectei, se gândea dacă să raporteze sau nu incidentul. Generalul aşa voia. Înnebunea dacă avea musafiri nepoftiţi la bordul impecabilei sale nave. Ordonase ca insectele să fie prinse, dacă se poate vii, pentru a fi „catalogate" în vederea depistării originii lor. Vinnie se gândi la toată birocraţia pe care ar declanşa-o, la toate investigaţiile ridicole stârnite de o biată insectă şi se uită din nou în capătul paiului.

Mai dă-o încolo!

Îndreptă paiul spre ecranul capsulei de comandă şi suflă în capătul lui, lipind-o de el. I se părea amuzant cum stătea acolo.

Acesta a fost cel mai palpitant incident al acestui schimb interminabil!

Se uită la consola de comandă şi la ecrane. Totul era liniştit. Calm. Plictisitor ca moartea. Nici măcar gheizerele nu mai erupeau. Soldatul oftă, se scărpină în creştetul proaspăt ras şi încercă să nu se uite la ceasul care număra secundele rămase până la terminarea schimbului.

Poate o să apară alt gândac care să-i abată atenţia. De-abia aştepta.

Capitolul 1

Doctorul Mason Wren înainta repede pe coridoarele vopsite într-o culoare neutră, către principalul său laborator. Generalul Pérez îl chemase la un *briefing* neaşteptat, tocmai când îşi savura micul

dejun, şi cele douăzeci şi trei de minute pe care le pierduse cu acea întâlnire îi dăduseră programul peste cap. Din fericire, se putea baza pe personalul lui. Ştia că vor iniţia toate programele de dimineaţă, vor verifica rezultatele schimbului de noapte şi vor fi gata să-l informeze în legătură cu starea actuală a experimentului. Se uită din obişnuinţă la pagerul prins la rever. Niciun mesaj. *Tatăl* – sau mai bine-zis uriaşul computer care comanda toate sistemele de menţinere a vieţii –, îndeplinea funcţiile de cercetare şi toate celelalte sisteme esenţiale de la bordul giganticei *Auriga* l-ar fi informat imediat dacă primea vreun mesaj.

Liniştea era un semn bun.

Când îl chemase Pérez, se aşteptase la necazuri, dar nu fusese nimic. Generalul voia să se informeze asupra unor detalii. Trecuseră două săptămâni de când nu mai fusese solicitat la laborator în miez de noapte şi Wren era mulţumit de progresul care începuse să se manifeste brusc. Poate trecuseră în sfârşit de ce era greu.

Omul de ştiinţă suplu, cu chelie, se apropie de uşile laboratorului, fără să-i bage în seamă pe cei doi soldaţi înarmaţi care stăteau de pază. Pentru el erau practic invizibili. Făceau parte din decor, ca mobila sau niturile uşilor pneumatice. Ştia că paza se schimba din patru în patru ore, dar lui i se părea că toţi semănau între ei: aveau aceleaşi fălci pătrate, priviri fixe, uniforme măslinii, arme masive şi atitudine bătăioasă. Albi, negri, tuciurii, bărbaţi sau femei – toţi erau la fel pentru Wren. Nu-i spuneau nimic deosebit. Erau soldaţi. Brute. Fiinţe primitive.

În schimb, el şi oamenii lui erau *doctori. Oameni de ştiinţă.* Chiar şi cel mai neînsemnat din echipa lui servea pentru un scop mai înalt: răspândirea cunoaşterii, progresul umanităţii, îmbunătăţirea condiţiei umane. Pentru Wren, soldaţii aveau un singur scop: să aibă grijă ca el şi oamenii lui să-şi poată îndeplini obiectivele. Sigur, toţi erau militari – şi soldaţii şi oamenii de ştiinţă – dar delimitarea valorică era clară în mintea lui Wren.

Când se apropie, uşile se deschiseră silenţios, permiţându-i să intre în principalul laborator. Când trecu pe lângă cei doi soldaţi, remarcă amuzat, fără să vrea, că nu numai că arătau la fel, dar mestecau şi guma în acelaşi ritm. Ca nişte roboţi. De fapt, roboţii avuseseră mai multă personalitate când existaseră.

Uşile se închiseră la fel de silenţios cum se deschiseseră în

spatele lui şi uită de soldaţi. Aşa cum se aşteptase, oamenii lui se apucaseră deja de treabă. Laboratorul oferea ambianţa necesară studiului ştiinţific. Fiecare echipament, program sau persoană era cel mai bun din domeniul lui. Şi rezultatele lor le vor dovedi valoarea.

Se apropie de prima staţie de lucru, uitându-se la miile de ecrane. Observă structurile de date în rapidă schimbare, înregistrând în mintea lui progresul pe care-l indicau. Apoi îi aruncă o privire lui Carlyn Williamson şi femeia îi zâmbi discret.

— Ne încadrăm încă în buget, doctore Wren, îi spuse ea încântată.

— Ai început bine dimineaţa, Carlyn, îi răspunse el, la fel de zâmbitor.

Se duse apoi la cealaltă staţie, salutându-i pe doctorii Matt Kinloch, Yoshi Watanabe, Brian Clauss, Dan Spraque şi pe proaspătul lor absolvent, Trish Fontaine. Kinloch ridică degetul mare în sus, semn că testele începute noaptea trecută mergeau bine. Wren îi răspunse la fel şi îşi continuă inspecţia. Observă că el şi savanţii lui erau îmbrăcaţi la fel – în uniforme şi halate de laborator – întrebându-se dacă lui Pérez îi venea la fel de greu să-i deosebească oamenii, cum îi venea lui să distingă soldaţii generalului unul de altul.

După ce îşi termină inspecţia, mulţumit că totul mergea perfect – ceea ce i se părea prea frumos să fie adevărat – doctorul Wren se apropie în sfârşit de incubator.

Doctorul Jonathan Gediman, tânărul, brunetul şi zelosul său colaborator, îl aştepta nerăbdător. Wren se aştepta să-l vadă din clipă-n clipă sărind într-un picior. Dar protejatul lui avea perfectă dreptate să fie încântat. Din tot ce văzuse până acum, îşi dăduse seama că făceau progrese remarcabile. Însă, după toate eşecurile îndurate, Wren se abţinea să se bucure prea devreme. Puteau să mai apară încă destule probleme.

— M-ai aşteptat, îi spuse Wren. Apreciez gestul.

Gediman încuviinţă din cap.

— Am avut destule de făcut. Vreţi s-o vedeţi acum?

Nu lipsi mult ca Wren să se încrunte nemulţumit. Nu-i plăcea că Gediman avea tendinţa să personalizeze specimenul. I se părea o atitudine lipsită de profesionalism. Dar era un bun lucrător, conştiincios, devotat experimentului, aşa că încercă să nu bage în seamă acest fapt.

— Sigur, îi răspunse Wren, să ne uităm la specimen.

Gediman apăsă pe nişte butoane în ordinea corespunzătoare şi se uitară amândoi la fluxul de date de pe micul ecran, fixat în partea superioară a incubatorului. Cilindrul înalt de metal îşi reglă temperatura, în timp ce vaporii reci erau eliminaţi în exterior. Carcasa metalică externă se roti încet şi apoi se ridică până atinse tavanul, unde se opri. Apoi se deschise automat, scoţând la iveală un mic tub criogenic de un metru lungime şi o jumătate de metru în diametru.

Wren se uită la date. Lungimea şi progresul incubaţiei, componentele mediului chimic de creştere, stimularea electrică a celulelor şi aşa mai departe erau afişate toate pe ecran, într-o structură reactualizată în permanenţă.

— Uite-o! murmură Gediman blând.

Tonul lui îl făcu pe Wren să-i arunce o privire. Gediman se uita cu ochii mari, emoţionat, ca un tată care-şi vede pentru prima oară copilul nou născut. Foarte bine. Într-un fel, chiar *era* odrasla lui Gediman. Gediman, Wren, Kinloch, Clauss, Williamson, oricare dintre ei putea fi considerat părintele specimenului, iar Wren le încuraja ataşamentul. Acest gen de mândrie posesivă le stimula efortul, gândirea creatoare, devoţiunea faţă de o cauză, care nu putea fi compensată de niciun salariu. Wren zâmbi fără să vrea.

— Uite ce faţă are! exclamă Gediman mândru.

Wren se uită la specimenul care plutea în gelul nutritiv opac. La început nu i se păruse decât o masă amorfă. Ghemuit în clasica poziţie fetală – chiar şi numai acest fapt în sine reprezenta un miracol ştiinţific – pluti mai aproape de sticlă şi Wren văzu ce observase deja colaboratorul său.

Era faţa unui copil, a unei fetiţe drăguţe şi Wren se trezi cuprins de acelaşi entuziasm care-l anima pe Gediman. Trăsăturile se dezvoltaseră destul de mult ca să poată fi recunoscute. Căpătaseră o individualitate proprie, umană. Mici şuviţe maronii de păr pluteau în jurul capului de o formă perfectă, conferind specimenului un aspect fantastic de mică sirenă. Wren clipi, încercând să revină la realitate. Ochiul lui de profesionist examină diversele tuburi, cabluri şi senzori prinse de micuţul specimen. Totul era exact unde trebuia să fie. Echipamentele hrăneau specimenul, îi stimulau creşterea şi evoluţia mult mai repede decât ar fi putut s-o facă natura.

Dar Wren nu avea răbdare. Era sătul de încetineala naturii, de

erorile ei, de surprizele sale neplăcute. Sarcina lui era să anticipeze natura, s-o modeleze după nevoilor lui. Şi se pare că era pe cale să reuşească. Zâmbi, mângâind laturile incubatorului.

— Este frumoasă, nu-i aşa? zise Gediman încet.

Wren deschise gura fără să spună nimic. Se mulţumi doar să încuviinţeze din cap. *Se dezvoltă mult mai bine decât am fi avut dreptul să sperăm vreodată.* În timp ce specimenul se depărta de el, i se păru că-i vede ochii mişcându-se sub pleoape. Se întrebă dacă o fi capabil deja să deosebească lumina de întuneric. Şi dacă poate să simtă cât de cât ceva.

Lumina apărută brusc o făcu să se crispeze. În lumină erai depistat imediat. Era mai greu să te ascunzi. Trupul ei se făcu covrig. Se simţea în siguranţă în umezeala caldă din jurul ei, dar lumina o speria. Imagini haotice de vis îi tulburau conştiinţa.

Alinarea rece a somnului criogenic.

Dorinţa de a-şi proteja puiul.

Forţa şi tovărăşia propriei sale specii.

Puterea mâniei sale.

Căldura şi siguranţa gelatinei.

Imaginile erau în acelaşi timp lipsite de sens şi pline de înţelesuri. Le recunoştea la un nivel situat dincolo de conştiinţa ei, dincolo de învăţare. Făceau parte din fiinţa ei, din cine şi ce fusese. Iar acum făceau parte din ceea ce va deveni.

Plutea în căldura confortabilă, încercând să se ascundă de lumină. Şi de sunete. Un murmur îndepărtat care venea din afara ei. Din interiorul ei. Sunetele veneau şi plecau. Însemnau totul şi nimic.

Auzea din nou sunetele interioare. Unul era mult mai puternic decât celelalte. Era cel pe care-l asculta întotdeauna. Cel pe care încerca din răsputeri să şi-l amintească. Îi auzi murmurul.

Mămica spunea întotdeauna că nu există monştri cu adevărat. Dar iată că există.

Ah, dacă ar şti ce însemnau toate acestea. Dar, poate că într-o zi…

Pentru o clipă, Wren îşi permise să spere, să viseze. Vor apărea lucrări, cărţi, publicaţii. Va ploua cu premii. Acesta era doar începutul.

Fătul plutea, întorcându-se în incubatorul plin cu gel. Wren trebuia să admită că Gediman avea dreptate. Era frumos, un specimen perfect…

Acum era întors cu spatele la el, cu coloana vertebrală lipită de sticlă. Şi atunci observă ceva nou.

— Ai remarcat asta? îl întrebă el pe Gediman, încercând să-şi păstreze calmul.

— Ce? murmură Gediman, cercetând spatele specimenului.

— Acolo, îi arătă Wren, indicând cele patru ridicături de-o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Chestiile alea patru. Unde ar trebui să fie capetele vertebrelor dorsale.

Gediman se încruntă când le văzu.

— Credeţi că or să apară anomalii?

Wren clătină din cap.

— O să le urmărim. S-ar putea să fie semnul unui defect embrionic.

— Nu se poate! zise Gediman cu un oftat.

— Să nu ne agităm degeaba. S-ar putea să fie reminiscenţe de creştere, iar în acest caz ar trebui să dispară.

Gediman părea îngrijorat. Îi pierise bucuria. Wren îl bătu încurajator pe spate.

— Este superior oricum oricărui specimen adus până în acest stadiu de dezvoltare. Eu am speranţe mari. Ar trebui să ai şi tu.

Colaboratorul lui zâmbi din nou.

— Am ajuns atât de departe şi evoluează aşa de bine. Sper să nu vă înşelaţi, doctore Wren.

Şi eu sper, îşi spuse Wren, privind specimenul. Spera să nu fie altă glumă făcută de natură pe seama lui.

Peste o lună, Wren şi Gediman stăteau din nou dinaintea incubatorului. Acesta era mult mai mare decât primul. Avea trei metri lungime şi un metru în diametru. Fătul care plutea ca un dop în gelatină crescuse până ajunsese să umple aproape acest nou spaţiu.

În laborator domnea o atmosferă febrilă. Wren remarcase cât de des se apropiau colaboratorii săi de incubator, ca să se uite şi să se minuneze de realizarea lor.

Atât de mult din atât de puţin. Mostre vechi de sânge. Bucăţi de

ţesut prelevat din măduvă, splină, lichid cefalo-rahidian. Rămăşiţe de ADN. Celule infectate. Iată ce obţinuseră din toate acestea.

Specimenul se întoarse. Părul lui castaniu, ondulat şi lung până la umăr plutea în jurul feţei, ascunzându-i uneori trăsăturile plăcute, umane. Mâinile i se chirciră, apoi se relaxară. Ochii se mişcau sub pleoapele închise.

*Visează? Oare ce anume? **Ale cui** or fi visele sale?*

Wren se uită la monitoarele incubatorului. Primul ecran arăta electrocardiograma specimenului – bătăile inimii erau constante, ritmice, aritmia sinusoidală normală. Bine. Foarte bine.

Se întoarse spre cel de-al doilea ecran. Dacă primul indica specimenul feminin de mărime adultă – şi scria pe el cu litere mari „GAZDĂ" – cel de-al doilea era etichetat drept „SUBIECT" şi prezenta altă electrocardiogramă. Bătăile inimii erau mai rapide decât cele ale gazdei, având o sinusoidă tahicardică. Dar erau la fel de puternice şi sănătoase ca ale gazdei.

Wren zâmbi. Se uită din nou la faţa specimenului-gazdă. Se încruntase. Dacă ar fi mai romantic, ca Gediman, ar spune că părea nefericit.

Mi-ar plăcea să ştiu ale cui vise le visezi tu, acum? Pe ale tale sau pe ale celor din care eşti alcătuit?

Doctorului Jonathan Gediman nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. Doctorul Wren o să-l lase pe *el* să facă această operaţie. În timp ce stătea în camera răcoroasă, sterilă, în uniforma dezinfectată, proaspăt spălat, îşi aranjă vizorul chirurgical. Lângă el, doctorul Wren aştepta nerăbdător. Era prezent şi doctorul Dan Spraque. Dan îl felicitase când aflase de la Wren şi cuvintele lui sincere îi insuflaseră încredere.

Vizorul era prost reglat şi apăsă pe nişte butoane. Aparatul îi va permite orice abordare, de la vederea binoculară la depărtare, până la cele mai mici detalii microscopice, care îi vor înlesni examinarea ţesutului la nivel celular. Inspirând adânc, încercă să-şi domolească emoţiile. Tresări când Spraque îi şterse fruntea cu un tifon steril.

— Linişteşte-te, îl tachină Dan. Transpiri ca un câine.

Gediman încuviinţă din cap, spunându-şi fără să vrea în gândul lui: *Câinii nu transpiră.* Apoi clipi din ochi, concentrându-se. Ce bine ar

fi dacă Wren nu ar sta atât de aproape. Chiar şi fără vizor, va sesiza cea mai mică greşeală, ca şi Spraque de altfel.

Calmează-te, Gediman, îşi spuse el. *Doar nu eşti la prima operaţie! Este o procedură simplă. Ai făcut atâtea, de milioane de ori.*

Da, dar nu aici. Nu pe acest specimen.

Nu pe Ripley.

Wren îi spunea **Specimen.** Dar Gediman încetase să-i mai spună aşa încă de când era o mică îngrămădire microscopică de opt celule perfect formate.

Întoarse capul şi se uită la ea. De fapt, o *privi* cu adevărat. Dincolo de transparenţa vâscoasă a spaţiului chirurgical închis care o separa de personalul medical, respira normal, încet, în somnul ei indus de anestezic. Părea relaxată acolo, pe masă. Ochii nu i se mişcau, avea maxilarele destinse şi buzele uşor întredeschise. În afară de diversele catetere şi senzorii care-i decorau corpul sub giulgiul diafan, ca nişte văluri chirurgicale, părea la fel de atrăgătoare ca Frumoasa din Pădurea Adormită în aşteptarea sărutării prinţului. Gediman îşi umezi buzele.

Pare normală. O tânără femeie înaltă, atrăgătoare. Nici măcar gelul amniotic şi nuanţa albăstruie a pielii ei nu influenţau acest fapt.

Era mândru de ea.

Trecuse prin atâtea. Realizase deja atâtea lucruri. Şi aceasta va fi clipa cea mare, dacă nu o rata.

Se duse la panou şi îşi băgă mâinile cu mănuşi în braţele artificiale de comandă, care-i ajungeau până la cot. Wren şi Spraque îl urmăreau atenţi, aşezaţi de-o parte şi de alta a lui. În jurul mesei chirurgicale izolate mişunau ceilalţi membri ai echipei lor. Fiecare din ei îşi adusese contribuţia la această realizare.

Degetele lui se mulaseră perfect în interiorul celor artificiale şi le mişcă uşor ca să se asigure că avea control deplin asupra lor. Apoi apăsă pe câteva butoane, văzând cum prindeau viaţă diversele braţe robot din jur.

— Sunt gata, zise el, uitându-se la indicaţiile senzorilor.

Totul părea în ordine. Activitatea cerebrală. Respiraţia. Pulsul.

Deplasă ferăstrăul-laser deasupra sternului.

— Nu uita, îi şopti Wren blând la ureche. Ia-o încet, treptat. Sunt lângă tine.

Îi vorbise ca să-i dea încredere, dar cuvintele lui avuseseră exact

efectul opus.

Iniţie contactul cu laserul, trasând o linie dreaptă, strălucitoare, astfel încât incizia să aibă un traseu caudal, din mijlocul sternului, până deasupra ombilicului. Se uită la datele afişate pe panou. Nu era nevoie să taie prea adânc şi voia să se asigure că Ripley nu simţea nimic.

— Sunt gata, zise Spraque lângă el, tamponându-i din nou fruntea.

Era sarcina lui Dan să urmărească anestezia. Gediman avea încredere în el, dar…

Terminase incizia iniţială. Manipulă pensele robotului şi le prinse de piele, îndepărtând-o exact cât era nevoie. Apoi folosi din nou laserul, ca să taie muşchii fasciei, exact pe *linia albă.* Pe urmă peritoneul. Termină în câteva clipe. Sângerarea era redusă la maximum, pentru că laserul cauteriza pe măsură ce tăia. Incizia arăta bine.

— Excelent, zise Wren. Bun şi acum pregăteşte echipamentul. Ai grijă…

Dar Gediman i-o luase înainte. Comandase deja apropierea micului incubator plin cu lichid amintic, care se fixa mecanic lângă trupul întins pe spate al lui Ripley, cuibărindu-se alături de coastele şi şoldul ei. Chirurgul simţea cum atmosfera din încăpere devenea din ce în ce mai tensionată pe măsură ce micul dispozitiv se îndrepta încet către destinaţia sa. Când se opri, ridică încet capacul.

— Bun, zise Wren. Bun. Suntem gata.

Gediman îşi muşcă buza. Mâna lui dreaptă se îndoi în mănuşă.

La comanda sa, o clemă specială se strecură cu grijă prin incizie, dispărând în trupul lui Ripley. Gediman se întoarse spre monitoare, urmărind înaintarea clemei în corpul pacientei sale. Dirijă clema cu multă iscusinţă.

O dâră de sudoare se prelinse pe frunte, spre vizor, dar Spraque îl şterse imediat, încercând să ţină sub control transpiraţia nervoasă, care-l scălda pe chirurg, deşi în încăpere era destul de rece.

Se uită la clemă şi la imaginile color din interiorul pacientei sale, furnizate de biosenzori.

— Uite-o, murmură el zâmbind încântat.

Iată premiul cel mare. Scopul muncii lor.

Strânse clema cu grijă, exact când Wren şopti inutil:

— Uşurel! Uşurel!

— Am prins-o, murmură Gediman, extrăgând încet clema din corpul lui Ripley.

Privirile tuturor se concentraseră asupra inciziei în timp ce clemele ieşeau din abdomenul lui Ripley, scoţând la iveală o creatură embrionară minusculă, cu trăsăturile distorsionate de sângele şi resturile de ţesut ale mamei sale.

— Indicaţiile senzorilor sunt bune, îi spuse Wren, în timp ce studia datele biologice ale fiinţei parazite.

— Şi aici la fel, îi confirmă Dan, referindu-se la Ripley.

Gediman simţea că ceilalţi membri ai echipei se apropiaseră de sticla despărţitoare, să vadă cu ochii lor. Nu scotea nimeni nicio vorbă. Toţi se uitau la micul cocoloş.

— Tai toate legăturile, anunţă Gediman.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Wren.

Comandă apropierea altui dispozitiv, care va tăia şi va cauteriza fiecare din cele şase structuri subţiri, ombilicale, care legau extraterestrul minuscul de gazda sa. Mişcă clema de tăiere repede, cu îndemânare. Patru, cinci, şase! Gata.

Fiinţa începu imediat să se zvârcolească, de parcă ar fi simţit că era timpul să ducă o viaţă independentă, acum când fusese separată de mama ei. Era timpul să respire. Să crească. Să se mişte.

Se răsuci în clemă, dând din coadă şi, în cele din urmă, deschise gura ei mică, de parc-ar fi vrut să ţipe.

— Fir-ar să fie! înjură Spraque, revoltat de protestele minusculei creaturi.

— Ai grijă! zise Wren. Nu-i da drumul. Bag-o în incubator.

Gediman încuviinţă din cap încordat. Ştia că nu avea cum să-i scape, deşi se zbătea. O băgă în lichidul amniotic şi-i dădu drumul abia când se lăsă capacul. Îi dăduse drumul şi extrăsese clema dintr-o singură mişcare, lăsând micuţul extraterestru în siguranţă, în incubatorul său.

— Superb lucrat, Gediman, îl lăudă Wren.

Chirurgul oftă adânc când Spraque îi şterse din nou fruntea. Abia acum când se relaxase îşi dăduse seama ce încordat fusese.

— Mulţumesc, doctore Wren.

Se uitară toţi cum micul incubator cu creatura care înota agitată, încercând să scape, dispăru din sala de operaţie la fel de repede cum fusese adus. Kinloch şi Fontaine o să-l conducă în camera de creştere şi

o să-l monitorizeze până când era în afară de orice pericol.

Gediman ridică privirile şi-i văzu pe ceilalţi membri ai echipei zâmbindu-i. Kinloch făcuse seninul victoriei. Le zâmbi şi el, iar apoi se întoarse din nou spre Ripley.

Îşi scoase vizorul şi-i aruncă o privire lui Wren.

— Şi acum… zise el făcând semn spre Ripley care nu se trezise încă.

— Gazda? întrebă Wren, fără să se uite la ea.

Gediman studie datele senzorilor.

— Electrocardiograma este normală. Îi merge bine.

Dar se opri brusc când îşi dădu seama că pleda *pentru* ea. Wren îşi dăduse deja seama că interesul lui faţă de acest specimen era lipsit de profesionalism. Trebuia să fie atent la ce spunea; Wren nu-i hotărâse încă soarta. Gediman aşteptă încordat.

Şeful lui se uită la datele afişate şi apoi la Ripley.

— Coase-o, zise el în cele din urmă.

Gediman de-abia se abţinu să nu exclame, *Mulţumesc!* Ştia că Wren, în calitatea lui de şef al laboratorului, ar fi putut s-o anihileze. Dar Gediman n-ar fi putut accepta acest lucru. I se părea o risipă! mai ales după atâta muncă.

— Închide-o tu, Dan, îi spuse Wren colaboratorului lor. Cred că lui Gediman îi ajunge pe ziua de azi.

Gediman zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Sigur, cu plăcere, zise Spraque.

Gediman se uită din nou la indicaţiile senzorilor. Anestezia, respiraţia, pulsul, toate păreau în ordine. Apoi se lăsă tras de-o parte de Wren.

— Ei, îi spuse el entuziasmat şefului său. Cred că totul a mers aşa cum ne-am aşteptat.

— Chiar mai bine decât atât, spuse Wren, cu respect. Mult mai bine.

Ceva îi spuse să se trezească, dar nu voia. Dacă s-ar trezi, toate visele ar deveni reale. Dacă s-ar trezi, ar exista din nou şi acolo. În această stare îşi găsise în sfârşit liniştea, i-ar părea rău să se termine totul.

Ceva îi spunea să se trezească, dar se opunea din răsputeri.

Treptat, începu să simtă ceva vag. Ceva din exteriorul ei. Ceva care se întâmpla cu ea. Era luat ceva din ea.

Ceva care voia să-i fie luat?

Nu reuşea să-şi amintească.

Deşi era rece şi lumina i se părea prea puternică, deschise ochii.

Vedea tot ce se întâmpla în jurul ei. Vedea perfect. Dar nu înţelegea nimic. Instrumente ciudate din metal şi plastic se mişcau repede în jurul ei, deschizând o rană în pieptul ei, în timp ce altele se grăbeau s-o închidă. Înregistră senzaţia, o durere uşoară, uşor de ignorat. Îşi roti privirile în jur, culegând mai multe informaţii.

Apoi îşi dădu seama. Nu mai era. I-l luaseră. Puiul ei nu mai era. Pe de-o parte se simţea extraordinar de uşurată dar, pe de alta, o cuprindea o furie cumplită. Era invadată de sentimente contradictorii. Nu înţelegea nimic. Trăia doar aceste emoţii, în timp ce zăcea nemişcată, urmărind braţele chirurgicale.

Îşi dădu seama că două din braţele mecanice erau într-un fel legate fizic de una din fiinţele care se uitau în oul ciudat, transparent în care era închisă. O înconjuraseră tot felul de fiinţe. Se uitau la ea şi credeau că este neajutorată. Braţele se mişcau şi se roteau, îndeplinind tot felul de sarcini pe care nu le solicitase, nu le dorise şi nu le înţelegea.

Privea fiinţa care manipula braţele şi era perfect conştientă că şi acea fiinţă o privea intens. Şi, în momentul acela apucă braţul fiinţei aflate dincolo de oul din sticlă. Îl trase din curiozitate, fără să depună prea mult efort, şi-l răsuci ca să vadă ce se întâmplă.

Interesant! Fiinţa încetă imediat să-i mai facă rău. Şi, când răsuci braţul mai mult, se auzi un trosnet ciudat în acea parte fiinţei prinsă în braţul artificial. Şi mai interesantă i se părea reacţia fiinţelor din jur. Cea ataşată de braţ se zbătea sălbatic, bătând în sticlă cu braţul liber, cu gura deschisă, de parcă ar fi vrut s-o înghită. Ce nostim. Se întrebă dacă scotea vreun sunet. Se părea că oul din sticlă în care era închisă împiedica pătrunderea sunetelor, şi nu auzea decât propria ei respiraţie.

Clipi şi răsuci din nou braţul. Fiinţa se zbătu şi mai rău, iar celelalte din jurul ei se grăbiră să-i sară în ajutor, agitându-şi braţele şi deschizând gura. Vai ce distractiv!

Una din fiinţe le dădu la o parte pe celelalte şi o privi fix. Se uita la ea sălbatic, cu ochii ei mici, dilataţi la maximum. Începu să tragă de dispozitive, să manipuleze lucruri pe care nu le vedea şi îşi simţi deodată pleoapele grele.

Îi părea rău, pentru că nu voia să doarmă. Voia să privească ființele. Să învețe de la ele, dacă putea. Și, mai mult decât atât, voia să scape de aici…

Dar adormi și uită de tot.

În câteva secunde, sala de operații se transformase într-un adevărat haos. Wren auzi trosnetul oribil al oaselor lui Dan Spraque de la zece metri depărtare, din locul unde discuta cu Gediman despre embrionul extraterestru. Urletele de durere ale lui Dan răsunară în toată stația.

Încăperea sterilă se umpluse cu toți ceilalți membri ai echipei, cu soldați și alți observatori, care intraseră fără să le pese că încălcau regulile care le fuseseră impuse cu atâta strictețe. Dar niciunul din ei nu reuși să-l elibereze pe Spraque din strânsoarea specimenului gazdă.

Era un incident neașteptat, fără precedent, palpitant!

Wren își croi drum spre ei, să vadă gazda și victima ei și să restabilească controlul situației. Toți dădeau ordine contradictorii în dreapta și-n stânga, în timp ce Dan zbiera.

Iar creatura stătea nepăsătoare ca un sfinx, cu incizia parțial închisă, și răsucea mâna doctorului fără să-i pese.

Wren acționă tastele dispozitivului de anestezie și mări brusc doza. Gediman era lângă el, îngrijorat pentru protejata lui.

— N-o omorâți, doctore Wren, **vă rog, n-o omorâți!**

Încetează cu tonul ăsta rugător, Gediman, zise în gând Wren, dezgustat. *Este lipsit de profesionalism.*

Gazda clipi leneș, fără să-i dea drumul doctorului Spraque. Se pare că se uita fix la Wren. Da, îl privea drept în ochi, făcându-l să se înfioare. Apoi închise pleoapele încet și, peste câteva secunde slăbi strânsoarea.

Clauss și Watanabe îl întinseseră repede pe-o targă pe Dan și Watanabe îi examină brațul rupt. Oasele îi ieșiseră prin piele și prin uniforma sterilă în câteva locuri. Brațul fusese atât de mutilat, încât palma era complet întoarsă pe dos. Îi țâșnea sângele, pătând halatul imaculat și prelingându-se pe podea. În încăperea sterilă, unde predomina albul strălucitor și culorile neutre, roșul intens al sângelui era și mai șocant.

Cel puțin era steril, se gândi Wren din punct de vedere medical.

Ar trebui să nu apară nicio infecţie, deşi toţi aceşti oameni au violat sterilitatea camerei. Era încântat să vadă că Watanabe preluase cazul. Se specializase în ortopedie înainte să vină aici.

Tânărul doctor îşi ridică privirile de la victima sa.

— Doctore Wren, aş vrea să-l duc pe Dan în Sala C şi să-l pregătesc imediat pentru operaţie.

— Du-te imediat, Yoshi, îl aprobă Wren. Să te asiste Brian şi Carlyn. Mai ai nevoie de cineva?

— Nu, îmi sunt de ajuns, îl asigură Watanabe, iar apoi le făcu semn soldaţilor să-l scoată pe Spraque din cameră.

Ieşiră cu toţii, în afară de Gediman. Se apropiase de comenzi şi începuse să închidă incizia gazdei, în ciuda agitaţiei din jurul lui. Wren îl aprobă din priviri.

Dar Gediman părea şocat. Şeful lui se întreba dacă acest atac violent al gazdei nu-i zguduise prea tare psihicul.

— Te simţi bine? îl întrebă Wren.

Se făcuse din nou linişte. Se reinstaurase o atmosferă sterilă, normală. Doar câteva urme de sânge aminteau de incident. Gediman încuviinţă din cap. Termină sutura şi retrase instrumentele. Gazda dormea, în timp ce incinta chirurgicală era transportată automat într-o celulă securizată de recuperare.

— Da, mă simt bine, confirmă Gediman, deşi tremurul din glas îi trăda emoţia. Şi vă sunt recunoscător că nu i-aţi aplicat eutanasia. Cred că a fost doar un incident nefericit…

Wren îşi concentră atenţia asupra protejatului său.

— Nu a fost nimic nefericit, Gediman. Dan o să-şi revină. Şi acum ştim ceva în plus despre gazda noastră. Ceva imposibil de anticipat. Am avut de învăţat din această experienţă.

Îi zâmbi lui Gediman, ştiind că entuziasmul lui stârnit de această situaţie neaşteptată era evident. Colaboratorul lui îşi dădea seama abia acum că atitudinea lui Wren faţă de gazdă se schimbase radical. N-o mai considera ceva de care te puteai dispensa cu uşurinţă, ci un avantaj. Gediman se împotrivise de la bun început ca specimenul să fie lichidat, dar Wren era interesat doar de informaţiile pe care i le-ar putea furniza cadavrul. Însă acum, Wren devenise aliatul, nu oponentul lui în privinţa sorţii gazdei.

Gediman se relaxă oftând şi-i zâmbi.

— O să ştim mai multe în următoarele zile şi despre gazdă şi

(despre subiect, zise Wren. Vor fi nişte zile *foarte* interesante pentru noi, nu crezi, Gediman?

— Oh, da, doctore, sunt convins.

Capitolul 2

Se ghemui în beznă, făcându-se cât mai mică, şi începu să studieze mediul în care se afla. Era în sfârşit destul de trează ca s-o poată face, căci putea să vadă tot ce avea nevoie. Lumina era dată la minimum, dar asta n-o deranja. Spaţiul în care era închisă era destul de mare ca să stea în picioare şi să se întindă, ba chiar să facă câţiva paşi, dar nu făcea nimic din toate acestea. Cel puţin deocamdată, până afla mai multe amănunte. Respira încet, liniştit şi rămase ghemuită strâns, în aşteptare.

Celula era goală, nu se afla decât ea înăuntru. Nu exista apă, haine, mobilă, nimic care ar putea s-o rănească pe ea sau pe ceilalţi. Era acoperită cu o pânză albă, rămasă după operaţie.

Era un mic vizor în tavanul de deasupra celulei şi apăru brusc o umbră care o făcu să se încordeze. Nu se mişca şi nu respira. Îl studia cu atenţie pe cel căruia îi aparţinea umbră. Văzu nişte cizme care se opriră deasupra vizorului timp de câteva secunde şi apoi se îndepărtară în tăcere. Deci o urmărea. Acest lucru era bine de ştiut.

Peste câteva minute, după ce fu sigură că picioarele în cizme n-o să revină, începu să se studieze. Mintea ei era încă înceţoşată după somnul profund al anesteziei.

Mi s-a făcut o operaţie? De ce? Am fost bolnavă?

Era mai bine să nu-şi pună atâtea întrebări. Mai rău o aiureau. O să aştepte, în speranţa că o să se lămurească până la urmă.

O mânca faţa. O atinse şi se scarpină uşor. Pielea umedă şi moale se desprinse în fâşii. Cea de dedesubt era mai tare, mai uscată. Se scărpină cu grijă, cojindu-şi pielea în fâşii lungi, alunecoase, pe care le arunca în jur. Senzaţia era foarte plăcută.

În timp ce se cojea, descoperi din nou cicatricea de pe piept. Degetele ei pipăiră linia perfectă, netedă. Ridică pânza care o acoperea şi se uită la rană. O făcea să se agite, deşi nu-şi dădea seama de ce.

Unghia cu care pipăia cicatricea îi atrase atenţia asupra mâinii ei. I se părea ciudată. Studie degetele elegante, suple – numai cinci! – şi, în cele din urmă, unghiile. Erau lungi, tari, extrem de ascuţite. Arătau

ciudat, dar erau propriile ei unghii. Cu toate acestea, avea senzaţia că nu le mai văzuse niciodată. Ca şi când nu ar fi avut ce căuta acolo unde erau.

Preocupată de motive pe care nu le putea defini, băgă o unghie în gură şi începu s-o sugă, încercând s-o scurteze, dar în zadar. Dinţii se dovedeau inutili.

Dar, în timp ce îşi mușca unghia, zări ceva întunecat pe partea interioară a braţului, lângă cot. În momentul acela, uită imediat de unghii şi întinse braţul drept ca să-l studieze. Acolo, pe piele, era o urmă. Se încruntă, încercând să-şi amintească.

Este un număr. Numărul opt

Atinse urma şi apoi îşi trase mâna. Oare ce-o însemna? Ştia instinctiv că nu este numele ei şi nici nu era un număr suficient de lung să fie codul ei de identificare.

Numărul opt

În timp ce-l privea şi încerca să-l înţeleagă, auzi un bâzâit. Un organism minuscul zbura în jurul capului ei, distrăgându-i atenţia. Îl privi fascinată şi începu să-l studieze.

Organismul coborî pe braţul ei, chiar lângă tatuaj. Îl privi răbdătoare, curioasă. Ce-o fi? Ce-ar putea să facă?

Ridică braţul prudent, să-l studieze mai bine.

Minuscula creatură avea picioare lungi, delicate, aripi mici, gingaşe şi un ac lung. Îşi amintise un nume.

Ţânţar!

Amintirea era atât de clară încât o făcu să zâmbească. Aceasta era o insectă. Un ţânţar. Îl privea cum dansează pe braţul ei.

Apoi îşi înfipse acul în carnea ei atât de delicat încât nu simţi nimic. Gestul insectei o uimise. O privea cu fascinaţia morbidă a unui copil. Abdomenul ţânţarului începu să se umple.

Cu sângele meu! Îmi suge sângele.

Informaţii demult uitate despre ţânţar începură să se reactualizeze în mintea ei, în timp ce privea insecta cum îşi făcea plinul.

Apoi, în câteva secunde, corpul insectei începu să sufere transformări drastice. Abdomenul umflat se scofălci, aripioarele transparente se pleoştiră, picioarele delicate de dansator se îndoiră, ca şi când s-ar fi topit. Se uscase sub ochii ei în numai câteva clipe.

Clipi, interesată de această transformare, dar numai pentru clipă. Pe urmă suflă ca să îndepărteze ţânţarul scofălcit şi nu se mai gândi

deloc la el. Era atentă la vizor, în aşteptarea următoarei apariţii a picioarelor în cizme.

Capitolul 3

— Cum te cheamă? îl întrebă casiera, verificând în registrul ei.

— Larry Purvis, îi răspunse omul imediat. Codul meu personal este doisprezece, şapte, patruzeci şi nouă.

Zicând acestea, îi dădu microcircuitul lui de computer. Femeia îl introduse imediat în aparatul portabil pe care-l ţinea în mână şi aşteptă să apară informaţiile pe ecran, după care îi spuse zâmbitoare:

— Totul e în regulă, domnule Purvis. Bine aţi venit la bordul navei noastre.

Bărbatul mic de statură, suplu, îi zâmbi la rândul lui. *Domnul Purvis.* Îi plăcea cum suna. Corporaţia Xarem se considera o organizaţie de elită în domeniul zborurilor şi, până acum, nu se dezminţise. Casiera îi făcu semn să intre, ca să poată trece la femeia din spatele lui, aşa că se îndreptă spre unităţile criogenice, ghidându-se după indicatoare. Nava era mică, folosită doar pentru transport. Chiar şi echipajul o să adoarmă după ce ieşeau din sistemul solar.

Oricum, lui Purvis nu-i păsa dacă nu existau distracţii la bord. Reclamele îl convinseseră să aleagă această navă, pentru că o să aibă parte de tot ce-i trebuia la rafinăria de nichel de la Xarem. Planeta primise numele companiei. Înainte să fie preluată de această corporaţie de minerit nu fusese altceva decât un număr. După câteva luni de somn, o să ajungă acolo. O să înceapă o nouă carieră. O s-o ia de la început. Nu era rău pentru un tip între două vârste.

N-o să se gândească la viaţa pe care o lăsa în urmă aici, pe Lună. Pierduse doi ani încercând în zadar să se înţeleagă cu soţia lui. Copiii erau mari, îşi vedeau de treburile lor. Era timpul să facă şi el la fel. Doar nu se înrola în Legiunea Străină Franceză! Se spunea că pe Xarem erau cele mai bune condiţii.

Îl cuprinse brusc sentimentul singurătăţii. Clătină din cap. Trebuia să-şi revină, să-şi croiască un nou viitor.

Pe Xarem va avea ocazia să facă lucruri imposibil de visat pe Lună. Să vadă altceva. Să trăiască noi experienţe. Poate o să se îndrăgostească din nou. Doar era destul de tânăr. Poate o să-şi

clădească o nouă familie.

Concentrându-se asupra acestui gând plin de speranţă, intră în criotubul cu numele lui. Un steward se mişca printre boxele orizontale de dormit, verificând tuburile, amestecurile de somnifere, computerul. Totul era perfect. Purvis era mulţumit de ce vedea.

Îşi aranjă valiza în compartimentul din interiorul tubului şi se întinse pe pernele confortabile. Se auzea o muzică plăcută, relaxantă şi o voce feminină îi spunea ce-l aştepta în noua lui carieră pe Xarem. Zâmbi, închise ochii şi aşteptă să fie învăluit de fiorul rece al somnului criogenie.

Acesta era doar începutul celei mai mari aventuri din viaţa lui.

Gediman o ascultase cu stetoscopul pe Ripley, care stătea liniştită pe masa de control. De când o scoseseră din celula de recuperare, se dovedise deosebit de calmă şi cooperantă. Şi, pentru că era un pacient model, Gediman renunţase la prezenţa soldaţilor înarmaţi care vegheau asupra ei, aşa că acum putea s-o examinezi de unul singur. Bineînţeles, soldaţii păzeau afară la uşă, pentru orice eventualitate.

Deşi nu manifestase nici urmă de violenţă, spre deosebire de operaţia de ieri, Dan Spraque, aflat în convalescenţă în camera lui, refuzase invitaţia lui Gediman, care-i propusese s-o cunoască personal. Ceilalţi membri ai personalului se dovediseră la fel de reticenţi când aflaseră că va fi scoasă din incubator şi se făcuseră nevăzuţi. De fapt, nu conta. Toţi aveau alte îndatoriri, la fel de importante. Iar Gediman nu se temea de ea. Dimpotrivă, era *fascinat* de ea. Dorea să stea cât mai mult cu ea, s-o studieze, să-i descopere deprinderile, capacităţile.

Eşti un Frankenstein modern, nu-i aşa, Gediman? Iar aceasta este mireasa ta.

Se duse în spatele ei şi-i desfăcu halatul la spate, să examineze cele patru cicatrice diagonale, de-o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Erau incizii reuşite, rămăşiţe ale coarnelor dorsale care-i apăruseră la început. Wren le îndepărtase. Făcuse treabă bună. Din fericire, fuseseră doar nişte vestigii complet nefolositoare şi îndepărtarea lor nu-i afectase evoluţia.

Veni din nou în faţa ei, perfect conştient că era urmărit în permanenţă, chiar şi când era în spatele ei. Avea impresia că Ripley era

într-o permanentă alertă, gata pentru ceva. De aceea voia s-o liniştească.

— Ripley, i se adresă el calm, pe acelaşi ton profesional pe care-l folosise altă dată cu copiii supuşi unui experiment, o să-ţi iau nişte sânge. Înţepătura acului o să te doară puţin, dar n-o să-ţi facă niciun rău.

Îl privea fără să reacţioneze în niciun fel. Se mişca încet, ca să se asigure că vedea tot, că nu o lua prin surprindere.

Seamănă mai degrabă cu o pisică sălbatică, decât cu un copil. I se mişcă doar ochii. Trupul stă liniştit, încolăcit. Într-un fel, aş fi vrut să aibă coadă, să-mi dau seama în ce toane este.

Îi puse încet garoul şi apoi luă seringa specială şi eprubeta pentru prelevarea sângelui. Modelul era clasic, dar instrumentele erau confecţionate din materiale spaţiale ultramoderne. Introduse acul cu grijă şi puse eprubeta sub el, fără să-i scape niciun strop de sânge. Tubul transparent se umplu repede cu un lichid grena, spumos. Ea nici măcar nu clipise. Urmărise totul cu acelaşi calm imperturbabil pe care-l afişase toată dimineaţa.

Când îndepărtă eprubeta şi apoi acul, auzi glasul lui Wren:

— Ce mai face Numărul Opt azi? întrebă şeful lui, uitându-se la computerul care afişa starea ei de sănătate.

Gediman bănuia că niciun organism nu fusese studiat atât de minuţios.

— Se pare că este sănătoasă, îl asigură Gediman, lipind o etichetă pe eprubetă şi aşezând-o într-un stativ special.

— Cât de sănătoasă? se interesă Wren.

Gediman zâmbi fără să vrea.

— Este perfectă. Nu s-a abătut cu nimic de la proiectul nostru.

Se uită la Ripley, întrebându-se cum îl receptase pe Wren, dar atitudinea ei părea neschimbată, deşi era atentă la şeful lui. Îl privea fără să clipească, cu ochii lipsiţi de expresie.

Mişcându-se respectuos, cu prudenţă, Gediman îi aranjă halatul, dezgolindu-i sânii.

— Uită-te la cicatrice! Vezi ce repede s-a vindecat?

Wren o studie atent. Ca un doctor ce era, nu băgă în seamă sânii ei superbi de femeie, ci doar linia inciziei dintre ei. Părea uluit.

— Este de la…?

— De la operaţia de ieri, îi spuse Gediman vesel.

— Foarte bine, foarte bine, îl aprobă Wren încântat.

Gediman încuviinţă din cap ca un copil. Ştia prea bine că Wren nu văzuse în viaţa lui un ţesut care să se regenereze atât de uşor. Şeful lui făcu un pas spre femeia nemişcată, în timp ce Gediman îi ridică halatul şi i-l legă la gât, restabilindu-i aspectul decent. Wren îi zâmbea lui Ripley, ca şi când ar fi încercat să-i insufle încrederea… Deşi, din atitudinea lui, îşi dăduse seama că nu lucrase niciodată cu pacienţi, nici experimental, nici clinic.

— Ei bine, zise Wren pe un ton condescendent, se pare c-ai să ne faci pe toţi să fim mândri…

Dar, în momentul acela, Ripley întinse braţul cu viteza unui şarpe şi-l apucă de gât pe doctor, amuţindu-l. Şi, înainte ca Gediman să-şi dea seama ce se întâmplă, se dădu jos de pe masă şi-l aruncă, lovindu-l cu putere de perete pe doctor. Wren se înroşise la faţă. Nu mai putea să respire. Gediman se uita cu gura căscată la femeia care stătuse nemişcată ca un manechin şi izbucnise aşa, dintr-odată. Îl apucase de gât pe Wren şi-l ridicase cu o singură mână, fără nici cel mai mic efort aparent. Încremenise îngrozit când îl văzuse pe şeful lui învineţindu-se. Dădea din picioare inutil. Acum Ripley îl sugruma cu ambele mâini, deşi Wren încerca disperat să se elibereze.

Acum, ochii lui Ripley nu mai erau pasivi. Erau larg deschişi, furioşi. Gediman nu reuşi să vorbească nici măcar când o auzi scoţând primul cuvânt.

— De ce? îl întrebă ea pe doctorul pe care-l omora.

— Ah, Doamne! gemu Gediman, la fel de îngrozit ca şeful lui muribund.

FĂ CEVA! îl îndemna creierul lui, în timp ce încerca să-şi amintească… ***ALARMA DE URGENŢĂ!*** După câteva clipe apăsă pe butonul roşu de pe peretele opus.

Sunetul îl animă pe Wren, care se zbătu cu şi mai multă disperare şi reuşi în sfârşit să se elibereze. Căzu şi vru să fugă, dar Ripley se juca cu el ca o pisică cu un şoricel. Îl strânse între picioare şi-i lipi umerii de podea. Wren zgârie podea, încercând în zadar să scape. Alarma de urgenţă declanşase diverse lumini şi sunete, dar Ripley nu le băga în seamă. Era prea preocupată să stoarcă viaţa victimei sale. Semăna cu un animal de pradă.

Uşile pneumatice se deschiseră şi soldaţii năvăliră înăuntru. Unul din ei, pe cascheta căruia scria *Distephano,* se repezi la femeie şi

îşi îndreptă arma spre ea.

— **Dă-i drumul!** zbieră Distephano, cu arma pregătită. **Dacă nu-i dai drumul, trag!**

Ar fi nimerit-o în plin! se gândi Gediman îngrozit. *Are arma încărcată. Ar fi de ajuns să doboare un rinocer. O s-o ucidă!*

Se uită când la Ripley, când la faţa cianozată a lui Wren. *Trebuie oprită, dar cum?* Wren dădea din ce în ce mai slab din picioare.

— **Ţi-am spus să-i dai drumul!** zbieră Distephano hotărât.

Cel de-al doilea soldat care intrase în cameră era la fel de ameninţător, gata să-şi sprijine camaradul.

Ripley se uită peste umăr la bărbatul înarmat şi la partenerul lui. Sclipirea crudă începea treptat să-i dispară din priviri, fiind înlocuită treptat de fixitatea manechinului. Pentru o secundă încremeniră toţi, în timp ce degetul lui Distephano se încordase pe trăgaci. Apoi femeia ridică mâinile şi se desprinse de Wren, ca şi când nu ar mai fi interesat-o pur şi simplu. Savantul se prăbuşi pe podea, gâfâind.

Gediman se uită la şeful lui. Ar fi vrut să se ducă la el, să-i ofere primul ajutor, să verifice dacă Ripley nu-i zdrobise laringele sau vreo coastă, dar se temea să se mişte. Dacă Ripley se înfuria din nou sau dacă gloanţele soldaţilor se abăteau asupra lui?

Tenta albăstruie dispăruse de pe faţa lui Wren, fiind înlocuită din nou de cea roşiatică. Trăgea aer în piept cu disperare. Distephano înaintă cu îndrăzneală, împingând-o pe Ripley, care se ridicase în picioare, spre mijlocul camerei.

— **Pe podea, cu faţa-n jos,** îi ordonă el răstit.

Dar femeia, înaltă cât el, nu se urni din loc. Îl privea sfidătoare drept în ochi.

Soldatul trase fără să mai stea pe gânduri, încărcătura electrică proiectând-o peste echipamente.

— NU! zbieră Gediman isteric.

Oare idiotul acela o ucisese? Amândoi soldaţii o încercuiseră. Zăcea terminată, cu membrele îndoite. Erau gata să tragă din nou. Înainte ca Gediman să reacţioneze în vreun fel, Wren se ridică în genunchi şi le făcu semn soldaţilor.

— Nu, nu, nu sunt rănit! Lăsaţi-o în pace.

Este prea târziu, se gândi Gediman. Îi venea să plângă. *Prea târziu! Atâta muncă în zadar. Acum e moartă. Moartă sau terminată,*

oricum…

Ripley gemu şi se întoarse încet pe spate, uitându-se prin cameră, de parcă ar fi văzut-o prima oară. Dădu cu ochii de Gediman şi-l privi intens. Nu-i dispăruseră funcţiile vitale. Creierul ei funcţiona încă! Nu reuşiseră s-o anihileze.

Îl privea fără să clipească pe Gediman şi, în cele din urmă murmură:

— De ce?…

Gediman auzi întrebarea ei şi-l cuprinse frica. Ce o să se întâmple când o să afle?

Îşi testă din nou mediul pe furiş. Nu se schimbase, aşa că se relaxă. Omul care stătea în faţa ei şi vorbea nu observase nimic. Nu-şi dăduse niciodată seama ce făcea, deşi era atât de aproape. Nici el, nici soldatul înarmat. Indivizii din specia umană erau tare proşti. Proşti, blânzi şi înceţi. Dar aveau nişte instrumente eficiente care le compensau defectele. Cum era de exemplu dispozitivul care o ţinea captivă acum. Era comod şi mai puternic decât părea. Nu avea cum să se ridice, să-şi mişte braţele sau corpul. Când era închisă înăuntrul lui, puteau s-o mişte după propria lor voinţă, s-o ducă oriunde doreau.

Iar ea nu avea încotro. Trebuia să stea. Să stea şi să aştepte. Se pricepea foarte bine să aştepte. Mai bine decât aceşti oameni.

Omul din faţa ei vorbea. Vorbea încontinuu. Vorbea de atâta timp încât l-ar fi strâns bucuroasă de gât, numai ca să-l facă să tacă. Acum când ştiau că poate, încercau s-o facă şi pe ea să vorbească, încercau s-o facă să recunoască imagini simple şi să le repete numele. Făceau asta de aproape o oră. Se plictisise de moarte.

Omul ridicase un desen simplu, care reprezenta o clădire şi-i pronunţase numele pe litere. „C-A-S-A”. Ea nu-i răspunse, aşa că îl rosti din nou, cu o infinită răbdare. Glasul lui era deosebit de blând. „C-A-S-A”. Îl privea drept în ochi, fără să spună nimic. Voia doar să-l facă să se simtă prost. Bărbatul pronunţă din nou cuvântul.

Pe îmbrăcămintea lui albă scria „Kinloch”. Iar pe cascheta soldatului, „Vehrenberg”. Deasupra mecanismului care deschidea uşa scria, „Dacă vreţi să ieşiţi, trebuie să chemaţi soldatul de pază”. Această propoziţie se repeta în şase limbi, inclusiv în arabă şi japoneză, îşi dăduse seama pentru că putea vorbi în toate aceste limbi. Şi nu se mira,

aşa cum nu se mira nici de faptul că putea să respire, să gândească sau să elimine reziduurile din corpul ei. Toate aceste lucruri i se păreau normale.

Kinloch ridică alt desen. „B-A-R-C-A”.

Se întreba dacă oasele lui erau la fel de friabile ca acelea ale bărbatului de după sticlă, care încercase s-o opereze cu braţele robot. Aceste gânduri reuşiră s-o distragă în timp ce omul îi arătă încă vreo câteva desene. Dar, când scrise acelaşi cuvânt a cincea oară, nu mai rezistă şi spuse:

— Barcă.

Omul părea atât de încântat, încât ea îşi regretă imediat hotărârea. Pe urmă îi arătă altă imagine şi, de data asta, pronunţă cuvântul imediat, ca să scurteze repetiţia:

— Câine.

Toate desenele îşi găseau asociaţii în mintea ei, dar niciunul nu-i declanşa amintiri deosebite. Erau lucruri care aveau nume, nume uşoare, pe care le cunoştea. Era un exerciţiu fără rost. Se uită la teancul de desene din faţa lui Kinloch şi fu cât pe ce să scoată un geamăt de exasperare. Era un teanc atât de gros!

Generalul Martin Allahandro Carlos Pérez stătea băţos în laboratorul experimental, cu braţele încrucişate peste pieptul lat, şi se uita la monitorul video care prezenta şedinţa de testare a femeii. Se uita, dar nu era prea convins că aproba ce vedea. În planul iniţial nu se prevăzuse menţinerea în viaţă a gazdei după scoaterea subiectului. Nici măcar nu se gândiseră la aşa ceva. Când cei doi oameni de ştiinţă, Wren şi Gediman, împreună cu soldaţii Distephano şi Calabresc îşi prezentaseră rapoartele după atacul gazdei asupra lui Wren, Pérez îi chemase în biroul lui pe cei doi doctori şi le trăsese o săpuneală să-l ţină minte. Dar, în ciuda faptului că erau militari, la fel ca el, nu erau soldaţi adevăraţi. Rămâneau doctori, mai presus de instruirea pe care o primiseră. Deşi ştiinţa necesita aceeaşi disciplină rigidă ca serviciul militar, istoric vorbind, doctorii se dovediseră dintotdeauna cei mai neconvenţionali soldaţi. Sfidaseră ordinele, creaseră dezordine. Pérez ştia prea bine acest lucru pentru că erau loiali în primul rând ştiinţei, spre deosebire de soldaţi care erau credincioşi comandantului lor, unităţii şi celor doi zei gemeni, disciplina şi ordinea. Ştiinţa şi ordinea

erau adesea incompatibile, iar această gazdă, această femeie, era cea mai bună dovadă.

*Trăseseră în ea cu o încărcătură mortală şi nu avusese nimic. Ce **drac**u' o fi?* Pérez ştia un singur lucru. Nu-i surâdea deloc ideea că fiinţa asta se afla la bordul navei lui.

Cei doi oameni de ştiinţă care încercau să se dea bine pe lângă el, după ce fuseseră obligaţi să-şi recunoască greşeala, se învârteau în jurul lui ca nişte molii agitate în căutarea unui loc sigur de aterizare. Pérez se încruntă, amintindu-şi că găsiseră azi nişte molii în magazie. N-o să priceapă niciodată cum ajunseseră acolo.

— Este un eveniment fără precedent, zise Wren, în timp ce femeia identifica imaginile prezentate.

— Într-adevăr, îl aprobă Gediman ca un papagal. Se comportă ca un adult!

Apoi, cei doi oameni de ştiinţă se priviră reciproc, ca şi când ar fi existat o relaţie telepatică între ei.

Pérez se încruntă.

— Şi amintirile ei?

Cei doi se uitară din nou unul la altul.

— Există anumite goluri, recunoscu Wren în cele din urmă, fără să vrea. Există de asemenea un anumit grad de disonanţă cognitivă.

Pérez se întrebă dacă Wren *ştia* sau mergea pe ghicite. Nu cumva această *femeie* îl îmbrobodea? îi luase deja de două ori prin surprindere prin cele două acte neprovocate de violenţă – *dacă atacul unui animal de pradă putea fi considerat neprovocat!* Oare de ce o mai fi capabilă? Pérez răspundea de fiecare om de la bordul acestei nave, inclusiv de aceşti doi savanţi nesăbuiţi. Ce justificare avea să păstreze această… *ce dracu' o fi de fapt!* Să îndrăznească s-o ţină în viaţă şi să primejduiască *totul,* doar ca să-i lase pe aceşti doi copii mari să se joace de-a doctorul?

Wren se simţea stânjenit de lipsa de entuziasm al lui Pérez. Şterse ecranul video, în timp ce doctorul care lucra cu gazda ridică fotografia unei pisici sălbatice mari, portocalii. Femeia se uită la ea, ezită şi apoi se încruntă, ferindu-şi privirile, ca şi când s-ar fi gândit profund.

Interesant, îşi spuse Pérez, întrebându-se de ce fusese intrigată de această imagine…

— Este capricioasă! exclamă Gediman.

Wren îl privi dezaprobator. Pérez ştia că nu aproba acest limbaj subiectiv, lipsit de profesionalism. Într-un fel, generalul era amuzat să descopere latura fragilă a alianţei dintre cei doi savanţi. *Niciun dram de disciplină. Niciun fel de loialitate. Niciun scop precis. Doar curiozitate. Poate asta a ucis-o şi pe pisica din desen.*

Wren vorbi hotărât, referindu-se la femeie.

— Subiectul prezintă unele dificultăţi. Un fel de autism emoţional la nivel scăzut. Anumite reacţii.

Pérez nu mai era atent la ce spunea. Wren îi amintea de un politician. Şi chiar dacă vocabularul lui era mai complicat, i se părea la fel de lipsit de miez. Se concentră asupra femeii. Pentru că era de genul feminin, indiferent cărei rase îi aparţinea. Semăna cu o femeie, cel puţin din punct de vedere fizic. Nu era de acord cu încercările lui Wren de a nega acest lucru. Indiferent dacă vor hotărî s-o lichideze sau nu, faptul că o etichetau cu denumiri ştiinţifice nu va putea să-i elimine individualitatea, voinţa de a supravieţui.

Omul de ştiinţă aflat în aceeaşi cameră cu Ripley renunţă la desenul cu pisica şi alese altul. Reprezenta o fetiţă cu păr blond.

Femeia se încordă brusc. Îi dispăruse plictiseala. Se schimbase la faţă. Părea interesată, atentă. Se uita la desen, vădit surprinsă. Apoi ridică din sprâncene şi expresia ei se îmblânzi. Pentru o clipă, lăsă impresia că o să izbucnească în plâns. Schimbarea era uluitoare. Femeia i se păru umană pentru o fracţiune de secundă. Chiar şi cercetătorul din cameră părea uluit. Amuţise. N-o mai îndemna să pronunţe niciun cuvânt. Un timp, rămaseră tăcuţi cu toţii. Pur şi simplu nu erau în stare să vorbească.

Imaginea copilului tremură dinaintea ochilor ei şi o făcu să tresară în hăţurile care o imobilizau. ***Copilul ei! Puiul ei!*** *Nu, nu era al ei…* ***Este al meu! Puiul meu!*** *Desenul însemna în acelaşi timp totul şi nimic. Tot felul de scene şi amintiri haotice şi derutante i se perindau prin memorie.*

Căldura aburindă a creşei. Puterea şi siguranţa speciei ei. Singurătatea individualităţii. Şi dorinţa imperioasă de a găsi…

Braţe mici, puternice se încolăciră de gâtul ei, picioare mici,

puternice se încolăciră de talia ei. Era haos şi ea era haosul acela. Războinicii zbierau şi mureau. Era foc.

Ştiam că o să vii.

Durerea sfâşietoare a pierderii îi acapara mintea şi trupul. Ochii i se umplură de lichid, până nu mai văzu nimic. Când se goliră, i se limpezi vederea şi apoi se umplură din nou. Însemna totul şi nimic.

Mămico! Mămico!

Încercă să găsească legătura cu specia ei, să găsească forţa şi siguranţa creşei, dar nu reuşea. Şi, în locul legăturii nu era decât această durere, această pierdere cumplită. Se simţea golită şi va fi aşa pentru totdeauna.

Se uită la doctorul care ţinea desenul şi vru să-i pună aceeaşi întrebare pe care o pusese şi celorlalţi. Întrebarea la care ştia că nu sunt în stare să-i răspundă.

De ce? De ce?

Dar o să afle răspunsul într-o zi. Dacă nu aici, acum, atunci cât de curând. În timp ce ecourile vocii puiului ei îi răsunau în minte, îşi spuse că va afla neapărat răspunsul. O să-l afle de la ei. Împotriva voinţei lor, a armelor lor, a instrumentelor lor. O să-l afle cu forţa.

Pérez observă pe ecranul video că femeia clipea repede şi se simţi impresionat, fără să vrea. *Îşi aminteşte de copil, de fetiţa pe care a salvat-o. Oare cum este posibil?*

— Îşi aminteşte, îi spuse el în şoaptă lui Wren.

Apoi îl privi drept în ochi.

— De ce?

Şi Wren era la fel de surprins şi nu putea ascunde acest lucru. Se întoarse cu spatele la ecranul video şi încercă să găsească o explicaţie.

— Presupun că este vorba de memoria colectivă, transmisă din generaţie în generaţie, la nivel genetic, de extratereştri. Este ca un fel de formă evoluată de instinct. Poate este un mecanism de supravieţuire care face ca specia lor să rămână intactă, indiferent de caracteristicile diferite pe care le pot adopta de la diversele lor gazde.

Zâmbi încordat.

— Un neaşteptat beneficiu al mutaţiei genetice.

Oare mă ia de prost? Pérez îl privea fără să clipească. Parcă ar fi fost doi lupi încleştaţi într-o confruntare. Savantul plecă primul ochii.

— Auzi, beneficiu! pufni generalul în bătaie de joc.

Se uită pentru ultima oară la expresia chinuită a femeii. *Îmi ajunge cât am văzut! se* gândi el şi se întoarse pe călcâi, ieşind din cameră.

Cei doi doctori se luaseră după ei, încercând să-l câştige de partea lor.

— Sper că nu vă gândiţi s-o anihilaţi? îl întrebă Gediman timorat.

— Auzi la el, dacă nu mă gândesc s-o lichidez! izbucni Pérez.

Îi făcea plăcere să vadă expresia chinuită a lui Gediman.

Wren interveni imediat, în calitate de şef al cercetării.

— Nu considerăm că este o problemă. Gazda…

Pérez se întoarse busc cu faţa spre ei.

— *Ellen Ripley* ***şi-a jertfit viaţa*** încercând să distrugă această specie şi *a reuşit.*

Îl lovi cu degetul în piept pe Wren.

— Nu am niciun chef s-o văd revenind la vechile ei obiceiuri.

Mai ales dacă este receptoarea unor „neaşteptate beneficii ale mutaţiei genetice!" – completă generalul în gând.

Spre surprinderea lui Pérez, Wren nici măcar nu clipi.

— N-o să se întâmple aşa ceva, zise el hotărât.

Iar impertinentul de Gediman profită de ocazie să se vâre în discuţia dintre doi *bărbaţi.*

— Dacă ar fi pusă într-o situaţie limită, zise el, nu sunt sigur de partea cui ar fi!

Pérez îl privi încruntat.

— Şi ai vrea să mă mulţumesc cu *asta!*

Cercetătorul se dădu doi paşi înapoi, spăsit. Pérez o porni din nou pe hol, tot cu cercetătorii după el. Vorbeau între ei în şoaptă. Parcă ar fi fost doi liceeni gata să dea buzna în dormitorul fetelor. Pérez era turbat de furie.

Mai erau atâtea priorităţi! Oare uitaseră complet de obiectivele lor? De scopul acestei operaţiuni?

Dumnezeu să mă ferească de oameni de ştiinţă! Nu sunt în stare să ne scape de insectele de pe această navă, dar pierd o groază de timp şi bani cu o singură fiinţă, care ar putea să primejduiască întregul proiect.

În cele din urmă, se opri în faţa unei uşi blindate. Formă codul din memorie şi aşteptă până când fu preluat de computer, care întinse

apoi spre el un analizor de respiraţie. Generalul suflă în el. Acest dispozitiv avea un dublu rol. În afară de faptul că se folosea de moleculele specifice respiraţiei sale pentru a-i determina identitatea, interzicea accesul în stare de ebrietate sau sub influenţa drogurilor, lucru de care analiza retinei nu era capabilă.

Cei doi doctori îl exasperau. Continuau să murmure în spatele său. Şi, spre furia lui, avea impresia că erau amuzaţi, ca şi când ar fi ştiut că o să cedeze, cel puţin pe moment. Clătină din cap când se deschiseră uşile şi intrară toţi trei în zona de observaţie interioară.

Era întuneric în cabina cea mică şi domnea o linişte anormală. Cei trei amuţiră, ca şi când mediul însuşi le-ar fi impus tăcerea. Doi soldaţi înarmaţi până-n dinţi luară poziţie de drepţi, gata să intervină în orice clipă, de-o parte şi de alta a ecranului uriaş. Generalul nu băgă în seamă soldaţii şi nici nu le dădu comanda „pe loc repaus". Atâta timp cât făceau de gardă aici, trebuiau să fie în alertă.

Pérez se opri în faţa ecranului şi se uită la altă încăpere, şi mai întunecată, aşteptând să i se acomodeze privirile cu bezna.

— Uitaţi care-i treaba, le spuse el în cele din urmă celor doi doctori, cum o prind că se uită ciudat la mine, imediat dau ordin să fie anihilată. Din punctul meu de vedere, Numărul Opt este un produs secundar.

Îl enerva că le făcuse chiar şi această concesie, ştiind că ei o vor interpreta drept propria lor victorie. Dar asta pentru că nu-l înţelegeau nici pe el, nici modul lui de gândire. Nu conta de cât timp trăia Ripley la bordul navei lui. Cum depăşea limita pe care o stabilise, n-o mai putea salva nimeni. Va face – aşa cum făcuse deja – totul pentru a duce la bun sfârşit acest proiect. Şi n-o să se împiedice de o femeie!

Pérez miji ochii când văzu ceva în umbra celeilalte camere.

— Fata *de aici* face toţi banii, murmură el zâmbind.

Ah, Ripley, dacă ţi-ai vedea fetiţa acum!

Umbrele se schimbară, se mişcară, se întoarseră în direcţia lor şi se apropiară de sticlă.

— Cât mai are până va putea să se reproducă? se interesă Pérez.

— Câteva zile, îi răspunse Wren, în şoaptă, la fel cum i se adresase generalul. Poate chiar mai puţin. Vom avea nevoie de încărcătura aceea, adăugă el.

— Este pe drum, îl repezi generalul.

Se înfuriase că pomenise de acest lucru de faţă cu soldaţii de

gardă. Oare omul ăsta îşi pierduse minţile? Oare chiar nu ştia ce înseamnă *informaţii strict secrete?*

Miji din nou ochii, încercând să distingă ce se afla în camera întunecată, să vadă adevărata răsplată a muncii lor. *Acolo, iat-o acolo! Da, iat-o pe fetiţa* ***mea!***

Ca o umbră de coşmar, *Regina horribilis* – regina extraterestră – apăru câteva secunde în lumină, suficient cât s-o vadă.

* * *

Cercetă din nou, pe furiş, spaţiul în care se afla. Era un mediu ciudat, deosebit de neted, cu un perete transparent, care-i permitea să vadă ce se petrecea afară. Dar nu vedea decât alt mediu identic. De partea cealaltă a peretelui transparent erau mereu doi oameni, doi oameni şi instrumentele lor care provocau durere. Nu scoteau niciun sunet, nu se întorceau niciodată s-o privească, ci stăteau pur şi simplu acolo. La intervale regulate, uşor de măsurat, erau înlocuiţi de alţii, atât de asemănători încât îi venea greu să-i deosebească. Nu putea să-i miroasă prin peretele transparent, deşi îi parveneau unele arome prin sistemul de alimentare cu aer.

Acum erau trei oameni care o priveau. Pe doi dintre ei îi recunoscuse. Fuseseră prezenţi la bizara ei naştere. Simţea într-un fel că aveau legătură cu acest eveniment şi cu faptul că o imobilizaseră aici.

Examină şi testă din nou mediul, dar oamenii care o priveau nu observau niciodată ce face, nu-şi dădeau seama de intenţiile ei, deşi erau atât de aproape. Şi nici soldaţii care stăteau de pază. Indivizii din specia umană erau tare proşti. Proşti, blânzi şi înceţi. Dar aveau nişte instrumente eficiente care le compensau defectele. Cum era de exemplu dispozitivul care o ţinea captivă acum. Era comod şi mai puternic decât părea. Nu avea cum să se ridice, să-şi mişte braţele sau corpul. Când era închisă înăuntrul lui, puteau s-o mişte după propria lor voinţă, s-o ducă oriunde doreau.

Iar ea nu avea încotro. Trebuia să stea. Să stea şi să aştepte. Se pricepea foarte bine să aştepte. Mai bine decât aceşti oameni.

Unul din ei vorbea cu ceilalţi. Se pare că asta făceau tot timpul. Stăteau, o priveau şi discutau unul cu altul. Nu-i înţelegea, dar nici n-avea nevoie. Colonia ei se mai confruntase cu ei. Confruntările se terminaseră şi cu victorii şi cu înfrângeri. Acum va fi din nou o victorie.

Putea să aştepte. Se pricepea foarte bine la acest lucru, chiar dacă în momentul de faţă se plictisea de moarte.

Pe hainele unuia dintre observatori scria „Pérez", iar pe ale celorlalţi „Gediman" şi „Wren". Deasupra mecanismului care deschidea uşa scria, „Dacă vreţi să ieşiţi, trebuie să chemaţi soldatul de pază". Această propoziţie se repeta în şase limbi, inclusiv în arabă şi japoneză. Îşi dăduse seama pentru că putea vorbi în toate aceste limbi. Şi nu se mira, aşa cum nu se mira de faptul că putea să respire, să gândească sau să elimine reziduurile din corpul ei. Toate aceste lucruri i se păreau normale.

Oamenii continuau să discute între ei.

Se întreba dacă oasele lor erau la fel de friabile ca ale celui care o eliberase din gazda ei. Dacă sângele lor era la fel de cald, la fel de dulce ca acela al gazdei sale şi dacă ţâşnea la fel de repede când erau rupţi în bucăţi. Gândurile acestea o ajutau să-şi alunge plictiseala.

În curând va veni vremea să se reproducă. Acest mediu străin, minuscul, va fi prea neîncăpător pentru minunatul ei ovipozitor, pentru puii ei. Prea neîncăpător, prea rece, prea ostil.

Tânjea după căldura aburindă a creşei. După forţa şi siguranţa speciei sale. O apăsa unicitatea individualităţii ei speciale. Şi dorinţa acaparatoare de a se reproduce.

În curând vor fi destui războinici ca s-o protejeze şi să construiască o creşă perfectă. Iar aceşti oameni, aceşti indivizi jalnici şi molateci vor servi drept hrană pentru puii ei şi drept gazdă pentru următoarea reproducere. Se va întâmpla din nou.

Dar erau amintirile. Despre un haos neaşteptat. Războinicii urlau şi mureau. Şi focul! Unul din oameni stătea ferm pe poziţie, cu propriul său pui în braţe. Şi semăna moartea şi distrugerea în creşă.

Clipi derutată. În mintea ei se îngrămădeau amintiri şi instincte pe care nu reuşea să le pună cap la cap.

Durerea sfâşietoare a pierderii îi acapara mintea şi trupul. Însemna totul şi nimic.

Încercă să găsească legătura cu specia ei, să găsească forţa şi siguranţa creşei, dar nu reuşea. Şi, în locul legăturii nu era decât această durere, această pierdere cumplită. Se simţea golită.

Dar nu va fi mereu aşa. Trupul ei ştia. Va fi altă creşă. ***Va fi în totdeauna*** *altă creşă. O va construi chiar ea. Ea şi copiii ei. O să*

înfrângă oamenii, în ciuda armelor şi constrângerilor la care o supuneau. O să se hrănească cu ei ca să poată da naştere puilor ei.

Va ocupa locul acesta cu forţa. Aşa cum făcuse întotdeauna. Aşa cum va face întotdeauna.

Perfecţiunea noastră este egalată doar de ostilitatea noastră. Chiar şi oamenii ne admiră puritatea. Suntem supravieţuitori. Nu avem mustrări de conştiinţă, remuşcări sau deziluzii.

Suntem un organism perfect...

Capitolul 4

Gediman stătea la masa de la popotă vizavi de Ripley, dar la câteva scaune depărtare. Voia să-i dea senzaţia de spaţiu, deşi era doar o iluzie. Popota, care servea în acelaşi timp drept complex de odihnă, era tăcută în timp ce mâncau. Două santinele păzeau uşa, dar, la bordul navei *Auriga* ajunseseră să facă parte din decor, aşa că Gediman nici nu le mai remarca prezenţa. Probabil că nici Ripley.

Era încă supusă unor constrângeri stricte, dar, în ultimele zile se bucura de mai multă mobilitate. De când îi arătaseră fotografia cu fetiţa, devenise ciudat de pasivă şi gânditoare. Nu se mai opusese la nimic şi nu mai manifestase niciun fel de tendinţe violente. Wren era de părere că fotografia copilului îi declanşase suficiente amintiri umane pentru a-i permite să-şi asume o parte din vechea ei personalitate. Fusese comandant de navă, spusese Wren. Ştia să se supună, să asculte de ordine. Dar Gediman nu era prea convins.

Diminuarea constrângerilor îi permisese să se hrănească singură pentru prima oară. Gediman era încântat de acest fapt. Fusese neplăcut s-o hrănească forţat şi nici nu ştia dacă reuşiseră să-i asigure o nutriţie satisfăcătoare. Deşi acum, când i se oferea ocazia să mănânce singură, nu părea deosebit de interesată. Gustase ceva, dar mai mult învârtise mâncarea în farfurie. Era hrana tipică servită în navele spaţiale, procesată, deshidratată şi reprocesată atât cât să semene cât de cât cu produsele naturale, dar se pare că-i pierise apetitul. Gediman se temea să nu facă o criză nervoasă, dar Wren îi alungase grijile.

Cercetătorul aproape terminase de mâncat când observă că Ripley îşi examina furculiţa. Părea mai interesată de acest obiect decât

de mâncare.

— Furculiță, îi spuse el, dornic s-o ajute.

Își dorea atât de mult să comunice cu ea, să pună bazele unei înțelegeri reciproce. Dacă va reuși acest lucru va afla ce se petrece în mintea ei – singura parte a corpului pe care nu puteau să i-o studieze cu adevărat. Ce își amintea? Ce știa? Gediman ar fi dat orice să afle.

Ripley îl privea pieziș, printre pleoape. Evita întotdeauna contactul vizual direct. Repetă cuvântul, dar incorect.

— *Futculiță.*

Greșeala ei îl făcu să se jeneze și se bucură că nu mai era nimeni s-o audă.

— Furculiță.

Se schimbase la față. Pentru o fracțiune de secundă, lui Gediman i se păru că zărește umbra unui zâmbet.

— Cum m-ați…? zise ea, luându-l prin surprindere.

Părea că-i vine atât de greu să vorbească, încât se grăbi să-i răspundă, anticipându-i întrebarea.

— Cum te-am creat? Greu. Mostre de sânge. Mostre de țesut prelevate de pe Fiorina 161, congelate la infirmeria de acolo.

O explicație atât de simplă pentru o muncă atât de complicată. Un efort fără precedent. Au existat destule mostre și celule, dar ADN-ul fusese un adevărat haos. Fusese o descoperire uluitoare să constate că extraterestrul embrionic care infestase deja corpul lui Ripley când se prelevaseră sângele și țesuturile nu-și oprise invazia la acel nivel. Aidoma unui virus, embrionul invadase practic absolut toate celulele vii ale gazdei, forțându-le să se schimbe, pentru a se acomoda creșterii și dezvoltării sale. Reprezenta un pas înainte în evoluția adaptativă. Un mod de a garanta că orice gazdă, absolut orice gazdă era capabilă să ofere un mediu prielnic unui embrion în dezvoltare, chiar și atunci când corpul gazdei era inadecvat.

Așa reușiseră s-o incubeze pe ea și embrionul ei – prin infuzia de ADN extraterestru în trupul lui Ripley. Dar nu fusese ușor. Trebuiseră să separe ADN-ul până la nivelul ARN-ului, să-l reconstruiască, să încerce să-l pună în funcțiune. Fusese o muncă grea, anevoioasă, care durase ani de zile.

Dar acum iat-o aici, mâncând, ca orice altă ființă umană.

Pe ea și pe înfiorătorul ei copil…

— Fiorina 161… zise Ripley încet, ca și când ar încercat să vadă

cum se pronunţă cuvântul. *Fi o…*

— Îţi spune ceva? insistă Gediman imediat.

Ah, *de-ar vorbi* cu el!

— Ce îţi aminteşti?

În loc să-i răspundă, îi aruncă privirea aceea piezişă, caracteristică.

— Creşte…?

Gediman clipi surprins.

— Dacă…

Oare se referă la embrionul pe care l-am scos din ea? Da, mai mult ca sigur!

— Da, creşte. Foarte repede.

— Este o matcă, spuse ea hotărâtă, punând furculiţa jos şi împingând farfuria.

Doar fusese anesteziată. De unde…

— De unde ştii?

— O să se înmulţească, zise ea pe un ton indiferent.

Îl privi pentru prima oară drept în ochi.

— O să **muriţi** cu toţii. Toţi cei din **afurisita** asta de companie, zise ea uitându-se la furculiţă.

— Care companie?

Ce tot vorbea?

— Weyland-Yutani, îi explică Wren.

Acesta intrase în sală şi venise în spatele lui Ripley, dar Gediman fusese atât de prins de conversaţie încât nici nu-l observase.

Wren zâmbea îngăduitor ca de obicei când avea de-a face cu Ripley. Era de mirare, mai ales după urmele pe care i le lăsase pe gât.

Cercetătorul şei se aşează curajos lângă femeie. Nu se gândea să-i lase spaţiu. Dimpotrivă, parcă n-ar fi ştiut cum s-o înghesuie, s-o provoace, să vadă dacă o să-l atace din nou. Gediman nu aproba această atitudine, dar n-avea încotro. Wren nu-l băgă în seamă.

Şi, în timp ce Ripley îl privea pieziş, Wren luă mâncare din farfuria ei, aşa cum ar face un părinte.

— Weyland-Yutani, îi explică el lui Gediman, a fost compania care a angajat-o pe Ripley. Făceau parte din concernul Terran Growth. Obţinuseră nişte contracte pe linie de apărare din partea armatei. Tu n-ai de unde să ştii. Erai prea mic pe vremea aceea. Compania aceasta nu mai există de zeci de ani. A fost cumpărată de Wal-Mart.

După ce-i dădu aceste explicaţii, se întoarse spre femeie, zâmbind rece.

— Vei constata că lucrurile s-au schimbat mult faţă de cum le ştiai.

Gediman observă zâmbetul trecător de pe faţa lui Ripley.

— Mă îndoiesc, spuse ea.

— Ştii, acum nu se mai lucrează la întâmplare, zise Wren. Ne-am grupat într-un sistem militar unit, nu mai există corporaţii lacome.

Ar lucra fără mustrări de conştiinţă şi pentru o „corporaţie lacomă", dacă l-ar lăsa să se ocupe de asemenea cercetări, se gândi Gediman, dar îşi păstră părerea pentru sine.

Ripley se uita în farfurie. Vorbele ei păreau lipsite de viaţă.

— Nu contează.

Se pare că această discuţie îi trezise nişte amintiri, pentru că o văzu încruntându-se.

— Tot o să muriţi cu toţii, adăugă ea.

Wren îşi împreună mâinile calm, ca un doctor ce era.

— Şi ce părere ai despre asta?

— Voi o să muriţi, nu eu, îi răspunse femeia ridicând din umeri.

Lui Wren nu-i plăcea acest răspuns. Nerăbdarea lui începea să devină vizibilă. De data aceasta renunţă la limbajul pedant pe care-l folosea de obicei în conversaţia cu ea.

— Aş vrea să înţelegi ce încercăm să facem aici. Beneficiile potenţiale ale acestei rase depăşesc procesul de pacificare urbană. Înseamnă noi aliaje, noi vaccinuri! N-am mai întâlnit aşa ceva în niciuna din lumile pe care le-am văzut.

Se opri ca şi când şi-ar fi dat seama că vorbea în termeni prea personali.

Gediman sesizase frustrarea zugrăvită pa faţa şefului său. Dar Ripley nu avea cum să-i înţeleagă, sau să le aprecieze planurile. Doar cercetătorii, oamenii de ştiinţă puteau aprecia asemenea vise. Dar Wren avea dreptate. Potenţialul era nelimitat. Putea dura zeci de ani până se determinau diversitatea genetică a acestor creaturi şi felul în care codul lor genetic unic care fabrica sânge acid şi carapace de siliciu se putea adapta la diverse forme de viaţă. Studierea genetică şi chimică a felului în care parazitul îşi modifică gazda va determina progresul biochimiei şi biomecanicii în următorul secol. Ceea ce făcuseră deja până acum pentru a o crea pe Ripley şi odrasla ei extraterestră

reprezenta un avans de peste un secol al tehnicilor de clonare!

— Ar trebui să fii mândră de tine, zise Wren, revenind la tonul lui didactic.

Ripley scoase un sunet chinuit, urât, care voia să semene cu râsul.

— Sigur, sunt foarte mândră.

Acum Wren încerca să-i insufle încredere.

— Şi animalul însuşi este **uimitor.** Va avea o valoare nepreţuită după ce o să-l îmblânzim.

Ripley întoarse privirile ei tăioase ca un laser spre Wren, care se dădu un pas înapoi.

— Este ca un **cancer.** Nu ţine niciun fel de **şmecherie.**

Wren nu găsi nimic de comentat la acest fapt, spre mirarea lui Gediman.

Ripley se juca din nou cu furculiţa, gânditoare. Gediman ar fi dat orice să ştie ce se petrecea în mintea ei. Dar din vorbele ei reieşea că se disocia de animalul care o luase drept gazdă.

Distephano privea mica navă particulară apropiindu-se de *Auriga.* Până acum avusese parte de încă un schimb plictisitor în capsula de comandă. Urmări apropierea navei şi apoi îi trimise un mesaj oficial generalului. Era prima oară când vedea o navă particulară aici. Atât de aproape de *Auriga.* E adevărat, nu era nici pe departe ceva la fel de palpitant ca incidentul de săptămâna trecută cu femeia din laborator. Dar cât de des o să aibă parte de asemenea distracţii?

Oficial, nu i se spusese nimic în legătură cu acest incident după ce îşi redactase raportul, dar neoficial auzise că, după încărcătura pe care i-o trăsese în plin, o potolise. De atunci fusese blândă ca un mieluşel. De fapt, aflase că ieri o scoseseră din capsula de izolare.

Acum o lăsau chiar să se plimbe nestingherită într-un spaţiu limitat. Pe el unul nu-l deranja, deoarece erau mereu două santinele de pază. Şi, după ce auziseră ce se întâmplase, vor fi şi mai atenţi. Cea mai palpitantă misiune era să păzeşti femeia experimentală. Ca să vezi! Aproape instantaneu primi un răspuns la raportul său.

— Nava care se apropie este autorizată de generalul Pérez să oprească lângă noi, zise *Tatăl,* computerul cu voce ciudată, masculină. Codul de acces este şase-nouă-nouă-trei. Sistemele de securitate în

alertă maximă.

Foarte interesant, se gândi Distephano. Navele particulare aduceau foarte rar, ba chiar niciodată provizii sau marfa pe *Auriga.* Pentru că nava lor era ultrasecretă. Era nevoie de aprobări speciale chiar şi pentru livrarea mâncării. Dar iată că nava aceasta micuţă fusese autorizată.

Vinnie auzi nava care se apropia anunţându-şi automat numărul de înregistrare şi numele. O chema *Betty.* Notă numerele transmise de vocea feminină a computerului navei şi le introduse în consola lui.

— Codul de înregistrare al navei care se apropie nu există, zise *Tatăl.* S-a produs o eroare. Introduceţi din nou numărul.

S-a produs pe dracu', se gândi Vinnie enervat şi introduse din nou codul, cu şi mai multă atenţie.

— Nu există asemenea număr de înregistrare în Sistemul Militar Unificat, îi spuse *Tatăl.* Dacă nu s-a produs o eroare de introducere, înseamnă că nava care se apropie nu are număr de înregistrare.

Imposibil, se gândi Vinnie. Îl anunţă imediat pe general şi apoi luă legătura cu nava, solicitând codul de autorizare înainte să-i permită să se apropie şi mai mult. *Şi chiar dacă* ***ar fi posibil,*** *n-ar* ***îndrăzni*** *să se apropie de o bază militară!*

Vinnie se aştepta ca autorizarea lui *Betty* să fie anulată, ceea ce ar fi fost un fapt destul de interesant. În acest caz, existau două posibilităţi: fie se îndepărta cât mai repede, înainte să fie doborâtă, fie emitea codul S.O.S., dacă era avariată sau avea bolnavi la bord. Iar dacă Pérez nu lua în seamă semnalul S.O.S…

Dacă nu-l ia în seamă, va trebui să dobor nava! îşi spuse Distephano. Avea la îndemână suficientă forţă distructivă s-o facă praf. O privea cum se apropie tot mai mult.

Dar răspunsul pe care-l primi depăşea orice aşteptare. Auzi în căşti vocea generalului Pérez – da, a *comandantului însuşi!*

— Am autorizat **personal** andocarea acestei nave, soldat, îi spuse Pérez enervat. Care este problema?

Era atât de surprins să audă un glas adevărat în locul robotului, încât amuţi pe moment.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule general, zise el în cele din urmă, dar numerele de înregistrare… Nicio problemă, sir! Nava va fi admisă imediat la bordul nostru.

— Hai, mai repede! îl repezi Pérez.

Vinnie se uită la nava care se apropia. *Este o navă **pirat,** la toţi dracii, sută la sută pirat. Nu are numere de înregistrare, nimic oficial şi vine la invitaţia specială a lui Pérez. Cine ar fi crezut aşa ceva!*

Tânărul îşi aminti zâmbind de vorbele comandantului său, care-l prevenise când acceptase această misiune. *Când o să ajungi acolo, nu uita că nu trebuie să pui întrebări. Nu discuta **nimic** cu **nimeni.** Sper să nu primesc observaţii la întoarcere că nu te-am instruit bine.* Da, această misiune o să-l propulseze în carieră, cu condiţia să nu-l supere din nou pe general.

Dar n-o să se repete. De aici înainte va face exact ce o să i se ceară.

Micul vas se apropia constant. Acum se vedea clar. Nu numai că era, dar şi *semăna* a vas pirat. Era vopsit în culori de camuflaj, ca să-şi mascheze prezenţa când zbura la joasă înălţime deasupra unui peisaj acoperit cu vegetaţie. Era o navă micuţă, destinată deplasării în spaţiu, dar avea şi compartimente laterale, care se puteau transforma cu uşurinţă în aripi aerodinamice pentru zborul atmosferic. Avea de asemenea o coadă, pentru a fi mai agilă în aer. Dar era un vas vechi, murdar şi peticit, atât de prăpădit faţă de magnifica, impunătoarea *Auriga,* care o domina net.

Vinnie clipi din ochi când observă modelul pictat pe fuzelaj. *Ce dracu'?...*

Izbucni în râs. Fiind un pasionat al celui de-al doilea război mondial, recunoscuse imediat stilul. Sub nume apărea imaginea unei femei cu şolduri planturoase şi sâni mari, în haine mulate, călare pe o rachetă.

Da, sigur, Betty. Ei, lucrurile încep să devină din ce în ce mai interesante până la urmă...

La bordul lui *Betty* lucrurile erau întotdeauna interesante. Cel puţin destul de interesante pentru căpitanul ei, Frank Elgyn, un bărbat subţire ca o trestie, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu ochii negri şi nas acvilin, care-l făceau să semene cu o pasăre de pradă. Se mişcă în scaunul copilotului şi îşi sprijini cizma de consolă. Un soldat novice îi ceruse *codul de autorizare!* Asta chiar că era culmea! Se întoarse zâmbind spre scaunul de lângă el. Pilotul lui, Sabra Hillard, o femeie înaltă şi solidă, îi răspunse la fel şi clătină din capul ei cu părul tuns

scurt.

Cum ar fi putut să existe undeva un *cod de autorizare* pentru *acest* vas, pe *acest* traseu, cu *această* marfă la bord.

Se sprijini de spătarul scaunului. Sabra dăduse drumul la muzica ei preferată, o hărmălaie sonoră care făcea podeaua să vibreze. Dar nu încercă să diminueze sonorul. Pilotul trebuia să se simtă în largul lui. Aceasta era una din regulile instituite pe *Betty.* Se adresă soldatului care-i refuzase accesul.

— Codul meu de autorizare este „du-te dracului", băiete.

Sabra pufni în râs. Elgyn observă că juca un joc video în timp ce pilota vasul. Îl uimea de fiecare dată să constate cât de multe lucruri putea să facă această femeie în acelaşi timp. Simţea că se încălzeşte numai când se gândea. Se priviră amândoi cu subînţeles.

— Şi acum deschide uşa aia afurisită, îi spuse el soldatului, dacă nu vrei să te ia de urechi generalul Pérez.

Se pare că generalul transmisese deja mesajul, deoarece vocea computerului automat de pe *Auriga* îi transmitea coordonatele necesare lui Hillard.

— Înclinare trei-zero, îi spuse el lui Hillard. Direct pe paralelă.

— Am făcut deja manevra, dragule, îi răspunse ea, fără să-şi desprindă privirile de la jocul video.

Elgyn se ridică de pe scaun.

— Nu lăsa scuturile de protecţie până la şase sute de metri. Bagă frica în ei.

O mângâie pe obraz înainte să plece şi femeia îi făcu cu ochiul. Apoi se uită de jur-împrejur la echipamentele improvizate, amestecate cu jocuri demodate, haine şi alte lucruri. Şi, în mijlocul acestui haos organizat stătea Christie. Bărbatul solid, brunet, cu trăsături frumoase, făcea ca orice loc în care se afla să pară mic, se gândi Elgyn plin de admiraţie. Era bine să-l ai prin preajmă, dacă era de partea ta.

Christie era ocupat cu prinderea armăturii sale. Aparatul complicat, cu pârghii microscopice şi tot felul de comenzi avea aceeaşi culoare cu pielea lui maronie, iar sistemul mecanic era propria lui creaţie. Se prindea de puternicele sale antebraţe, sub coate, şi era aproape invizibil, permiţându-i să poarte arme fără ca ceilalţi să-şi dea seama.

Elgyn se apropie de el.

— Am ajuns. E timpul să ne bucurăm puţin de ospitalitatea

generalului.

— Grozav, pufni uriaşul disprețuitor. Mâncare de armată!

Comandantul îl ajută să-şi prindă ultima curea.

— O să stăm până livrăm marfa. Să sperăm că o să fie prietenoşi.

— Crezi că o să avem neplăceri? îl întrebă Christie.

Elgyn ezită ceva mai mult decât de obicei.

— Din partea lui Pérez? Mă îndoiesc, dar este mai bine să fii în alertă.

Christie nu-i mai puse alte întrebări şi nu făcu niciun comentariu. Încuviinţă din cap, scuturându-şi coama leonină, semn că înţelesese.

Camera motoarelor de la bordul navei *Betty* ocupa acelaşi spaţiu cu compartimentul de mărfuri. Aici Annalee Call şi John Vriess încercau să menţină în funcţiune rabla veche pe care o numeau în glumă *stabilizator.* Call ştia că Vriess de-abia aştepta să tragă la bordul navei celei mari. Se aflau într-o situaţie destul de dificilă. O parte din echipamentul lor era prea vechi ca să mai poată fi reparat. Făcuseră tot ce se putea, dar Elgyn spera că armata o să le dăruiască din piesele lor de rezervă, drept recompensă pentru serviciile lor. Iar Call şi Vriess sperau amândoi să fie aşa.

Call, o femeie micuţă, cu trăsături delicate, stătea lângă blocul pătrăţos al maşinăriei. Degetele ei mici, subţiri, încăpeau în cele mai ascunse componente ale năzurosului echipament. Între timp, Vriess, un bărbat solid, în jur de patruzeci de ani, cu păr rar, blond, fălci puternice şi nas borcănat, se întinsese pe burtă. În timp ce el ataca motorul de dedesubt, Call coborâse porţiunea superioară a stabilizatorului, folosindu-se parţial de un dispozitiv magnetic. Petrecuseră ore-n şir încercând din nou să regleze creierul maşinăriei. Acum trebuiau să-l asambleze la loc, cu partea mecanică inferioară şi să-l facă să funcţioneze în ansamblu.

În timp ce asambla echipamentul şi demagnetiza macaraua, constată că simţea tot mai mult prezenţa colegului ei. Îi plăcea să lucreze cu Vriess. Era un tip conştiincios, inventiv, care-şi vedea de treabă. Ceea ce nu se putea spune despre ceilalţi oameni de pe această navă. Desfăcu lanţurile părţii superioare şi urmări macaraua care se retrăgea la loc, în tavan.

Vriess începu să fluiere de sub echipament o melodie pe care o auziseră într-un bar, la ultima lor escală. Zâmbi când îşi aminti de seara aceea. Acesta era alt motiv pentru care îi plăcea să lucreze cu Vriess. Era vesel şi comunicativ.

Începu şi ea să fluiere în timp ce lucrau amândoi cu râvnă.

La un moment dat. Call simţi că intrase cineva. Fluieră mai departe, încercând să nu-şi exteriorizeze sentimentele. Dacă nu era prudentă, Vriess o să-i sesizeze încordarea. Şi nu voia să-l distragă în timp ce lucra. Continuă să fluiere, fără să-i dea importanţă omului care se plimba pe puntea de vizavi.

Îl chema Johner. Nu-i ştia prenumele. Poate nici nu avea. Oricum n-o interesa. Puţin i-ar păsa dacă ar muri. Îl ura. Ura tot ce făcea. Erau zile în care principala ei preocupare la bordul lui *Betty* era să-şi ascundă ura faţă de acest om. Lui Johner i-ar plăcea să-i ofere această satisfacţie.

Iar acum se strădui să nu se lase afectată de prezenţa lui. Ar ironiza-o dacă i-ar scăpa vreun şurub, semn că nu era atentă. Şi nici nu voia să-i atragă atenţia lui Vriess. Poate dacă-l ignorau amândoi o să plece.

Slabe speranţe, se gândi Call, când bărbatul înalt şi solid se opri deasupra lor. Rânji la ea ca de obicei. Ochii lui mici şi albaştri semănau cu cei ai unui porc. Era cel mai urât om pe care-l văzuse vreodată, iar cicatricea care-i brăzda faţa îl urâţea şi mai mult. Dar cel mai hidos era caracterul lui. Call făcea tot posibilul să-l ignore. Zâmbetul lui îi lăţea cicatricea şi-l făcea să arate ca o caricatură. Acum începuse să fredoneze aceeaşi melodie ca ei. Dar suna oribil, în concordanţă cu înfăţişarea lui.

Call îl văzu scoţându-şi cuţitul din buzunar, ca să-şi cureţe o unghie. Dar întoarse capul şi fluieră mai tare, în speranţa că Vriess n-o să-i sesizeze prezenţa, aşa că nu-l văzu bălăngănind cuţitul în aer, deasupra picioarelor lui Vriess şi nici nu prinse momentul când îl scăpă din mână.

În schimb observă când cuţitul se înfipse în pulpa stângă a colegului ei.

Call rămase cu gura căscată, clocotind de furie. Nu ştia ce să facă: să-l înjure sau să arunce cu ceva în ticălosul ăsta.

Vriess continua să fluiere sub stabilizator.

— Ce te-a apucat? îi şuieră ea printre dinţi lui Johner.

Dar faptul că se oprise din fluierat îl făcu pe Vriess să-şi dea seama în sfârşit că se întâmplase ceva. Ieşi de sub maşină, se uită întâi la Johner şi apoi la Call, uimit de furia ei.

— Exersam şi eu puţin cu cuţitul, zise Johner, fără pic de ruşine. Văd că Vriess nu se plânge.

Call aruncă o privire îngrijorată colegului ei şi-i făcu semn să se uite la propriul picior.

— Fir-ar să fie! zbieră el.

Când apăsă pe o pârghie, scaunul pe care stătea se ridică, platforma pentru picioare se plie şi se transformă din nou în căruciorul cu rotile mecanic construit de Vriess. Paralizat de la talie în jos, talentatul inginer se uita la cuţitul înfipt în pulpa lui moartă.

— Johner, ticălosule! înjură Vriess furios şi zvârli cu o cheie în el, cu toată forţa braţelor lui puternice.

Dar Johner se feri şi mai amuzat.

— Haide, doar n-ai simţit nimic!

I se păruse o glumă foarte bună, pentru că se zguduia de râs. Acum Vriess părea stânjenit, spre furia lui Call. Fără să facă prea mult caz pe această temă, scoase o batistă curată din buzunarul de la spate, smulse cuţitul şi bandajă rana. Vriess strânse batista, aşteptând să se oprească sângele. Niciunul din ei nu comentă nimic pe această temă, şi amândoi îşi văzură mai departe de treabă.

Call îşi ridică privirile spre platforma Unde era ticălosul pe care nu-l putea numi om.

— Eşti un nemernic, zise ea.

Dar lui Johner puţin îi păsa că îl jignea. Îşi bătuse joc de amândoi şi era satisfăcut. Acum întinse mâna chicotind:

— Dă-mi cuţitul.

Call tocmai se pregătea să plieze lama şi să i-l arunce, când se răzgândi. Era prea furioasă ca să-i facă pe plac.

Vriess o urmărea din priviri.

— Las-o baltă. Call, îi spuse el, atingându-i cotul. Doar îl cunoşti.

Ştia că Vriess nu se temea de Johner, în ciuda staturii lui, dar era îngrijorat pentru *ea.* Cu toţii muşchii ei, era o fată firavă, iar monstrul acela nu se dădea în lături să facă rău cuiva. Ba chiar i se părea *amuzant.* Însă lui Call nu-i păsa. Se săturase să-l evite.

Înfipse pe neaşteptate lama cuţitului între două părţi metalice sudate şi o rupse.

Johner se întunecă la faţă, furios.

— Nu te pune cu mine, micuţă Annalee. Doar eşti de câtva timp pe această navă şi ai văzut cine sunt.

Dar Call nu se clinti din loc. Nu era totul să fii o namilă. Putea să-şi poarte singură de grijă şi dacă bruta voia să se convingă, n-avea decât.

Se priviră în ochi timp de câteva secunde şi, spre uimirea ei, Johner plecă primul ochii. Apoi îi întoarse spatele şi ieşi bombănind.

Call îşi dădu la o parte părul negru din ochii de aceeaşi culoare şi încleşta bărbia, enervată. Ticălosul acela destrămase atmosfera plăcută în care lucra cu Vriess.

Dar colegul ei o plesni peste şold în glumă şi-i spuse împăciuitor:

— Ar trebui să ne căutăm o companie de mai bună calitate.

Mâinile îndemânatice şi aspre ale Sabrei Hillard pilotară micuţa *Betty* sub burta uriaşă a navei *Auriga.*

— Şi acum să scoatem banii pentru impozite.

Dar nu plătea niciodată impozite, îşi aminti ea amuzată. Deasupra ei se deschiseră uşile masive ale platformei de andocare.

— Iniţiaţi pătrunderea în navă.

— Da, să trăiţi, murmură ea, plasând vasul pe poziţie.

Electromagneţii uriaşi ai navei intrară imediat în funcţiune când Hillard depuse micuţa navă pe platformă. Se prinseră cu un clinchet metalic de carcasa metalică a lui *Betty* şi o fixară în loc.

Parcă ar fi un copil într-un scaun cu hamuri, se gândi Hillard. *Oare de ce mă deranjează gândul ăsta?* Pentru că, la urma urmei, acum nu mai erau stăpâni pe nava lor.

— Operaţiunea s-a încheiat, o anunţă *Tatăl.* Puteţi debarca.

Avea senzaţia că până şi computerul dădea ordine. Încercând să-şi alunge reţinerile, apăsă pe un buton şi spuse:

— Cei care aveţi chef, puteţi coborî. Nu uitaţi ce a spus generalul – fără arme la bord. Ne întâlnim în sas.

De ce oare avea întotdeauna senzaţia că era înghiţită de vie când pătrundea într-o asemenea navă imensă?

Capitolul S

Cocoţat pe o punte suspendată, Pérez urmărea soldaţii care se pregăteau pentru debarcarea personalului de la bordul lui *Betty.* Ochiul lui critic studia fiecare soldat în parte, gata să descopere orice semn de încetineală sau neascultare. Trupele păreau în bună stare. Coridorul din afara sasului era impecabil, la fel ca restul navei. Exact aşa cum dorea să vadă totul. Şi i se părea normal să fie aşa. Doar alesese cu mâna lui fiecare soldat de la bordul navei sale. Fiecare din ei spera la chestii mai măreţe, la misiuni mai interesante, mai palpitante. Faptul că se aflaseră sub comanda lui Pérez îi va recomanda de la sine când vor termina serviciul pe această navă. Şi, până acum, nu-l dezamăgise niciunul dintre ei. Şi era convins că n-o s-o facă tocmai acum, mai ales că îi urmărea.

La încheierea ciclului pneumatic din sas, răsună glasul *Tatălui:*

— Ciclu complet. Se deschid uşile.

În timp ce uşile pneumatice se ridicau încet, membrii vasului pirat începură să apară treptat în faţa soldaţilor. Pérez se întreba, fără să vrea, ce impresie o să le facă oamenilor lui. Pe *Auriga* domneau ordinea şi curăţenia, aşa cum le impunea el. Fiecare soldat de sub comanda sa era îmbrăcat identic. Nu contau sexul, statura sau apartenenţa etnică. Formau o unitate, cu un comandat unic.

Nu ca această adunătură în zdrenţe. Singura lor caracteristică comună era dezordinea. Se oglindea în hainele, în pieptănătura, şi în felul în care stăteau şi mergeau. *Sau se rostogoleau,* se gândi Pérez amuzat când văzu un tip într-un cărucior cu rotile. Alcătuiau un grup atât de bizar şi eclectic, încât nu-şi imagina cum reuşea Elgyn să-i facă să execute chiar şi cele mai elementare ordine. Se întreba cum supravieţuiau în spaţiu în nava lor prăpădită, unde ordinea şi disciplina erau vitale.

Echipajul lui *Betty* se apropia de soldaţii lui. Şi, pe măsură ce înaintau, Pérez începea să-şi schimbe primele impresii. Observă ochii lor ageri, şireţi, mersul încordat, pielea tăbăcită şi îşi dădu seama că mai aveau o trăsătură comună, pe care nu o remarcase până acum: duritatea. La fel ca soldaţii lui, nu s-ar da în lături să ucidă la nevoie. *Chiar şi fetiţa din mijloc,* îşi spuse el. *De unde o fi apărut? Elgyn nu mi-a pomenit nimic despre cooptarea de noi membri.* Generalul încercă să nu se gândească dacă uciseseră deja. Erau piraţi din cap până-n picioare şi

Pérez nu se simţea deloc fascinat de acest fapt.

Nişte contrabandişti, îşi spuse el posomorât. *Hai, recunoaşte, Martin. Nu sunt decât nişte hoţi şi ucigaşi. Şi tu eşti cel care te foloseşti de serviciile lor. Aşa că nu mai strâmba din nas că i-ai invitat. Oricum nu aveai de ales.*

Se opriră când ajunseră în faţa soldaţilor pregătiţi să-i percheziţioneze. Unii ridicară braţele, serviabili. Negrul uriaş din faţă înălţă braţele, dezgolindu-şi pieptul masiv, musculos. Clătină din cap mirat în timp ce soldatul din dreptul lui îl percheziţiona cu eficienţă. Oamenii de pe *Betty* murmurau între ei diverse comentarii.

La un moment dat se declanşă senzorul luminos de pe mănuşa unei femei-soldat.

— Armele de foc sunt interzise la bordul acestei nave, domnule, îi spuse ea cu fermitate tipului înalt, cu o cicatrice oribilă pe faţă.

Bărbatul se strâmbă şi Pérez îşi spuse în sinea lui: *Poartă-te frumos cu ea, amice. Este campioană la luptele corp la corp. Dacă o superi, te lichidează imediat, cu oamenii tăi cu tot. Şi să ştii că n-o să se lase impresionată nicio clipă de mutra ta nesuferită.*

Omul cu cicatricea îşi deschise geaca imediat şi-i arătă femeii ce declanşase alarma: un termos mare de argint.

— „Rază de lună", îi explică el. Periculos, nu-i aşa?

Echipajul de pe *Betty* izbucni în râs. Dar soldatul nu se arătă deloc impresionat.

— Scuzaţi-mă, domnule. Sunteţi liber să treceţi.

Tocmai atunci Elgyn îl observă în sfârşit pe Pérez şi porni spre el.

— Nu cumva ţi-e teamă că eu şi cei şase oameni ai mei o să încercăm să-ţi furăm nava? îl întrebă el spre amuzamentul piraţilor lui.

Pérez aşteptă până se potoliră şi apoi îi răspunse:

— Nu, mă tem ca nu cumva neisprăviţii tăi să se îmbete şi să se apuce să tragă în carcasa navei. Nu uita că ne aflăm în spaţiu, Elgyn!

Se aştepta ca soldaţii lui să izbucnească şi ei în râs, dar în zadar. Nişte adevăraţi profesionişti ca ei rămâneau întotdeauna impasibili.

Percheziţia se termină şi Pérez le făcu semn piraţilor să vină la bordul navei sale. Bărbatul în scaun cu rotile rămăsese ultimul.

— Vrei să percheziţionezi scaunul? o întrebă el suav pe femeia care găsise termosul.

Dar soldatul nu trăda nici cea mai mică emoţie. Pérez ştia că era

destul de experimentată să-şi dea seama că invalidul spera să percheziţioneze mai mult decât *scaunul.* Îi ghicise intenţia, aşa că îi făcu semn cu mâna să înainteze. Omul zâmbi şi o porni după camarazii lui.

Pérez plecă şi el.

Peste un sfert de oră, în timp ce era în apartamentul lui, se declanşă semnalul sonor de la uşa generalului. Ştia cine era şi-i spuse *Tatălui* să deschidă. Elgyn stătea în prag, sprijinindu-se de cadrul uşii. Intră şi se îndreptă spre masa pregătită din vreme de Pérez.

Acolo, pe suprafaţa ei netedă şi lustruită, erau mai multe teancuri de bancnote de câte o mie de dolari. Pérez prefera să nu se gândească la ele. Bancnotele verzi erau uzate, cu serii disparate şi aveau inscripţionată figura unui lider de congres din secolul trecut. Generalul se întrebă fără să vrea de ce nu erau roşii, ca sângele, pentru că erau bani murdari.

Elgyn se aşează încet pe scaunul din faţa lui Pérez. Se citea pe faţa lui cât era de *satisfăcut.* Zâmbea în timp ce număra teancurile.

— N-a fost uşor să fac rost de banii ăştia, îi spuse Pérez.

Elgyn ridică din sprâncene.

— Nici mie nu mi-a fost uşor să-ţi fac rost de marfă. Doar nu vrei să te plângi că ai sărăcit.

Dându-şi seama că-l înţelesese greşit, generalul se grăbi să limpezească lucrurile.

— Mă refeream la bancnote. În ziua de azi nu mai are nimeni bani gheaţă.

Mai ales atât de mulţi.

Elgyn se lumină la faţa. Da, acum pricepuse în sfârşit.

— Doar cei care nu vor să li se consemneze fiecare tranzacţie în parte. Cei de la *marginea societăţii.* Ca tine, de exemplu.

Comparaţia i se părea mai mult decât jignitoare. *Încearcă să-ţi reaminteşti că o faci pentru binele ţării tale, Martin.* Pérez luă de pe masă un pachețel dreptunghiular şi un pahar.

— Bei? îl întrebă el pe invitatul lui.

Elgyn încuviinţă din cap, ca un musafir politicos ce era.

Pérez rupse pachețelul de plastic şi lăsă să cadă în pahar cubul maroniu, gelatinos. Pe urmă îl puse sub fasciculul unui laser manual, îi înmână băutura lichefiată lui Elgyn şi pregăti încă una, pentru el. Era un scotch bun, poate chiar cel mai bun.

— Bănuiesc că ce se petrece aici nu are pe deplin girul congresului, zise Elgyn, sorbind din băutură.

Ridicase paharul în semn de toast, după ce-l studiase atent.

Ah, ce mă bucur că-ţi place băutura mea, se gândi Martin enervat.

Nu, acest proiect nu era aprobat de congres sau de vreo agenţie guvernamentală ori militară *oficială.* Dar lui Pérez nu-i lipseau niciodată fondurile şi resursele necesare. Şi, cu toate acestea, ori de câte ori era nevoit să aibă de-a face cu indivizi ca acest pirat, începea să şovăie. Şi asta nu pentru că i-ar fi lipsit justificările. Avea de îndeplinit o misiune şi primise mână liberă să facă orice ca s-o ducă la bun sfârşit. Trebuia să creadă că avantajele de perspectivă ale eforturilor sale vor contrabalansa orice sacrificii pe care era obligat să le facă acum.

Pérez nu avea răbdare să asculte scenariile fanteziste ale lui Wren despre medicina avansată şi miracolele biochimice. Se gândea doar la creaturile dotate cu implanturi electronice pentru a le dirija comportamentul, care vor fi soldaţii ideali. De fapt, Wren şi Gediman îi raportaseră de curând că factorul de inteligenţă al extratereştrilor era mult mai ridicat decât indicau datele lor istorice sumare. Iar generalul trăsese concluzia că vor fi mai uşor de instruit

Simţea nevoia să creadă că oamenii n-or să mai fie folosiţi efectiv în luptă. Vor interveni doar după stingerea conflictului, îndeplinind activităţi specific umane, cum ar fi cele de evaluare, interpretare, coordonare.

În cele din urmă, se vor crea artificial tipuri diferite de extratereştri, adaptate condiţiilor specifice de luptă, care vor fi instruiţi pentru îndeplinirea unor anumite funcţii. Vor ajuta militarii să stârpească criminalii din oraşe, să pregătească noile planete pentru colonizare, distrugând speciile primejdioase, să pună bazele unei noi ere de pace şi productivitate.

Dar se trezi din visare când se uită la Elgyn. Acest pirat n-ar înţelege nimic din toate acestea. Când îl angajase pentru această misiune, nici măcar nu-l întrebase la ce folosea marfa. Îl interesau doar teancurile de bani de pe masă.

Pérez şi Elgyn erau oameni amândoi, deşi dădeau impresia că făceau parte din specii complet diferite. Generalul schimbă subiectul.

— De unde ţi-ai pescuit prospătura?

Elgyn chicoti.

— Cine? Call? Era disponibilă. Căuta un post de mecanic de întreţinere.

— Face impresie, zise Pérez pe un ton sec.

— E bună, nu? îl aprobă Elgyn cu subînţeles. Şi este foarte pricepută în meseria ei. Cred că Vriess este încântat.

Luă un teanc de banonote, îl răsfoi şi apoi îl apropie de nas, inspirând adânc. Parcă ar fi mirosit un vin de calitate sau un trabuc parfumat.

— Este curioasă să afle în ce constă această mică tranzacţie. De fapt, mi se pare normal…

Pérez regretă că adusese vorba de ea.

— Este o operaţie militară.

Dar Elgyn nu ceda aşa uşor.

— Majoritatea laboratoarelor armatei nu funcţionează în spaţiu, nu angajează furnizori particulari şi nici nu solicită genul de marfa pe care am adus-o noi.

Pérez îşi dădu seama că Elgyn mai avea şi alte pretenţii.

— Ce mai vrei, Elgyn?

Slăbănogul se rezemă de spătarul scaunului, relaxat.

— Masă, casă, câteva zile de odihnă. Cred că lui Vriess i-ar trebui şi nişte piese de schimb. Dacă nu vă deranjează.

Pérez se întrebă din nou dacă nu cumva făcea vreo greşeală. Când îl implicase pentru prima oară pe Elgyn în acest proiect, se gândise în mod serios să ucidă echipajul şi să le distrugă nava după livrare. Dar apoi îşi dăduse seama că ar putea avea un efect negativ. Ar putea agrava problemele, în loc să le rezolve. Poate că era cazul să-şi facă alt plan. Şi nu strica să-i ţină aici, sub observaţie, până atunci.

— Sigur că nu mă deranjează. Atâta timp cât nu intraţi în zonele interzise şi nu stârniţi scandaluri, sunteţi bine veniţi.

Elgyn ridică paharul şi dădu băutura peste cap.

— Bineînţeles, am încredere în tine, adăugă Pérez. Sper că o să-ţi vezi numai de treburile tale.

Omul era numai zâmbete.

— Asta fac de când mă ştiu.

Da, într-adevăr, se gândi Pérez. *De asta te-am şi angajat.*

Când se întoarse la bordul lui *Betty,* în compartimentul de

mărfuri, Call îşi puse mănuşile şi se duse la Christie. Bărbatul cel solid o privi indiferent şi apoi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Johner?

— Doar ştii cum e, îi răspunse ea ridicând din umeri. Acum chefuieşte.

Christie clătină din cap.

— Trebuia să-mi fi imaginat. În cazul acesta, mulţumesc pentru ajutor.

Ea dădu din cap, ca şi când ar fi vrut să spună *da, pentru puţin.* Auzi clinchetul uşilor deschise şi vocea feminină a computerului navei:

— Se deschid uşile. Se coboară rampa.

Call şi Christie deplasară camioanele automate care conţineau primele containere ale „transportului" lor.

De îndată ce uşile mari se deschiseră complet, acţionară comenzile camioanelor şi mişcară cutiile mari pe rampa care unea acum *Betty* cu *Auriga.* Cutiile metalice şi de plastic aveau vreo trei metri înălţime şi un metru lungime. Erau douăzeci la bordul lui *Betty.* Marfa specială a generalului.

Şi în fiecare criotub dormea câte un bărbat şi o femeie adultă. Call nu voia să se gândească la asta. Nu era treaba ei. Trebuia doar să livreze marfa. Atâta tot. Pentru asta era plătită. Pentru asta semnase contractul la angajare.

Dar, cu toate acestea, îl întrebă pe Christie cu glas scăzut:

— Crezi că Elgyn ştie ce face Pérez cu „marfa" asta?

Christie o privi mirat, ca şi când şi-ar fi dat seama abia atunci că era nouă în echipă.

— Te asigur că Elgyn nu s-a gândit nici măcar un minut la planurile generalului. Pe el îl interesează doar *banii* pe care o să-i primească.

Încuviinţă din cap şi dădu să plece, dar Christie o prinse de braţ, cu o blândeţe surprinzătoare.

— Call, lui Elgyn nu-i pasă de asemenea lucruri. Şi ne plăteşte ca să nu ne pese nici nouă.

Surprinsă de îngrijorarea lui fraternă, Call îl privi zâmbitoare:

— Bine, hai să ne vedem de treabă, zise ea, împingând camionul pe rampă.

Fă livrarea şi gata. Nu te mai gândi. Nu te mai gândi la oamenii care dorm…

Se apropie de tăcutul Christie şi împinse tuburile printre soldaţii de pază, până ajunseră dinaintea unei uşi mari, pe care scria Zonă Interzisă. Era păzită deşi mai mulţi soldaţi. Când îi văzură apropiindu-se pe Call şi Christie, unul din soldaţi bătu la uşă.

Se deschise imediat. Call văzu un bărbat înalt, în halat de laborator, în loc de uniformă militară. Nu prea semăna a soldat. Pe halat scria „Wren".

Cei doi membri ai echipajului de pe *Betty* se apropiară de uşă, dar când se pregăteau să intre, unul din soldaţi se postă în faţa lor. Alţi soldaţi înaintară să ia criotuburile. Christie îi făcu semn cu capul să le dea voie. Pe urmă se întoarseră amândoi pe nava lor. Soldaţii nu vor pătrunde la bordul lui *Betty,* la fel cum nici ei nu aveau voie în zonele interzise.

Dar, în timp ce se duceau să aducă celelalte criotuburi, Call nu se putu abţine. Se uită peste umăr la soldaţii care transportau criotuburile în zona interzisă.

Unde îi duceau oare? O să-i trezească sau o să-i lase acolo? câţi încăpeau în acele încăperi cu acces limitat?

Uşile se închiseră în urma soldaţilor înainte ca fata să afle răspunsul la întrebările ei. Trebuia să-şi ducă la bun sfârşit sarcina.

Şi anume, să livreze cei douăzeci de bărbaţi şi femei laboratorului militar de cercetare. Da. O sarcină simplă.

Bine că Gediman a amuţit, se gândi Wren.

De fapt, toţi cercetătorii adunaţi în jurul lui amuţiseră. Nici nu aveau ce să spună. Citiseră toţi rapoartele dar, până acum, nu exista niciun martor în viaţă la ce vor urma să vadă. Era un moment deosebit, care merita să fie respectat în linişte, în memoria bărbaţilor şi femeilor care vor face sacrificiul suprem.

Wren se aplecă înainte, în timp ce colaboratorii săi se aliniară în spatele lui şi manevrară diversele ecrane de computer. Vor putea să vadă totul, din orice unghi doreau. Sau puteau să se uite la ecranul uriaş care dădea în camera alăturată. Îşi dădu seama că respirau toţi în acelaşi timp.

Înghiţi în sec şi apăsă pe butoane. Pe monitoare apăruse întreaga zonă. Douăzeci de criocamere stăteau pe platforme înclinate, descriind un cerc perfect. Wren le dirijă în aşa fel încât să stea drept şi

apoi le fixă.

Pe urmă, prin intermediul altor comenzi, schimbă amestecul criogenic din tuburi. Încet. Cu multă grijă. Nu-şi putea permite să-şi distrugă subiecţii tocmai acum. Erau mult prea valoroşi.

După un timp, când amestecul criogenic atinse concentraţia corespunzătoare, Wren comandă computerului deschiderea capacelor transparente ale tuburilor. Începeau să se trezească. Clipeau din ochi, îşi mişcau buzele. Semnele vitale erau bune. Toţi erau perfect sănătoşi. Vor fi nişte subiecţi de primă mână.

Wren îi aruncă o privire lui Gediman, când simţi că se mişcă nervos. Era clar că se simţea stânjenit. Carlyn îşi freca mâinile ca şi când i-ar fi fost frig. Trish îşi încrucişase braţele şi se uita fără să clipească la ecranul cel mare, ca şi când ar fi refuzat să se lase afectată de ce se petrecea acolo. Kinloch rămăsese cu gura căscată, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că se afla acolo şi era martor la aşa ceva. Spraque şi Clauss discutau în şoaptă şi aruncau câte o privire pe furiş către monitor. Clauss îşi freca gâtul nervos. Wren întoarse la spatele grupului. Nimic nu trebuia să-i distragă atenţia.

Mă rog, era *normal* să fie impresionaţi. Era un moment de neuitat.

Gata, nu mai avea timp de pierdut. Manevră comenzile, introduse o secvenţă de test şi un dispozitiv mare, tubular, coborî din tavan. În jurul braţului cel mare erau containere individuale şi, fiecare container adăpostea un ou extraterestru masiv, cu aspect obscen. Dacă aşa ceva se putea numi ou. Era un organism viu, în care viaţa dinăuntrul lui pulsa umed. Stătea în poziţie stabilă pe capătul rotunjit, cel ascuţit fiind orientat în sus şi avea patru pliuri care formau un orificiu ciudat în vârf. Vene masive brăzdau suprafaţa fiecărui ou în parte. El şi Gediman se întrebaseră ore întregi ce rol ar putea să aibă. Era evident că asigurau funcţiile vitale ale oului şi probabil că, în mediul lor, trăgeau sevă din pământ pentru a menţine larvele în viaţă ani de zile dacă era nevoie.

Wren îşi întrerupse gândurile când braţul transportor plasă câte un container cu oul respectiv în faţa fiecărei camere de hibernare.

Ouăle se fixară în poziţia lor după ce braţul transportor nu le mai mişcă. Şi, la câteva clipe de când fuseseră aşezate în apropierea unui organism viu, ouăle, statice până atunci, începură să dea primele semne de viaţă. Forme întunecate se mişcau înăuntrul lor. Pereţii

flexibili începeau să vibreze.

Echipamentul de teletransmisie le permitea nu numai să vadă ce se întâmpla, ci şi să audă. Ouăle emiteau anumite *sunete.* Plescăituri sau ceva care imita suptul. Acel gen de sunete care se remarcă într-o sală de operaţie, când se umblă în cavitatea unui organism viu.

Wren îşi dădu seama că, în spatele lui, încremeniseră toţi. Ridică braţul să-şi şteargă o picătură de sudoare cu mâneca halatului, de pe buza superioară.

Unul din cei care dormeau în criotuburi clipi din ochi şi apoi îi deschise complet. Bărbatul suplu, cu păr negru prezenta semnele caracteristice hibernării: era ameţit, i se uscase gura. Pe criotubul lui scria „Purvis".

Oul din faţa lui începu să tremure şi apoi se deschise brusc. Cele patru pliuri se căscaseră ca o gură cu aspect neregulat. Wren apăsă imediat pe nişte butoane, rotind camerele, ca să vadă ce se petrece în misteriosul interior al oului. Sigur, analizaseră conţinutul cu toate dispozitivele de testare disponibile de la distanţă. Se apucaseră chiar să denumească unele substanţe, deşi mergeau pe ghicite, bineînţeles. Oricum, era cu totul altă poveste când *vedeai* cu propriii tăi ochi.

Celelalte ouă începură să se deschidă pe rând. Nu se treziseră toţi cei din criotuburi. Ştiau că nu se mai aflau acolo unde fuseseră la început, dar nici nu-şi dădeau seama unde erau sau de ce. Erau oricum prea ameţiţi ca să se agite. Nu făceau altceva decât să clipească.

Acum toate ouăle erau deschise.

Wren îşi ţinu respiraţia şi se întrebă dacă toţi cei din jurul lui făceau la fel.

În cele din urmă, şase picioare lungi, fusiforme, ieşiră cu încetineală din oul aflat în faţa lui Purvis.

Purvis începu să se trezească treptat. Uimitor lucru, hibernarea asta. Dormeai luni de zile şi te trezeai la milioane de ani-lumină de locul de unde plecaseşi. Simţea cum se încălzeşte, pe măsură ce drogurile criogenice îşi pierdeau efectul.

Era destul de conştient ca să se gândească la viitoarea lui slujbă. Rafinăria Xarem era destul de izolată, aşa că ar trebui să-l plătească mai bine decât pe alte planete. Auzise că erau mai bine dotaţi, tocmai din acest motiv. Oferta lor fusese foarte atrăgătoare. Spera să nu fie

dezamăgit. Se săturase de reclamele cu apartamente de lux, care se dovediseră a fi nişte văgăune.

Începu să se întindă. Doi ani pe Xarem vor fi mai buni decât cinci în altă parte. O să-şi prelungească contractul dacă totul mergea bine. Se uită în jur.

Hmmm. Ce ciudată încăpere de recuperare. Nu era obişnuit să i se deplaseze criotubul. De obicei, recuperarea avea loc la bordul navei. După ce te trezeai, ieşeai, făceai un duş şi îţi luai lucrurile.

Tuburile erau aranjate altfel decât fuseseră pe navă. Clipi, încercând să-şi limpezească privirile, şi observă în cele din urmă uriaşul obiect ovoid din faţa lui.

Ce dracu' o mai fi şi asta? Din câte ştia, nu exista nicio formă de viaţă extraterestră ciudată pe Xarem, nici în lumea plantelor, nici în cea a animalelor. Deci ce dracu' o fi? Şi chiar dacă provenea de pe planetă, ce căuta acolo?

Monstruozitatea ovoidală scoase un sunet şi se mişcă, de parcă ar fi fost vie. Era umedă, lucioasă la suprafaţă, ca şi când ar fi fost acoperită cu o unsoare. Purvis încercă să se dea înapoi, îngreţoşat, dar nu avea unde să se ducă. Partea de sus a criotubului era deschisă, dar nu-i descoperea decât capul şi jumătate din piept. Braţele şi restul trupului erau în tub. Înghiţi în sec, încercând să-şi recapete glasul. Voia să cheme un steward, pe cineva care să vadă ce era cu ciudăţenia aceea şi să-l elibereze din tub.

Dar, înainte să-şi revină, ovoidul se deschise.

Purvis simţi cum îl cuprinde greaţa când pliurile scoaseră nişte plescăituri oribile.

Ce dracu' se petrece aici? Se uită în jur la celelalte criotuburi şi, pe măsură ce i se limpezeau minţile, îşi dădu seama că în faţa fiecăruia se afla câte una din chestiile acestea groteşti. *De ce? Pentru ce?*

În momentul acela, fire lungi începură să iasă din partea de sus a oului. Semănau cu nişte degete suple şi îşi croiau drum la suprafaţă. Şi apoi apăru creatura de care erau ataşate picioarele ca de păianjen. Semăna cu o combinaţie de coşmar între un scorpion cu corp moale şi un crab.

Ce-o fi asta? Un gândac? Purvis ura gândacii, indiferent de mărimea lor. Era unul dintre motivele pentru care lucra în spaţiu. Acolo nu existau aproape niciodată gândaci! Iar acesta i se părea mama tuturor gândacilor. Se balansa pe picioarele lui lungi, ca un dansator.

Se săturase deja de ce văzuse. Purvis apăsă agitat pe butoanele din tub, încercând să se elibereze şi să fugă cât mai departe de acest gândac monstruos. Dar comenzile nu răspundeau, orice ar fi făcut. Se uită disperat în jur. Ceilalţi nu se treziseră complet ca el, nu-şi dădeau seama ce se petrece.

Ciudata creatură se clătină pe picioare. Lui Purvis îi ieşiseră ochii din cap şi deschise gura să urle. Dar, în timp ce ţipa, fiinţa ţâşni exploziv, luându-l prin surprindere. Ceva rece şi umed, ca un cauciuc, îl plesni tare peste faţă şi, în acelaşi timp, o mână gigantică îi cuprinse capul. Un bici lung, subţire, se înfăşură în jurul gâtului, strangulându-l. Apoi îşi dădu seama ce era. Gândacul monstruos, *creatura* aceea *era* ***pe faţa lui.***

Purvis îşi ieşi din fire şi încercă să ţipe dar nu reuşi, pentru că ceva vâscos şi fibros îi umpluse gura. Era dezgustător. Simţea că i se întoarce stomacul pe dos, în timp ce încerca să respire. Gândacul acela aluneca pe gâtul lui spre stomac. Zadarnic scutura din cap. Mâinile şi braţele erau prinse în criotub, aşa că încercă să-şi lovească faţa de laturi, dar nu reuşi. Dădea inutil din picioare. Copleşit de o groază nemaiîntâlnită, Purvis încetă să se mai zbată şi se lăsă în voia monstrului.

Nu vedea nimic, nu auzea nimic, nu simţea nimic decât organismul care-i viola faţa. Apoi, avu senzaţia că răceala cleioasă a creaturii îi pătrunde direct în sânge. Nu mai avea putere să se opună. Începu să plângă. Era pe moarte. Ah, Doamne, era pe moarte! Era ucis lent de un gândac extraterestru oribil. Gemu când răceala îl copleşi. I se strecurase în vene, paralizându-l. Ah, măcar de n-ar mai simţi nimic.

În cele din urmă, dorinţa îi fu îndeplinită şi răceala îi învălui mintea, aidoma criosomnului. Aproape că nu mai simţea presiunea de pe faţă şi coada înfăşurată în jurul gâtului. El şi creatura care-l invadase adormiră. Purvis începu să viseze vise oribile, iar Xarem nu apărea în niciunul din ele.

În camera de observare Wren o auzi pe Carlyn vomitând zgomotos. Spraque şi Kinloch o susţineau, încercând s-o ajute. Wren îşi dădu seama că plângea. La un moment dat, Clauss ieşise repede din încăpere.

Gediman stătea lângă el, tăcut şi gânditor. Era alb la faţă ca varul. De partea cealaltă, Trish Fontaine îşi încrucişase braţele la piept furioasă. Wren o privi surprins.

— Ai spus că n-or să-şi dea seama ce se întâmplă cu ei, îi reproşă ea. Că n-or să simtă nimic.

Wren inspiră adânc şi îşi adună gândurile. Avea nevoie de aceşti oameni. Nu-şi putea permite să le piardă încrederea tocmai acum.

— Doar ai văzut ce indicau aparatele. Nu se treziseră decât în proporţie de 40%. Aveau încă destul agent criogenic în sânge. Chiar dacă au simţit ceva, a fost ca un vis. După implantare n-or să-şi mai amintească nimic. Şi probabil că vom putea să-i menţinem în stare de semiconştienţă în timpul incubării. O să le facem rahianestezie înainte să erupă embrionul. Doar v-am promis că n-or să simtă durere.

Femeia se încruntă. Era evident că nu-l credea. Şi apoi îi întoarse spatele şi se duse s-o ajute pe Carlyn.

Wren se uită uimit la Gediman, dar asociatul lui privea transfigurat ecranul cel mare. Atunci, savantul se adresă furios întregului grup.

— Vă rog să mă ascultaţi. Ceea ce vedeţi este *ştiinţă* adevărată, fără precedent, care se petrece chiar sub ochii voştri.

Se întoarseră toţi spre el, vădit îngreţoşaţi.

— Chiar dacă nu este plăcut ceea ce vedeţi, tot *ştiinţă* se cheamă. Ştiaţi că, în secolul douăzeci, în timpul Proiectului Manhattan, când oamenii de ştiinţă se străduiau să fabrice bomba atomică, unii dintre ei credeau că detonarea primei bombe ar putea aprinde hidrogenul din atmosferă? Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, atmosfera *ar fi luat foc* şi anihilarea ar fi fost completă. Dar, în ciuda acestor temeri, au detonat prima bombă experimentală. Trebuie să vă asumaţi riscuri dacă vreţi să progresaţi, să descoperiţi vreodată *ceva.*

Oamenii lui îl priviră solemn şi apoi îi întoarseră din nou spatele. Wren se uită enervat la Gediman, întrebându-se unde era entuziasmul lui tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie de el.

— Nu înţeleg ce i-a apucat. Doar au citit documentaţia. Ştiau despre ce este vorba când au semnat contractul.

Dar Gediman nu reuşea să-şi desprindă ochii de la fereastra imensă. Oamenii nu se mai zbăteau. Zăceau într-o stare asemănătoare cu coma. Cel puţin aşa dădeau impresia. Conform datelor afişate, implantarea începuse deja. Douăzeci de embrioni acaparaseră douăzeci de capete umane. Glandele lor de oxigen pompau aer cu generozitate, ca să-şi menţină în viaţă gazdele.

Gediman îşi regăsi glasul în cele din urmă.

— Una este să citeşti şi cu totul alta să vezi cu ochii tăi, zise el înghiţind în sec şi pipăindu-şi gâtul.

Când Wren se întoarse spre monitoare, se stăpâni cu greu să nu-i imite gestul.

Capitolul 6

Call şi Christie se alăturară grupului exact când se pregăteau să intre în zona de odihnă, care servea şi drept popotă. Vriess îi zâmbi din scaunul lui.

— Aţi terminat?

Call încuviinţă din cap şi Christie îi spuse:

— Gata, am livrat totul. Bănuiesc că bravul nostru comandant este tot la *El General.*

— Cine, Elgyn? zise Hilard indiferentă. Da, probabil. Ai fost la cumpărături? îl întrebă ca pe Vriess.

— Pe stomacul gol? Cred că glumeşti. Abia după ce o să terminăm cu acest restaurant de patru stele o să vedem ce-ar mai fi de făcut. Am şi eu priorităţile mele.

Chicotiră cu toţi amuzaţi când intrară. Era o sală uriaşă, mai ales în comparaţie cu încăperile strâmte de la bordul lui *Betty.* Ar fi încăput absolut toţi soldaţii, chiar dacă ar fi fost să ia masa în acelaşi timp. Dar spaţiul era aranjat în aşa fel încât să poată fi folosit pentru jocurile sportive. Într-un capăt era fixat un coş de baschet lângă un sac de box şi un aparat de gimnastică.

Întârziaseră la cină. În toată sala nu mai era decât o femeie singură, care arunca o minge la coş. Era înaltă, suplă, cu păr ondulat până la umeri. Call bănuia că era fie soldat, fie cercetător în timpul liber.

Şi ceilalţi camarazi ai ei se uitau de jur-împrejur. Apoi Johner zări femeia şi exclamă:

— Ia te uită!

Call se încordă fără să vrea.

— Ai dreptate, Vriess, îi spuse Johner zâmbind, fiecare cu priorităţile lui.

Şi zicând acestea, o porni spre femeie, în timp ce ceilalţi rămaseră prudenţi în urma lui. Voiau să evite necazurile. Call nu

credea să existe vreo persoană pe *Auriga* care să fie o ţintă uşoară pentru grotescul Johner.

Individul se aşeză cu obrăznicie în spatele ei, îi puse mâinile pe umeri şi o întrebă pe un ton care se voia seducător:

— Ce-ai zice de o partidă?

Call se îndoia că Johner se culcase vreodată cu vreo femeie fără să plătească. Iar cea de acum nici nu-l băgă în seamă. Îşi vedea mai departe de antrenamentul ei.

— Ce zici? insistă Johner, băgându-şi nasul în părul ei, ca să-i inspire mirosul.

Call auzi clar răspunsul ei.

— Pleacă de lângă mine! îl preveni ea ferm, dar totodată parcă şi plictisită.

— De ce? o întrebă Johner obraznic.

— Pentru că o să regreţi.

Îi vorbise indiferent, fără patimă. Dar Johner nu se lăsă. Începu să se frece de fundul ei. Apoi îi mângâie gâtul lung, murmurând:

— Ai de gând să mă torturezi? S-ar putea să-mi placă.

Ochii lui mici, incolori, o priveau insistent. Îi zâmbi hidos. De fapt, totul era hidos la el. Femeia întoarse capul şi rânji la fel de dezgustător.

Call sesizase că niciunul din camarazii ei nu se aşezase la mese. Toţi aşteptau deznodământul incidentului. Se pare că Johner obişnuia să se dea în spectacol. Call făcu un pas înainte, gata să ajute necunoscuta. Gestul ei nu va fi văzut cu ochi buni de membrii echipajului, dar…

Vriess o trase de bluză. Se uită la el şi-l văzu clătinând din cap. *Nu te băga, Call,* spuneau ochii lui. Se întoarse din nou spre femeie şi se întrebă dacă i-ar distrage suficient atenţia lui Johner strigându-l să mănânce cu ei. Dar femeia îl luă pe nepregătite când îi trânti un cot în stomac. Apoi se întoarse pe jumătate şi-i trase un pumn în faţă. Şi, spre uimirea lui Call, în tot acest timp, nu dăduse drumul mingii din cealaltă mână. Bărbatul pluti în aer pentru o secundă şi apoi se prăbuşi pe podea.

Echipajul de pe *Betly* încremenise, dar nu pentru că femeia îl lovise pe Johner. Ceea ce-i uimise era forţa loviturii ei. Johner se lovise în cădere de nişte saci de box care se prăbuşiseră peste el.

Înainte să se dezmeticească, Call o văzu apoi pe Hillard scoţând

un strigăt de mânie şi năpustindu-se asupra ciudatei femei, care se întoarse din nou şi o aruncă fără nici cel mai mic efort. Lui Call nu-i venea să creadă, pentru că pilotul lor era o luptătoare dură, cu experienţă, iar acum zăcea pe podea, lângă Johner. Şi, ca s-o termine complet pe femeia aruncă mingea de baschet şi o lovi pe Hillard în stomac, la fel de fulgerător.

Acum intră în luptă uriaşul Christie. Luă un sac de box şi-l aruncă în capul femeii, cu toată puterea lui. Dar, spre uimirea lui Call, aceasta nici nu clipi când primi lovitura în plină figură. În afară de câteva picături de sânge care i se scurgeau din nas, nu părea deloc afectată.

Christie era la fel de uluit şi o lovi din nou, şi mai tare – dacă era posibil aşa ceva! Dar femeia nu se clinti din loc nici de această dată. Uriaşul reluă atacul, dar acum femeia îi smulse practic sacul din mână – din mâna lui *Christie!*

Apoi se năpusti asupra lui ca o fiară. Îşi înfipse o mână în părul lui şi cu cealaltă îl apucă de bărbie. Christie se zbătea, încercând zadarnic să se elibereze. Era o scenă cumplită. Call vru să se ducă să-i dea o mână de ajutor, dar Vriess o opri.

— Nu te băga, o sfătui el.

Fata ezită, dar se supuse.

Între timp, Johner se ridicase în picioare şi se repezi la cei doi, lovind-o pe necunoscută cu pumnul în rinichi. Femeia înălţă capul furioasă. Nu se vedea nicio urmă de durere pe faţa ei. Îi dădu drumul lui Christie, care căzu ca o păpuşă neînsufleţită, se lăsă în genunchi şi-l apucă pe neaşteptate pe Johner de turul pantalonilor, strângându-i ouşoarele cu aceeaşi forţă cu care zdrobise bărbia lui Christie. Johner scoase un urlet agonizant. Şi, când căzu în genunchi, străina îi trase un pumn în stomac, îndoindu-l complet.

Dar exact când nebunia era în toi şi gemetele celor doi răsunau în toată sala, se auzi glasul limpede şi hotărât al unui bărbat.

— RIPLEY!

Call se întoarse în direcţia sunetului şi văzu patru soldaţi, cu armele îndreptate spre ei. Adică nu spre *ei,* ci spre femeie. Între ei erau doi bărbaţi în halate de laborator, unul în spatele celuilalt. Pe primul îl recunoscu. Era cel care preluase marfa. Pe buzunarul halatului alb scria „Wren". Iar pe cel al tipului din spate, „Gediman". Acesta din urmă părea speriat, dar Wren îşi păstrase sângele rece. Se vedea de la poştă

cine era şeful.

Femeia înălţă capul încet când îl auzi pe Wren şi se uită indiferentă la cele două victime ale ei, de parcă n-ar fi spălat podeaua cu ei, cei mai tari bărbaţi de pe *Betty.*

Call se întoarse s-o privească. *Spusese* ***Ripley****?* Clipi uimită. *Ripley?*

Încremeniseră cu toţii în loc. Echipajul de pe *Betty* începu să dea înapoi. Christie se ridică în picioare, şi duse braţele la spate, semn că nu păţise nimic, deşi Call ştia care era adevărul. Şi Hillard îşi revenise, dar Ripley nu-i dăduse drumul lui Johner. Îl ţinea de cămaşă, de parcă n-ar fi avut chef să se despartă de prada ei.

— Haideţi să nu ne dăm în spectacol, spuse Wren calm, de parcă ar fi vorbit unor copii.

De parcă nu s-ar fi dat deja în spectacol şi încă cum. De parcă cei patru soldaţi înarmaţi din sală nu ar fi ameninţat cu armele lor o singură femeie. De parcă nu ar fi avut niciun control asupra ei.

Dar, surprinzător, Ripley îi dădu drumul bărbatului şi se retrase câţiva paşi.

Apoi făcu semn cu capul spre Johner şi spuse:

— Pute.

Iar Wren încuviinţă din cap, de parcă vorbele ei ar fi fost o explicaţie plauzibilă pentru cele întâmplate.

Johner reuşi în sfârşit să-şi găsească glasul.

— Ce fel de ***fiinţă*** eşti? zise el, gemând de durere.

Ripley îl privi dispreţuitor şi apoi se uită la toţi ceilalţi. Îşi şterse sângele de pe buza superioară, fără să scoată niciun cuvânt. Îi păsa la fel de puţin ca de ei toţi. De echipajul de pe *Betty,* de soldaţi, de armele lor, de Wren, de Gediman. Call văzu picăturile de sânge căzând.

Şi apoi, cu o figură plictisită, Ripley luă mingea de pe jos şi-o aruncă la coş, după care se întoarse şi plecă.

Wren le făcu semn soldaţilor s-o lase să treacă şi apoi îi spuse lui Gediman:

— E ca un animal de pradă, nu-i aşa?

O admiră, îşi dădu seama Call.

Gediman nu-şi revenise încă. Era la fel de nervos.

— Tipul pute într-adevăr, bombăni el.

Cei doi cercetători şi soldaţii ieşiră din sală, lăsându-i pe cei de pe *Betty* să-şi culeagă camarazii. Call îl ajută pe Christie să se aşeze pe

o bancă, iar Hillard pe Johner. Ştia că acum le pierise tuturor pofta de mâncare.

Mânată de un impuls de moment, Call se uită spre uşa pe care ieşise Ripley şi la picătura de sânge de pe podea. Un mic fuior de fum se ridica din ea şi, dedesubt, podeaua fierbea.

La lăsarea nopţii, echipajele celor două nave îşi găsiră diverse preocupări.

În apartamentul ei, Hillard se întinse goală pe pat. Scotea gemete de plăcere şi se lăsa în voia senzaţiilor care o copleşiseră. O durea tot corpul după încăierarea de la popotă, dar acum se simţea minunat.

Îi surâse peste umăr bărbatului care-i stârnea asemenea senzaţii plăcute. Elgyn zâmbi la rândul lui în timp ce masa picioarele obosite ale iubitei sale.

În apartamentul său, generalul Pérez îşi lustruia singur cizmele, conform regulamentului, topind metodic ceara cu un laser manual, ungând-o într-un strat subţire pe piele şi apoi lustruind-o ca oglinda. Era o activitate indicată de filosofia zen, pentru că îţi ţinea mâinile ocupate şi te ajuta să te relaxezi. Da, îi lăsa timp să mediteze la viitorul proiectului său.

În magazia navei, Vriess se învârtea pe coridoare în căruciorul său pe rotile şi se uita la miile, poate chiar milioanele de piese de schimb. Se simţea în raiul mecanicilor. Şi totul era *nou nouţ,* perfect, de cea mai bună calitate. Generalul Pérez nu accepta produse def mâna a doua. Vriess îşi umpluse deja braţele de cabluri, plăci cu circuite imprimate, componente. Se opri în faţa unei lăzi cu diode şi fu cât pe ce să treacă mai departe, dar, în cele din urmă înşfăcă o cutie. După aceea se uită vinovat în jur şi mai luă una.

În sufrageria comună a apartamentului lor, Christie, Call şi Johner stăteau întinşi în faţa unui ecran video şi îşi treceau din mână în

mână termosul lui Johner plin cu bere de casă. După încăierarea de după-amiază, niciunul din ei nu prea avea chef de vorbă. Call se miră că nici cei doi bărbaţi, nici Hillard nu-i reproşaseră pasivitatea, dar o considerau probabil nou venită. Nici Vriess nu se amestecase şi doar ştia toată lumea că nu era un neajutorat.

Johner, Christie şi Hillard, împreună cu Vriess şi Elgyn lucrau de mult ca într-o echipă. Lui Vriess nu-i prea plăcea să discute despre asta, dar spusese odată că fuseseră toţi mercenari, cu mult timp în urmă, înainte ca el să paralizeze.

Pe ecran apăruse un revolver negru, cromat, cu toate specificaţiile necesare. *E atât de sofisticat,* se gândi Call, *încât te-ai putea aştepta să se încarce de la sine.* Poate fi al tău, spunea reclama, contra unei sume de credite cu care ţi-ai fi putut cumpăra un model mai vechi de navă spaţială.

Johner îi dădu termosul fără să-şi desprindă ochii de la ecran. Call îl luă şi îşi turnă puţină tărie.

Fiecare se odihnea cum îi plăcea.

Gediman lucra singur în zona interzisă. Intră în camera mobilă de observaţie, care-i permitea să studieze în linişte evoluţia primilor extratereştri. Încerca să-şi alunge din minte imaginea oamenilor din criotuburi şi a paraziţilor prinşi de faţa lor.

Încerca să uite de strigătele lor când erupseseră embrionii. Oricum nu-l privea. Era cercetător într-o misiune şi, în momentul de faţă, rolul lui era să studieze extratereştrii nou-născuţi.

Păcat că nu deţineau mai multe informaţii. După părerea lui Gediman, faptul că nu se puteau întoarce pe planeta LV-426, unde extratereştrii fuseseră descoperiţi iniţial de echipajul de pe *Nostromo,* era o adevărată tragedie ştiinţifică. De ce bogăţie informaţională ar fi avut parte! Dar vasul avariat, cu bizara lui încărcătură de mii de ouă, se distrusese când explodase reactorul nuclear al unui procesor atmosferic defect, lăsând în urmă doar reziduuri radioactive şi un crater imens de nouăsprezece megahectare. LV-26 devenise o planetă nelocuibilă.

Ripicy scăpase împreună cu alţi câţiva şi ajunsese pe Fiorina 161 când nava ei începuse să prezinte defecţiuni. Un singur războinic extraterestru reuşise să se strecoare la bord, în aşteptarea mătcii care

se inoculase în trupul lui Ripley, fără ca ea să ştie. Dar războinicul acela fusese distrus şi Ripley se sinucisese, ca să fie sigură că matca dinăuntrul ei nu va ieşi niciodată la suprafaţă.

Acesta ar fi putut fi sfârşitul contactului dintre oameni şi extratereştri, pentru că toate încercările întreprinse atât de oamenii de ştiinţă militari, cât şi de corporaţiile private de a descoperi planeta de origine a fiinţelor extraterestre fuseseră zadarnice, deşi se studiaseră sute de lumi existente. Secretul organismelor aproape perfecte murise în holocaustul de pe LV-426, până la descoperirea mostrelor de sânge şi ţesut ale lui Ripley, prelevate de pe Fiorina 161.

Aceasta se întâmplase cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Mostrele originale furnizaseră puţine informaţii şi fuseseră distruse practic de două ori. Dar, cu zece ani în urmă, cercetătorul militar Mason Wren intuise potenţialul existent şi reuşise să convingă persoanele cheie de la Weapons Research de importanţa acestui fapt. De atunci fusese în întregime proiectul lui. Dar abia cu doi ani în urmă restul echipajului fusese gata să creadă în viziunea lui Wren. Şi atunci se mutaseră la bordul navei *Auriga.* Şi primiseră absolut *tot ce aveau nevoie* pentru realizarea proiectului. Din momentul acela au început să supravieţuiască şi să crească celulele clonate pe baza mostrelor.

Iar acum erau *aici.* Oricum, mai erau atâtea de *învăţat!* Urmări cu răbdare monitoarele, afişajele electronice şi specimenele însele.

Gediman remarcase mirarea cercetătorilor faţă de viteza cu care embrionii ţâşniseră din neajutoratele lor gazde, ca să nu mai vorbim de incredibila lor dezvoltare. Wren nu era sigur dacă creşterea se accelerase datorită intervenţiei lor, sau era o variaţie naturală. Din datele pe care le deţineau nu reieşea durata exactă şi dimensiunile mostrelor erau prea mici ca să-ţi dai seama. Bineînţeles, aşteptau încă alţi embrioni.

Se duse în camera de observaţie, oprindu-se când ajunse la o anumită cuşcă. Apăsă pe nişte butoane şi o ridică. Înăuntru erau doi extratereştri aproape adulţi, care păreau că hibernează. Stăteau ghemuiţi pe podea, complet nemişcaţi. Îşi notă câteva observaţii şi se uită la ceas. La un moment apăru un al treilea extraterestru din umbră.

Gediman tresări fără să vrea. Nu-l observase până când nu-şi făcuse apariţia. Stătea în faţa lui întunecat, masiv, duşmănos. Se vedea de la o poştă că era o creatură extraterestră. Capul ciudat, ţuguiat, coada uriaşă, mâinile cu şase degete, scheletul exterior negru cu

chitină de silicon, coarnele dorsale monstruoase. Animalul se oprise acum.

Deci mă studiezi, nu? întrebă în gând cercetătorul. Gediman resimţea o senzaţie ciudată să fie studiat de un animal de pradă atât de mare, fără ochi.

Dar vezi foarte bine, nu-i aşa? În capul ăla tubular al tău ai senzori speciali pentru căldură, vibraţii, sunete, mirosuri, mişcare. Trei sute şaizeci de grade de acurateţe, superior văzului sau auzului. Uluitoare fiinţă.

Văzu din nou criotubul în care se afla omul numit Purvis. Văzu clar groaza oglindită pe faţa lui când se deschisese oul dinaintea sa. Văzu atacul gânganiei şi lupta disperată a lui Purvis.

Clipi, încercând să-şi alunge din minte aceste imagini. Se pare că individul avea o funcţie tiroidiană scăzută, nu destul de gravă ca să necesite tratament, dar suficient pentru a încetini dezvoltarea embrionului în raport cu ceilalţi.

Nu te mai gândi la el. Te-a impresionat pentru că i-ai văzut numele. Uită. Urmăreşte-ţi scopul. Acesta este doar începutul.

Extraterestrul care-l studia se apropie şi mai mult de fereastră. Gediman se apropie şi el, de cealaltă parte, ca atras de o forţă nevăzută. Apoi ciudăţenia îşi trase buzele subţiri şi îşi dezgoli dinţii de culoarea cromului. Cercetătorul văzu cum deschide botul şi scoate limba încet, ca şi când i-ar fi oferit-o lui drept studiu. Îi curgea mucus din gură.

În clipa aceea, Gediman uită de Purvis şi de embrionul care-i acaparase faţa, fascinat de o imagine pe care nu o văzuse nimeni decât înaintea morţii. Se trezi zâmbind.

— Asta este o limbă externă sau eşti doar fericit să mă vezi? murmură el.

Se sprijini cu mâna de fereastră şi apoi îşi lipi nasul şi fruntea de plasticul transparent căruia îi spuneau „sticlă", ca un copil curios, care vrea să vadă mai bine.

Şi, deodată, extraterestrul întinse limba şi o lipi de sticlă, exact în dreptul ochiului său. Gediman se trase brusc înapoi. Îi bătea inima să-i sară din piept şi îi asudaseră mâinile. Fără să-şi desprindă privirile de la arătare, se apropie de consola centrală.

— E timpul să învеţi prima lecţie, căţeluşule, îi spuse el, apăsând un buton mare roşu.

Jeturi de azot lichid împroşcară extraterestrul aproape

instantaneu, ridicând nori de aburi în contact cu aerul. Monstrul urlă disperat şi se retrase în mijlocul cuştii, călcând peste ceilalţi, pe care-i trezi imediat. Acum toţi începură să urle. Gediman luă degetul de pe buton.

Războinicul care fusese tratat în felul acesta întoarse capul obscen spre Gediman, mişcându-şi coada uriaşă, ca de scorpion. Ceilalţi doi se dădură înapoi. Nu ştiau ce se întâmplă. Extraterestrul care apăruse prima oară se apropie din nou de fereastră, dar Gediman duse din nou mâna la butonul roşu, fără să-l apese.

Monstrul încremeni în loc. Gediman la fel.

Extraterestrul întinse limba ameninţător, dar nu mai înaintă spre fereastră.

Gediman dădu din cap mulţumit.

— Bun, deci învеţi repede, zise el, notându-şi în carnet.

Războinicul cel mare tremura, cuprins de o mânie fără margini, în locul acela ciudat. ***Asta e chiar culmea! Am fost ars de fiinţa aceea mică şi molatecă, pe care trebuia de fapt s-o vânez!*** *Dădu din coadă furios în timp ce-şi urmărea prada cum umblă la nişte dispozitive necunoscute. Războinicul se uită la butonul roşu, primejdios care era la îndemâna acelei fiinţe. Citi ce scria lângă el: „Atenţie! Jet de nitrogen!" Se uita la creatura neînsemnată pe care scria „Gediman" cum face să apară nişte cuvinte pe dispozitivul din mâna lui. Prada radia de satisfacţie şi mândrie, de parcă şi-ar fi îndeplinit adevărata funcţie.*

Sigur, războinicului puţin îi păsa. Pentru el, prada avea o singură funcţie, aceeaşi cu cea a oricărei specii. Dădu din coadă şi scoase limba să-l avertizeze. Aerul fluieră prin tuburile sale dorsale. Ura acest mediu străin. Tânjea după căldura aburindă a creşei, după forţa şi siguranţa speciei sale. Deşi mai avea doi ca el în preajmă, suferea de unicitatea individualităţii sale Era timpul să construiască o nouă creşă. Să se alăture celorlalţi războinici şi să apere matca. Acesta era scopul existenţei sale.

Urmărea prada, încercând să înveţe tot ce avea nevoie să ştie despre ea.

Încă nu putea s-o miroasă, dar simţise mirosul altora din specia lui. Intrase pe conductele de ventilaţie. Aveau sânge cald şi respirau oxigen. Culoarea respiraţiei lor era vizibilă chiar şi prin bariera

transparentă. Vedea sângele lui roşu prin venele palide şi putea să-i analizeze compoziţia chimică. Putea să-i evalueze greutatea, masa musculară, rezistenţa. Ştia cât de puternic sau slab era. Vedea culoarea emoţiilor, ştia dacă îi este cald sau frig, dacă simte durere sau teamă. Observase că se temea de războinic, dar nu suficient. Mai ales acum, după ce constatase că putea să-i facă rău. Acest „Gediman" radia de mândria realizării lui.

O să-mi amintesc această culoare când o să te atac.

Pentru că o să te atac.

Se va folosi de trupul lui Gediman ca material pentru construirea creşei. Abia după ce o să-l distrugă o să hotărască dacă o să-l dea de mâncare mătcii, dacă era potrivit să-i poarte pui sau dacă o să hrănească puii cu el. Sau poate o să poarte puii şi apoi o să-l mănânce chiar el.

Şi pentru că mi-ai făcut rău cu atâta satisfacţie, voi încerca să-ţi prelungesc suferinţa înainte să te lichidez.

O să-l privească până îi dispăreau mândria şi emoţiile, până nu mai rămânea nimic din el decât teamă, o teamă cumplită, cum nu mai simţise niciodată. Teama era o senzaţie foarte importantă pentru gazdă. Făcea organismul receptiv, îl pregătea pentru pui, le permitea să se înrădăcineze solid, să crească, să schimbe gazda pentru a le satisface nevoile. Teama era esenţială. Şi când puii ieşeau din pântecele străin, ultima izbucnire de spaimă şi durere frăgezea carnea gazdei, pentru a hrăni puii.

Războinicul cel mare dădu din nou din coadă, transmiţând tot ce gândea, plănuia şi simţea fraţilor săi şi mătcii. Iar matca, mama lui. Îi transmitea dragostea şi încuviinţarea ei. Se va întâmpla cât de curând. Războinicul va avea grijă de asta. Iar acest om prăpădit, acest Gediman, va fi primul. Prima gazdă. Prima hrană. Şi va trăi să le vadă pe toate până la capăt. Da, războinicul va avea grijă de asta.

Matca era întru totul de acord.

În apartamentul unde fuseseră cazaţi, Call se uita la pumnalul bizar care era afişat acum pe ecran şi se gândi că se săturase de imagini video şi de alcool. La toţi dracii, nopţile de la bordul lui *Betty* i se păreau mult mai interesante. Încercă să se ridice, dar căzu la loc.

Cei doi bărbaţi chicotiră amuzaţi.

— Doamne, Johner, se plânse ea, scărpinându-se în cap, ce ai pus în rahatul ăla? Acid de baterie?

Se uită la paharul ei gol, ca şi când s-ar fi mirat că ajunsese aşa.

— Doar ca să-i dau puţină culoare, spuse Johner spăsit şi apoi bătu palma cu Christie.

— Mie una îmi ajunge, zise ea hotărâtă şi se ridică de pe scaun clătinându-se.

Încercă să fluiere melodia pe care o fredonase mai devreme cu Vness, dar acum suna fals.

Când ieşi, dădu colţul. Acum când n-o mai vedea nimeni, se îndreptă de spate. Era perfect lucidă. Se uită în jur, să se asigure că nu o urmărea nimeni şi apoi o porni pe hol. Urmând traseul pe care-l alesese, se opri în faţa uşii pe care scria „Interzis".

Ştia că, de aici înainte, fiecare uşă va fi ca o barieră. Căută în buzunar şi scoase un şperaclu complicat, de concepţie proprie.

Se uită peste umăr, ciulind urechea şi apoi se apucă să violeze încuietoare după încuietoare. Unele din ele necesitau un cod special şi o combinaţie corespunzătoare de chimicale pentru analizorii de respiraţie. Altele se răsuceau doar, dar niciuna nu putea să-i reziste.

În cele din urmă, deschise ultima uşă atât cât să se strecoare. Ezitând pentru câteva secunde, pătrunse înăuntru. Nu se declanşase încă nicio alarmă. Era clar că cel care locuia aici nu mai era supravegheat atât de vigilent ca la început.

Încăperea era mică, întunecată şi Call crezu pe moment că intrase într-un compartiment nelocuit. Nu era nimic care să indice prezenţa unei persoane – nici chiuvetă, nici sursă de apă potabilă, nici toaletă, absolut nimic. Nu vedea decât nişte umbre clar conturate, în contrast cu porţiuni luminate, care împărţeau spaţiul mic al încăperii în zone separate. Apoi ochii ei se obişnuiră şi zări talpa unui pantof de sport la marginea umbrei. Se uită din nou, mai atent. Pantoful era într-un picior care se pierdea în zonele umbroase. Singurul ocupant al camerei era ghemuit acolo, în umbră, invizibil oricui s-ar fi uitat de deasupra.

Având grijă să nu iasă din zona întunecată, Call înaintă în tăcere spre respectiva persoană şi apoi se lăsă în jos, strecurându-se cu prudenţă. Era ghemuită în poziţie fetală. Deşi stăteau atât de aproape, nu-i distingea forma. Mişcându-se cât mai silenţios, Call se târî în spaţiul limitat. Noroc că era suplă! Acum bezna o învălui complet, la fel

ca pe celălalt ocupant al încăperii. Şi, în momentul acela trecu o umbră pe deasupra.

Era o santinelă care-şi făcea rondul. Cizmele sale trecură peste grătarul din tavan. Call îşi ţinea respiraţia.

Plecase în sfârşit. Call se întoarse spre femeia adormită. Crezuse că o să-i sesizeze prezenţa, dar dormea mai departe. Respira regulat. Ca o fiinţă umană. Îşi ţinea braţele încrucişate peste burtă, ca şi când ar fi vrut să păzească ce era acolo, sau o durea ceva. Chiar şi în somn, trăsăturile ei puternice, atrăgătoare păreau tulburate. Probabil că visa urât…

Ai venit aici cu un scop, se gândi Call. O cuprinsese mila pentru o clipă. *Hai, fă ce ai de făcut şi pleacă. Doar n-o să te laşi impresionată de faptul că* ***arată*** *ca acea persoană.*

În linişte, ca un asasin de profesie, Call întinse mâna dreaptă, în care ascunsese stiletul. Apăsă pe un buton şi apăru lama. Arma argintie avea vreo treizeci de centimetri lungime şi un vârf ascuţit. Call considera că armele cu proiectil erau pentru laşi. Ei îi plăcea să lucreze în linişte, corp la corp.

Se ghemui şi duse mâna în spate. *Nu te mai uita atât la ea. Fă ce trebuie.*

Înghiţi în sec. Putea să-i înfigă lama direct în inimă. Ar lichida-o curat. Ripley nici n-ar simţi, i-ar face un bine.

Dar femeia începu deodată să se mişte în somn. Call încremeni în loc. Îşi dădu capul pe spate, expunându-şi gâtul lung. I se deschisese costumul mulat şi i se vedeau sânii şi burta. Pielea ei palidă era vizibilă chiar şi în beznă.

Call dădu la o parte costumul şi în momentul acela văzu cicatricea. O cicatrice? Da, **o cicatrice!**

Nu!

— Ce este? o întrebă femeia cu un glas blând.

Se sperie atât de rău încât scăpă cuţitul.

— Mă ucizi odată sau ce faci? zise ea, plictisită ca de obicei.

Call se încordă.

— N-ar avea niciun rost, nu-i aşa?

Zicând acestea, puse stiletul la loc în mânecă.

— L-au scos deja, nu? Iisuse, este cumva *aici!* La bordul acestei nave?

Îngheţă de spaimă. Venise prea târziu.

Prea târziu!

Ripley zâmbea sumbru.

— Te referi la *copilul* meu?

Call clătină din cap. Nu-i venea să creadă că discuta cu *această* femeie.

— Nu înţeleg, zise ea. Dacă l-au scos, de ce te mai ţin în viaţă?

— Sunt curioşi, îi răspunse Ripley ridicând din umeri. Este o noutate pentru ei.

Call clocotea de furie. Nu-şi imaginase că o să ajungă prea *târziu.* Dar trebui să se reculeagă. Se uită cu luare aminte la femeia de lângă ea. Apoi scoase stiletul, declanşă lama şi i-l arătă.

— Pot să pun capăt imediat acestui coşmar, îi spuse ea, de parcă i-ar fi oferit un dar. Durerea… acest coşmar. Mai mult nu pot face pentru tine.

Deşi ar fi meritat.

Ripley se însufleţi puţin. Părea atât de tristă încât îi sfâşia inima. Deschise mâna fără să-i răspundă şi pipăi lama.

— Şi ce te face să crezi că o să te las? murmură ea.

Apoi Ripley apăsă cu mâna vârful pumnalului, până ieşi pe partea cealaltă. Call rămase cu gura căscată. Era la fel de uluită ca la popotă.

— Cine eşti? o întrebă ea în şoaptă, uitându-se la mâna străpunsă din care curgea sânge.

Femeia nu schiţase nici cel mai mic gest de durere.

— Sunt Ripley, Ellen. Locotenent, clasa întâi. Numărul de identificare cinci-unu-cinci-şase-unu-şapte-zero.

Call clătină din cap uluită.

— Ellen Ripley a murit acum *două sute de ani.*

Se pare că această informaţie reuşise s-o şocheze pe femeie, pentru că se arătă mirată. Îşi scoase cuţitul din mână şi se strâmbă puţin, ca şi când ar fi fost o durere neînsemnată.

— Ce ştii despre asta?

Încercase să pară indiferentă, dar se vedea că o interesa.

— Am citit Morse, îi răspunse Call încordată. Am citit toate istoriile interzise. Ellen Ripley şi-a jertfit viaţa ca să ne protejeze de animalul acela. Tu nu eşti *ea.*

Femeia căreia i se spunea Ripley îşi feri privirile.

— Nu sunt ea? Atunci, cine sunt?

Bună întrebare. Call observă uluită că lama stiletului ei începuse să sfârâie şi să se topească. Iată răspunsul potrivit pentru Ripley. Îi arătă oţelul.

— Eşti un *lucru.* O fiinţă construită artificial. O clonă. **Te-au crescut** într-un afurisit de laborator.

— Dar numai Dumnezeu poate face un copac, zise femeia, dând dovadă de acelaşi umor negru.

Call simţi deodată dorinţa să discute cu această ciudăţenie, această *umbră* a lui Ripley.

— Şi acum au scos animalul din tine.

Se întristase din nou. Durerea ei era aproape tangibilă.

— Nu chiar complet.

Call nu înţelegea ce voia să spună.

— Ce?

Ripley se uită drept în ochii ei. Privirea ei o ardea aşa cum sângele acid al lui Ripley topise cuţitul.

— Este în capul meu, în orbite, şopti ea.

Era prima oară când părea vulnerabilă, ca orice făptură omenească.

— Atunci *ajută*-mă! Dacă a mai rămas ceva *uman* în tine, ajută-mă să-i opresc înainte ca acest animal feroce să se elibereze.

— Este prea târziu, zise ea cu o tristeţe profundă.

Call nu înţelese imediat la ce se referea. O fi *prea târziu pentru mine?* Abia acum îşi dădea seama că se afla acolo, în beznă, la câţiva centimetri de acest… Nu ştia cum să-i spună. De acest animal de pradă care putea probabil s-o ucidă cu o singură mână, înainte ca ea să reacţioneze în vreun fel. Cuţitul ar fi fost inutil, oricum…

Când Ripley întinse mâna spre ea, Call tresări. Încremeni în loc pentru o clipă. Ripley o mângâie pe frunte şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr. Era un gest blând, aproape senzual. Aşa cum îşi mângâie o mamă copilul.

— M-am obişnuit cu ideea, murmură Ripley şi Call îşi dădu seama că se referea la monstrul pe care-l zămislise.

La faptul că trăia. Că va declanşa un dezastru.

— Este inevitabil.

Call încercă să-şi revină.

— Nu dacă o să fiu şi eu prin preajmă.

Încercă să nu se gândească ce caraghios sunau vorbele ei.

Regreta pentru a nu ştiu câta oară că nu arăta ca solidul Christie.

— N-o să ieşi vie de aici, îi spuse Ripley cu tristeţe, de parcă ar fi vorbit cu un copil neascultător.

— Puţin îmi pasă, insistă Call.

— Serios? zise Ripley ridicând din sprâncene.

Şi, fulgerător, o apucă de gât, lăsând-o fără aer. Imediat, Call încercă să lovească cu pumnalul topit. Spaţiul restrâns al încăperii o bloca, iar groaza o paralizase.

Ripley îi izbi braţul de podea şi se ridică ameninţător deasupra ei. Call încercă să-şi păstreze cumpătul. Ochii animalului de pradă – pentru că era un animal de pradă – sclipeau.

— N-o să-ţi fac nimic, zise Ripley în cele din urmă, cu infinită tristeţe.

Call se auzi cum scânceşte şi îşi dădu seama că i se întipărise spaima pe faţă. Ochii ei implorau clemenţa. Ripley îi dădu drumul la fel de repede cum o apucase. Şi apoi se făcu din nou ghem, cu spatele lângă perete, ascunzându-se cât putea de mult în umbre.

Ce faci? De ce simţi nevoia să te ascunzi? Ce crezi că vor de la tine? Acum nu se mai mira că încăperea era goală. Dacă i-ar fi dat un pat, s-ar fi ghemuit mai mult ca sigur sub el. *Te simţi în siguranţă când te ghemuieşti în locul acesta mic şi întunecat? Este cumva o amintire uitată din copilărie, veche de sute de ani?*

— Pleacă, îi porunci Ripley. Pleacă de aici. Eşti căutată.

Call se desprinse de ea. Se temea să nu se răzgândească. Era complet la mâna ei. Depindea de Ripley dacă va ieşi sau nu vie de aici. Se târî spre lumină. Acum nu-i mai păsa dacă era reperată de santinelă. Trase aer în piept cu disperare şi o zbughi spre uşă.

Uitase complet de misiunea ei. Instinctul de supravieţuire era mai puternic decât orice. O îndemna să scape. Deschise uşa şi ţâşni din cameră, uitând de toate măsurile de precauţie. Dar cum făcu doi paşi, ceva rece, metalic îi atinse gâtul şi, înainte să se întoarcă şi să se apere, simţi o arsură şi un flux electric îi înfioră nervii.

Scoase un strigăt şi apoi văzu negru în faţa ochilor şi se prăbuşi.

Wren se uită satisfăcut la femeia brunetă, mignonă care căzuse la pământ. În timp ce soldaţii o apucaseră de braţe s-o scoată de acolo, îşi spuse în sinea lui: *Cine te crezi? Cum îţi permiţi să-ţi bagi nasul într-o*

misiune de cercetare strict secretă? Chiar îţi imaginai că o să reuşeşti?

Era atât de furios încât se bucura că prezenţa soldaţilor îl obliga să-şi menţină profesionalismul. Când Call clătină din cap, încercând să-şi revină, Wren se grăbi s-o apostrofeze:

— Cred că o să regreţi ce-ai făcut.

Apoi îl întrebă pe soldatul de lângă el:

— Unde sunt prietenii ei?

— Din câte ştim, în apartamentele lor.

— Sună alarma, îi ordonă Wren. Vreau să fie ridicaţi imediat!

Ripley se ghemui strâns în umbra ei şi se uită în bezna, încercând să nu se lase impresionată de cuvintele fetei. Era obosită, foarte obosită. Dar nu îndrăznea să doarmă.

Nu vreau să dorm, *îi spunea o voce slabă, subţire.* ***Am vise înspăimântătoare.***

Cine spusese asta? Nu-şi mai amintea, dar memoria o împungea ca un cuţit.

Nu putea să doarmă… Avea senzaţia că puteau s-o atingă în somn. Atunci nu putea să se controleze şi mintea ei îi aducea la suprafaţă. Pe toţi monştrii, pe toţi monştrii ***adevăraţi.*** *Se mişcau, respirau, visau, plănuiau, aşteptau.*

Se cutremură. Alcătuiau un organism perfect, cu o singură funcţie adevărată. Şi fata aceea firavă nu putea să înţeleagă.

Perfecţiunea sa structurală este egalată doar de ostilitatea sa.

Ripley nu-şi amintea cine îi spusese asta sau când, dar îşi amintea oricum. Şi aceste cuvinte îi provocau o nespusă tristeţe. Acea femeie idealistă, înverşunarea ei, o deprimau şi mai mult. Pentru că Ripley, adevărata Ripley fusese la fel ca ea. Şi iată ce făcuseră soarta şi ghinionul din ea.

Şi acum ce a făcut soarta din mine? *se întrebă ea inutil. Nu ştia. Era Ellen Ripley, aşa cum insista mintea ei haotică, sau o fiinţă oribilă, de coşmar ca…*

Prefer să fiu considerată o fiinţă artificială.

Clipi, uitându-se la rana din palmă care se vindeca rapid. Era lot ce mai rămăsese din înţepătura de cuţit.

În momentul acela i se închiseră ochii şi adormi. Coşmarul era

acolo, o aştepta…

Începu să tânjească din nou după căldura aburindă a creşei, după forţa şi siguranţa speciei sale. Când era singură, suferea de izolarea propriei sale individualităţi. Doar în somn putea să li se alăture, să se bucure alături de ei. Era timpul să construiască creşa. Să-şi unească forţele cu ceilalţi războinici şi să slujească matca. Acesta era scopul existenţei ei.

Războinicul dădu din coadă, transmiţând tot ce gândea, plănuia şi simţea mătcii ei. Iar matca trimitea iubirea şi încuviinţarea ei războinicului. O să se întâmple cât de curând. Vor avea grijă de asta, şi matca şi războinicul. Iar această carapace umană, această Ripley, va fi mama lor, a tuturor. Primul pântece. Primul războinic. Şi va trăi să vadă totul, până la sfârşit şi să se bucure de glorie, alături de ei. Matca va avea grijă, pentru că Ripley era piatra de temelie a stupului. Sursa de hrană a creşei. Fundamentul Noului Născut.

Ripley se foi neajutorată în somn. Scotea sunete slabe de protest şi durere. Matca îi împărtăşea visele şi o aproba.

Capitolul 7

Christie tocmai se pregătea să-i spună lui Johner că se săturase de băutura şi compania lui şi să se ducă la culcare, când uşile apartamentului lor se deschiseră brusc. El şi Johner săriră imediat în picioare, când văzură patru soldaţi năpustindu-se înăuntru. Şi, înainte să schiţeze vreun gest, se treziră nas în nas cu ţevile puştilor letale. Cei doi bărbaţi de pe *Betty* se uitară unul la celălalt. Johner îşi strânse termosul instinctiv.

— Care-i problema? se interesă Christie, ferindu-se să facă vreun gest brusc.

Îşi ţinea braţele departe de corp. Voia să evite orice neînţelegere.

— Domnilor, trebuie să veniţi imediat cu noi, îi spuse unul dintre soldaţi.

Politeţea cuvintelor lui nu se potrivea deloc cu atitudinea.

O să venim, doar n-avem de ales, se gândi Christie, aruncându-i o

plivire lui Johner.

— În momentul acesta, domnilor, insistă soldatul.

Christie observă că pe casca lui scria „Distephano".

— Sigur că venim, doar n-o să opunem rezistenţă, nu-i aşa, Johner?

Christie îşi uni mâinile la spate, cu mişcări prudente.

— Da, sigur, bombăni camaradul lui.

Îi duseră la popotă. Toate luminile erau aprinse. Peste câteva minute, Elgyn şi Hillard fură aduşi de alţi soldaţi. Elgyn îşi aranja hainele. Era evident că se îmbrăcase în grabă. Amândoi se uitară la Christie. Nimeni nu scotea nicio vorbă.

Apoi apăru deodată şi Call. Intră ameţită, frecându-şi gâtul. Doctorul acela, Wren, era cu soldaţii care o păzeau pe Call şi părea furios.

Au tras în ea cu tranchilizante, îşi dădu seama Christie, încordându-se. *Oare ce-o fi făcut? Şi unde dracu' era Vriess?*

Elgyn termină cu îmbrăcatul şi se uită la Wren.

— Ce naiba se petrece aici?

— Se pare că am fost traşi pe sfoară, şefule, zise Christie, străduindu-se să pronunţe cuvintele cât mai clar.

Elgyn trebuia să remarce că era treaz. El şi Johner băuseră ore-n şir, dar ţineau bine la băutură. Ştia că şeful lor le pretindea să fie pe fază, în orice situaţie. Christie încercă să nu se lase stresat de absenţa lui Vriess. Oare îl ţineau undeva ostatic?

Wren se uită de jur-împrejur şi apoi îl întrebă pe Elgyn fără ocolişuri:

— Unde este celălalt? Cel în scaunul cu rotile?

Dacă nu ştie, înseamnă că n-au reuşit să pună mâna pe Vriess, îşi spuse Christie uşurat. Johner, care stătea lângă el, îl repezi pe Distephano.

— Ia-ţi labele de pe mine!

Vorbise împleticit. Camaradul lui se întreba dacă mai e în stare să se bată. La nevoie.

— Discută cu mine, doctore, îi spuse Elgyn pe un ton împăciuitor. Ce se întâmplă?

— Dacă nu-mi spui imediat pentru cine lucrezi, îl ameninţă Wren, o să-ţi smulg informaţiile cu forţa până mâine în zori.

Vorbele lui păreau complet lipsite de sens. *Ce?* se gândi Christie.

*Când am ajuns aici, lucram pentru **tine,** idiotule. Şi, în general, lucrăm pentru noi înşine. Nu avem niciun stăpân.*

Negrul îl privi cu subînţeles pe Elgyn. Dar, în momentul acela, Call făcu un pas înainte.

— Ei nu au niciun amestec, Wren.

*Deci era vorba de **Call!** Ce rău putea face o fată plăpândă ca ea acestei unităţi militare atât de sofisticate?*

Hillard se încruntă la fată.

— Cum adică?

Elgyn ridică braţele împăciuitor.

— Vă rog să vă calmaţi. Putem discuta în linişte. Nu are rost să ne ambalăm.

Christie se încordă când auzi cuvintele codificate ale lui şefului său. Fără să-şi ia mâinile de1 a spate, îşi îndoi braţele. Două arme îi alunecară pe mâneci direct în palme.

— Ştiţi care sunt pedepsele pentru activitate teroristă? zise Wren.

— Teroristă? bombăni Johner către Christie.

La dracii, se îngrijoră Christie. *Poate că Johner a băut **totuşi** prea mult. Dacă i s-au încetinit reacţiile, suntem în rahat până la gât.*

Elgyn începu în sfârşit să protesteze.

— Oamenii mei nu sunt terorişti, zise el, revărsându-şi furia pe singurul membru al echipajului care părea să ştie ce se petrece. Ce înseamnă asta, Call?

Dar Wren n-o lăsă să răspundă:

— Puţin îmi pasă dacă eşti sau nu implicat. Din moment ce ai adus o persoană subversivă la bordul acestei nave, o să ai aceeaşi soartă cu ea. Ai auzit?

Elgyn se îndreptă de spate şi-l privi pe Wren drept în ochi.

— Eu unul am înţeles, dar tu, Christie?

Omul nu se clinti din loc, dar ştia ce are de făcut.

Într-o fracţiune de secundă, scoase armele de la spate şi trase, răsucindu-se ca turela unui tanc pe câmpul de luptă. Rapiditatea mişcărilor şi talentul de ţintaş îl ajutară să doboare patru soldaţi. Îi lovise direct în inimă. Niciun glonte nu rănise din greşeală pe vreunul din camarazii lui, deşi se aflaseră foarte aproape de soldaţii prăbuşiţi. Forţa impactului îi proiectase la doi metri de restul echipajului. Le explodase pieptul, împroşcând sânge, carne şi aşchii osoase pe pereţi,

mese, scaune şi pe ceilalţi soldaţi, care începuseră să tragă, răspunzând imediat la atac. Cel de lângă Christie îl ameninţa cu arma.

Dar negrul nici nu se obosi să se întoarcă în direcţia lui. Îi dădu pistolul la o parte şi-l împuşcă, înainte să apuce să apese pe trăgaci. Alt soldat de lângă uşă trase o rafală.

Christie se retrase din prima linie, dar gloanţele ricoşau primejdios pe lângă Johner. Camaradul lui era aproape comic. Dansa pe loc, reuşind în mod miraculos să scape nevătămat. Dar, la un moment dat, fu lovit exact unde-l durea mai mult şi anume în termosul cu preţioasa lui băutură. Glontele străpunsese capacul de metal şi aruncase afară pistolul ascuns înăuntru. Culmea era că arma sărise exact în mâna lui. Şi, când îl văzu, nu stătu prea mult pe gânduri: trase cu toată puterea.

Soldatul căzu pe spate, pe podea, aşa cum i se întâmplase şi lui Johner mai devreme, cu singura diferenţă că el supravieţuise. Elgyn întinse piciorul şi blocă înaintarea căştii care i se rostogolise de pe cap, de parcă ar fi fost o minge de fotbal. Dar apoi Christie auzi un clinchet şi îşi dădu seama că cineva se strecurase în spatele lui.

— ÎNCETAŢI! strigă o voce de bărbat aproape de urechea lui.

Christie se uită înapoi şi văzu ţeava unei impresionante arme sofisticate.

— Lăsaţi armele jos, le ordonă soldatul lui şi lui Johner. Dacă nu, îi zbor creierii.

Toţi încremeniseră în loc. Johner se strâmba hidos. Rămăşiţele termosului fumegau. Probabil că-i arseseră mâna.

Nu prea am cum să las toate armele, băiete, se gândi Christie, ridicând braţele. Îşi întinsese palmele, să le arate tuturor dispozitivul lui ascuns. Nu putea să-şi arunce armele, probabil pentru că nu-i trecuse niciodată prin minte că va ajunge în asemenea situaţie.

Soldatul care-l ameninţa nu ar fi putut intui că cele mai puternice arme ale lui Christie erau agăţate de mâinile lui. Asudase nervos. Trebuia să fie foarte atent. Toţi trebuiau să fie foarte atenţi. O mişcare greşită şi era mort.

Christie îşi pironi ochii în tavan. Pe furiş, fără să-l vadă nimeni, îndreptă ţeava unuia din revolvere într-un colţ şi trase.

Glonţul şuieră, ricoşă şi se înfipse într-o fracţiune de secundă în casca soldatului, care căzu ca un copac, cu o gaură fumegândă în cap.

Acum nu mai rămăseseră decât un soldat şi un doctor: Wren şi

Distephano. Christie zâmbi, lăsă braţele în jos şi îşi îndreptă armele spre ei.

În camera de observaţie a extratereştrilor se declanşase alarma de la primul glonte tras. Gediman şi asistentul lui, Carlyn Williamson, se întoarseră să verifice ecranele video. Pe unul din monitoare apăruse popota. În timp ce priveau uluiţi, răsună vocea perfect modulată a *Tatălui:*

— Alarmă. Alarmă. Un atac armat asupra personalului navei la popotă.

Computerul repeta mesajul la nesfârşit, iar ei se uitau şocaţi cum echipajul de pe *Betty* ucidea soldaţii unul după altul.

Totul se terminase înainte ca Gediman să-şi vină în fire. Văzu cu uimire un negru care pusese un revolver la tâmpla lui Wren.

— *La dracu'!* şuieră Gediman, complet neputincios.

Carlyn se prinsese de braţul lui. Dar ştiau amândoi că nu puteau face absolut nimic, aşa că se uitau îngroziţi la scena care se desfăşura dinaintea lor.

Şi acum ce dracu' facem? se întrebă Elgyn când situaţia se stabiliză. Christie ţinea pistolul la tâmpla doctorului. *Cum dracu' o să ieşim întregi de aici? Luându-l ostatic pe Wren? O să ne copleşească soldaţii din clipă-n clipă.*

Johner, care-şi revenise în cele din urmă, îl dezarmă pe soldatul rămas.

— Aşa, Distephano, stai cuminte, îi spuse Johner, luându-i arma din mână.

De îndată ce-l dezarmă, Call făcu un pas înainte.

— O să pun imediat capăt acestei situaţii, zise ea.

Ce dracu' o vrea să spună? se întrebă Elgyn, care nu înţelesese încă ce declanşase acest incident. Dar se pare că fata ştia, aşa că întinse mâna şi o apucă de părul ei negru, scurt, trăgând-o înapoi.

— N-o să te duci nicăieri, Call! îi spuse el furios.

Războinicul urmărea atent emoţiile oamenilor care stăteau cu

spatele la el şi la fraţii lui. Alt războinic venise alături de el, în timp ce al treilea, cel mai mic dintre toţi rămăsese în spatele cuştii, singur. Cel de-al doilea războinic se fâţâia nervos, dar primul nu se urnise din loc. Privea şi aştepta. Se uita fix la butonul roşu, fără ca oamenii să-şi dea seama.

Se pare că oamenii erau supăraţi, îngrijoraţi, nervoşi. Îşi schimbau mereu culoarea la faţă. Se pare că se întâmplase ceva. Se auzeau zgomote ciudate, voci, luminile clipeau. Interesant, dar războinicul nu avea de gând să se lase distras de la scopul lui principal.

Trebuia să existe o cale de a transforma această problemă neaşteptată a oamenilor într-un avantaj pentru ei.

Îi veni în gând o amintire. Era de la matcă.

Nu ştiu care specie este mai rea… Nu-i vezi cum îşi pun beţe-n roate reciproc?…

Nu era amintirea lui şi nici nu prea ştia ce însemna. Dar avea un înţeles în mod sigur. Un înţeles care i-ar prinde bine. Se gândi la semnificaţia ei.

Primul războinic se întoarse spre fratele de lângă el, să-i transmită informaţii. Şi cel de-al doilea războinic absorbi informaţiile. Acum nu se mai fâţâia prin cuşcă. Se întorseseră amândoi spre cel de-al treilea. Cel mic înţelesese acum obiectivul lor, motivele, întregul plan. Şi nu avea nimic împotrivă. Cu toate acestea, şi pe el îl apăsa povara propriei sale individualităţi, aşa că se lipi de peretele cuştii, nervos.

Cei doi războinici mai mari se întoarseră spre oameni, cu ochii la butonul roşu. Oamenii uitaseră complet de ei în panica lor. Sunetele, vocile, imaginile de pe aparatele lor le acaparaseră întreaga atenţie. Erau o specie agitată, nervoasă, dar adaptabilă. Era una din caracteristicile care-i făcea nişte gazde atât de bune.

Trebuiau să acţioneze rapid.

Cei doi războinici se întoarseră spre al treilea, care se pierduse pe moment în individualitatea lui, deşi le percepuse mesajul. Le arăta colţii fraţilor lui, fiindcă îl cuprinsese frica.

Oricum nu conta.

Cei doi atacară la unison. Războinicul mai mic începu să urle în timp ce fraţii lui îl înşfăcau cu toată puterea. Dădeau din cozile lor uriaşe, ca să-şi menţină echilibrul, lovindu-le de pereţi şi fereastra uriaşă. Rănit de moarte, cel mic scoase un strigăt de agonie. Unul din fraţii lui îi înfipsese colţii în craniu, iar mâinile lor puternice îi smulgeau membrele, coada, capul.

Îi ţâşni sângele când dinţii celui de-al doilea războinic străpunseră în sfârşit scheletul gros. Primul războinic îi smulse un braţ, împroşcând sângele peste tot: pe fereastră, ziduri, podea. Materialul celulei lor începuse deja să se topească. Cel muribund scoase un strigăt, oferindu-şi viaţa mătcii, stupului său, chiar dacă nu de bunăvoie. Şi, în cele din urmă, îşi dădu sfârşitul cu un urlet agonizant.

Cei doi războinici rămaşi îi desfăcură pieptul, smulgându-i picioarele şi excrescenţele de pe spate. Erau plini de sângele fratelui lor, dar pe ei nu-i afecta cu nimic. În schimb podeaua cuştii sfârâia şi se înmuia tot mai mult. Îl sfâşiară până îl transformară într-o masă gelatinoasă.

Primul războinic simţi că matca acceptase cu durere şi mândrie sacrificiul fiului ei.

Peste ţiuitul alarmelor şi ameţeala creată de luminile roşii, intermitente, vocea calmă a *Tatălui* îşi schimbă mesajul de atenţionare cu unul nou. Dar abia după ce-l repetă de trei ori reuşi să fie perceput de Gediman şi asistenta lui.

— S-a produs o defecţiune structurală gravă la cuşca animalelor numărul zero, zero, unu. S-a produs o defecţiune structurală gravă la cuşca animalelor numărul zero, zero, unu. Avaria este suficient de extinsă pentru a periclita siguranţa la cuşca numărul zero, zero, unu. S-a produs o defecţiune structurală gravă la…

S-a produs o defecţiune la cuşcă? Gediman uită complet de încăierarea de la popotă şi aduse în primul plan imaginea care înfăţişa interiorul cuştii. Şi, în momentul acela auzi urletele cumplite dinăuntru, deşi de-abia distingea umbrele care se mişcau. O coadă uriaşă lovi fereastra, făcând-o să tremure. Apoi răsună un plescăit şi materialul din care era confecţionată începu să se topească.

Doi din monştrii aceia îl sfâşiau pe cel de-al treilea! Ce dracu'?…

— Doctore Gediman! strigă Carlyn, făcând semn spre fereastră. Doctore!

Alergă într-acolo, fără să-i răspundă. După o cumplită agitaţie, totul se potoli înăuntrul cuştii. Văzu bucăţi din ceea ce fusese odată un animal viu. Pe podea se întindea o masă groasă, clocotitoare. Cei doi extratereştri se întoarseră spre el. Avea impresia că *rânjeau* la el.

Mizeria de pe podea începuse să se transforme într-un lichid

coroziv.

Gediman căscă ochii îngrozit. Sări la butonul de siguranţă şi-l apăsă cu toată puterea. Azotul se răspândi în cuşcă, dar niciunul din cei doi războinici nu dădea semne de agitaţie. Nu se auzea niciun urlet. Iar acum, când azotul umpluse cuşca, nu mai vedea absolut nimic. Dădu drumul butonului şi aşteptă să se limpezească imaginea.

— Ah, Doamne, domnule doctor! strigă Carlyn, arătând spre cuşcă.

Când azotul se ridică, Gediman nu mai văzu altceva decât o coadă lungă, care dispărea într-o gaură fără fund.

Se trezi din coşmar cu un strigăt.

Trezeşte-te. Nu face niciun zgomot Avem probleme.

Nu, era doar o amintire.

Se opri, atentă la bezna din jurul ei. ***Simţea ceva.***

Nu, nu era doar o amintire, nu era un vis urât. Se întâmpla ceva. Se întâmpla ceva în realitate.

Gediman se zgâia la uşile deschise al cuştii. Nu-i venea să creadă. *Plecaseră.* ***Dispăruseră!*** În momentul acela, nu-i veni în minte decât un singur lucru: *Wren o să mă omoare. S-a terminat cu bursa, cu studiile mele.*

Înainta în teritoriul interzis, în cuşcă, încercând să înţeleagă realitatea goliciunii care se căsca dinaintea lui. Păşea prudent, ocolind bălţile clocotitoare de pe podea. Duhoarea plasticului topit îl sufoca.

Tot mijlocul camerei dispăruse, se topise. Era imposibil! Unde s-or fi dus oare? Ce ar putea să facă?

Se aplecă peste gaură, având grijă să nu calce în masa topită. Era prea întuneric. Nu vedea *absolut nimic.* Poate erau acolo, jos, prinşi în angrenajele mecanice. Poate va reuşi totuşi să-i ţină prizonieri. Ah, măcar dacă ar vedea ceva!

Îngenunche ca să se uite mai bine.

Carlyn, care venise în spatele lui, îl avertiză speriată:

— Ah, Doamne, doctore Gediman, *fiţi atent!*

Era mai rău decât îşi imaginase. Sângele **străpunsese *două* nivele.**

— Dumnezeule, Carlyn, zise el, ar putea fi oriunde.

Deodată, ceva negru, cu multe picioare apăru de sub podeaua topită. Gediman, care studia plasticul distrus, îl observă cu o fracţiune de secundă prea târziu.

Creierul lui înregistră instantaneu imaginea celor şase degete cu unghii lungi şi mâna monstruoasă.

Trase capul, dar nu suficient de repede. Mâna uriaşă îi cuprinse faţa. Zbieră, dar palma netedă, ca de silicon astupă orice sunet. Era îngrozit. Frica îi paraliza orice mişcare. Nu-i păsa dacă era sau nu auzit. Simţea nevoia să ţipe şi urlă cât îl ţinea gura.

Cu o forţă de care-l nu-l crezuse în stare, uriaşul războinic extraterestru îl trase în bezna de sub podea, cu o mişcare de-a dreptul graţioasă în felul ei. Extraterestrul îl îmbrăţişă, lipindu-şi de el coada şi trapul masiv, ca un îndrăgostit. Apoi începu să-l studieze curios, în timp ce Gediman zbiera îngrozit.

La un moment dat, monstrul începu să-şi arate colţii argintii şi hidoşi, mimând, probabil, un zâmbet. Gediman urlă şi mai rău.

Carlyn se uita uluită. Nu-i venea să creadă. Gediman dispăruse brusc sub podea. Era inexplicabil. Adică nu tocmai inexplicabil. Ştia exact ce se întâmplase. Ah, Doamne Sfinte, *ştia.*

Cu ochii mari de groază, tremurând din tot corpul, se strecură afară din cuşcă şi apăsă pe un buton să închidă uşa.

Ieşiseră. ***Evadaseră****!*

Tatăl trăncănea mai departe despre defecţiunea structurală care afecta sistemul de securitate, teroriştii puseseră stăpânire pe popotă şi totul se transformase într-un adevărat haos.

Fugi îngrozită să găsească pe cineva. Deşi ştia că aici, în jurul planetei Pluto, existau puţine şanse să primească vreun ajutor. Parcă ar fi fost închişi într-o sticlă capcană, cu cele mai cumplite duhuri din univers.

Call nu fusese nicicând atât de enervată. Se uita descumpănită la Elgyn. *Trebuia* să-l facă să priceapă. Observase că şeful ei începuse să şovăie. O credea pe jumătate, ce mai!

— Desfăşoară experienţe ilegale, zbieră ea la căpitanul de pe

Betty. Creşte…

Dar Johner, care nu se trezise complet din beţie, o întrerupse.

— Este o spioană afurisită! S-o lichidăm!

— Ascultaţi-mă bine! zbieră ea, arătând spre Wren. Individul creşte o specie de extratereştri, deosebit de periculoasă. Dacă scapă, Infestarea cu Viermi de pe Lacerta ni se va părea o joacă de copii!

Era clar că Elgyn era dispus să ţină seama de avertismentul ei. Acum se uita când la ea, când la Wren.

La un moment dat, Christie murmură:

— Ascultaţi!

Şi ordinul lui atrase atenţia tuturor, chiar şi lui Wren şi Distephano.

De undeva, din depărtare, răsunau urlete. Urlete cumplite care-i făcură pe toţi să le îngheţe sângele în vene. Apoi se auziră voci. Încremeniră cu toţii când îşi dădură seama despre ce era vorba. Cineva trăgea cu o armă.

Wren se întoarse încet în direcţia zgomotului. Şi, în momentul acela, răsună glasul masculin al computerului:

— Alarmă. Habitaclul pentru animale numărul zero, zero unu a suferit grave avarii structurale, care i-au afectat integritatea. Specimenele care se aflau înăuntru au evadat. Întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava *Auriga.* Repet întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava.

— NU! zbieră Wren.

Alarma îl făcu să tresară pe generalul Martin Pérez în apartamentul său. Glasul calm al *Tatălui* indica procedurile care trebuiau urmate pentru evacuarea imediată a navei.

Evacuare! se gândi el ameţit. *Este imposibil. Singurul motiv care ar impune evacuarea navei ar fi…*

Dar precizările *Tatălui* oferiră imediat explicaţia.

— Habitaclul pentru animale a suferit grave avarii structurale. Specimenele care se aflau înăuntru au evadat.

Gemând furios, îşi înşfăcă chipiul şi întinse mâna să-şi ia pantalonii. Dacă acea clonă era vinovată de cete întâmplate, o s-o lichideze cu mâna lui şi o să extermine toate creaturile, până la ultima celulă.

Cercetătorii săriră în ajutor de îndată ce auziră anunţul *Tatălui.* Nici unuia dintre ei nu îi venea să creadă că specimenele evadaseră cu adevărat. *Oare cum fusese posibil aşa ceva?*

Doctorul Brian Clauss fusese cel mai aproape de cuşca animalelor când începuse balamucul. Alergă într-acolo fără să gândească, reacţionând la primul impuls stârnit de afluxul de adrenalină. Îşi scoase halatul din mers, rămânând în uniforma militară, la fel ca soldaţii.

Când intră, înaintă prudent pe culoarul care ducea spre camera de observaţie. Încremeni şocat când dădu de cei cinci soldaţi morţi dinaintea lui. Sau poate că nu erau *morţi.* Se aplecă cu grijă, atent la cel mai mic zgomot, la cea mai mică mişcare. Stătea lângă o femeie sergent şi-i puse mâna la gât. Pulsul se simţea destul de puternic. Atunci ce se întâmplase cu ei? Erau paralizaţi? Oricum nu conta. Pentru că în starea aceasta nu puteau să-i ajute. Nu puteau să-i spună ce se întâmplase aici.

Se ridică şi înaintă mai departe, la fel de prudent. După câţiva paşi, luă arma femeii. Pentru orice eventualitate.

Wren voia probabil să prindă vii acele animale. Îl cunoştea destul de bine pe şeful lor ca să ştie cum gândea. Dar arma îi prindea bine, mai ales dacă se uita la cei cinci soldaţi şi la cuşca distrusă a animalelor.

Mai dă-l dracului pe Wren, îşi spuse el. Scopul cercetării era să înveţi din greşeli. Se uită la fiecare soldat în parte, spunându-şi în gând: *Ah, bine că n-am fost eu. Dacă mă ia prin surprindere vreuna din orătăniile alea, îi arăt eu!* Acum se bucură că era militar şi fusese instruit în mânuirea armelor.

Să vedem dacă acestor extratereştri ticăloşi o să le placă gloanţele cu care o să-i servesc. Trecu cu grijă printre şirurile de cuşti distruse, călcând cu respect peste soldaţii căzuţi. Erau toate goale. Şi fuseseră distruse cu o violenţă greu de imaginat. De parcă aceste animale ar fi fost revoltate că fuseseră ţinute în captivitate. Dar asta era o nebunie. Doar era vorba doar de nişte *animale,* nu?

Acum stătea dinaintea primei cuşti. Probabil că de aici începuse totul. Se uită înăuntru şi văzu o gaură uriaşă în mijloc, unde fusese podeaua. *Cum se întâmplase oare aşa ceva?* Era o lumină slabă, dar i se

păru că zăreşte ceva mişcându-se jos. Poate vreunul din ei mai era acolo.

Clauss îndreptă arma spre fundul gropii, dar nu prea se vedea bine. Ascultă atent. Nimic. Făcu încă un pas. Era îngrozitor de încordat. Acum intrase complet înăuntru şi se uita în gaură.

Se mişca ceva acolo. Semăna cu o coadă!

Brian se uită cu atenţie, gata să tragă. Acum gândea ca un soldat, nu ca un cercetător. Ce mult i-ar plăcea să-l ucidă pe unul din ticăloşii aceia, mai ales după ce aflase de la Carlyn ce le făcuseră soldaţilor şi doctorului Gediman.

Războinicul ascuns în camera de observaţie aşteptă până când omul intră complet înăuntru, în cuşcă. Îşi păndea prada cu răbdare, ştiind că unul din fraţii lui îl momea dând din coadă. Oamenii aceştia erau tare creduli. Îl văzu ridicând arma.

Acum era momentul.

Întinse limba şi apăsă butonul roşu.

Jetul de azot împroşcă omul, udându-i hainele, faţa, arzându-le cu răceala lui cumplită. Omul îşi acoperise faţa îngheţată. Fusese un gest prost inspirat, pentru că i se lipiseră mâinile de pielea amorţită. Prada urlă, până îi îngheţară plămânii, incapabili să mai pompeze aer. Începu să se zbată în agonie. Braţul care ţinea arma se lovi de perete şi se sparse ca un cub de gheaţă, de la cot. Se roti din nou şi izbitura îi sfărâma antebraţul, dar mâna rămase lipită de faţă. Apoi se prăbuşi în sfârşit. Braţele, picioarele, întreg corpul deveniseră atât de friabile încât se sfărâmară în mii de bucăţi.

Războinicul se uita atent. Vedea totul perfect prin ceaţa de azot. Nu dădu drumul butonului decât după ce corpul omului se răspândise în toată celula. O să vină mai târziu să-l ia, când n-o să mai fie atât de rece.

* * *

Zgomotul ajunse în cele din urmă până la celula lui Ripley. Deschise ochii în beznă. Se încordă ca de obicei când se trezea şi ascultă atentă.

Apoi ieşi încet din umbră şi se deplasă spre mijlocul încăperii. Auzea oamenii zbierând, trăgând cu armele în toate părţile. Auzea

haosul atât de familiar.

Şi auzea războinicii care se eliberau şi îşi strigau victoria asupra prăzii lor care încercase să-i ţină în captivitate, asupra oamenilor care vor deveni de acum gazdele lor. Din depărtare, auzea şi matca bucuroasă, care le transmitea supuşilor dragostea şi încurajarea ei.

Asculta oamenii şi extratereştrii cu simţurile ascuţite la maximum.

Nu era prima oară când auzea acest vacarm.

Ellen Ripley nu avea ce să facă. Începu să râdă, ghemuită pe podea. Erau un râs amar, isteric.

La un moment dat, ceva uriaş se trânti de uşa celulei ei şi o făcu să tresară. Acum îi pierise râsul. Lovitura răsună încă o dată. Şi încă o dată. Uşa se clătină puţin. Următoarea lovitură fu şi mai puternică.

Erau copiii ei cumpliţi. ***Veniseră după ea!***

Capitolul 8

Poate va veni o vreme când Pérez va cere socoteală pentru cele întâmplate la bordul navei lui, când va vrea să ştie exact *cine* era vinovatul. Dar era un comandant prea experimentat să nu-şi dea seama că *acum* nu era momentul potrivit. Dacă *Tatăl* hotăra că pericolul era prea mare şi trebuiau să părăsească nava, atunci aşa vor face. Oricum, nu era totul pierdut. Puteau dirija *Auriga* din nacelele spaţiale şi puteau să ducă staţia spaţială în altă parte, cu animalele acelea oribile prinse în capcană înăuntru. Prinse înăuntru fără prada lor. După aceea vor avea timp să le prindă şi să le bage în alte cuşti.

Dar acestea erau planuri care vor avea de aşteptat. În momentul de faţă era obligat să-şi ducă trupele în siguranţă.

Soldaţii lui bine antrenaţi, aleşi pe sprânceană, răspundeau perfect la comenzi. Prima nacelă spaţială era activată şi începuse deja să se umple cu soldaţi. Pérez le dădea instrucţiuni eficiente. Nu pierdea nicio clipă. Soldaţii coborâră unul câte unul pe stâlp în burta nacelei de salvare. Se aşezaseră la locurile lor şi îşi prinseseră centurile de siguranţă. *Tatăl* ţinea evidenţa personalului, numărând fiecare soldat, pe măsură ce îşi ocupa poziţia. Mai era doar unul de venit.

Apăru şi Olsen, târziu, ca de obicei. Dacă n-ar fi un tehnician atât de bun…

— Mişcă-ţi fundul mai repede şi vino la bord! îi strigă Pérez soldatului care alerga.

Olsen îşi dădu drumul pe stâlp în timp ce nacela începea să se desprindă de nava mamă.

Ceva care mişca la marginea câmpului său vizual îl făcu pe Pérez să-şi ridice privirile. O umbră neagră, *uriaşă,* cu mişcări de păianjen se strecură atât de repede în nacelă încât nici nu avu timp să reacţioneze.

— Domnule general! zbieră soldatul din spatele lui, care acţiona comenzile.

Dumnezeule! Generalul încremeni în loc, uitându-se îngrozit la extraterestrul uriaş care intrase în nacelă.

— Deschide trapa, lasă-i pe toţi să iasă!

Soldatul se supuse şi apăsă pe nişte butoane.

Când se deschise trapa, auziră tot felul de urlete, umane şi inumane, din interiorul nacelei.

Oamenii aceştia sunt blocaţi înăuntru, complet neînarmaţi!

Pérez văzu sânge uman împroşcându-se pe ferestre. Urletele ajunseseră la apogeu.

Generalul se întoarse, luă o grenadă de la un soldat înarmat din spatele lui şi trase cuiul.

Chiar în momentul acela, Olsen ţâşni din nacelă, cu faţa desfigurată de spaimă. Se apucase de stâlp şi încerca să se ridice, dar braţe negre, hidoase îl trăgeau în jos, în iadul dinăuntru.

— Închide trapa! ordonă Pérez.

— Dar, domnule…! protestă soldatul.

— Fă cum îţi spun, insistă generalul.

Soldatul ezită o secundă şi apoi execută ordinul. În timp ce trapa se închidea, generalul aruncă grenada rotundă.

— Blochează încuietoarea.

De data aceasta ordinul lui nu mai fu pus la îndoială. Grenada explodă şi apoi se lăsă liniştea, deşi Pérez mai auzea şi acum zbieretele îngrozite ale oamenilor. Probabil că o să le audă toată viaţa.

Dând la o parte soldatul din calea lui, Pérez acţionă câteva comenzi şi lansă nacela. Îi simţea tremuratul în timp ce era aruncată în spaţiu. Se întoarse spre cea mai apropiată fereastră, ca s-o urmărească.

Peste câteva clipe, nacela se desprinse de *Auriga.* Ferestrele ei se înroşiseră, dar se mai vedeau şi acum umbre zbătându-se înăuntru, dincolo de vălul însângerat. Sumbru la faţă, Pérez acţionă comanda de

la distanţă care declanşa grenada şi apoi urmări în linişte explozia, împreună cu soldatul de lângă el.

Închise ochii, păstrând un moment de reculegere pentru soldaţii săi sacrificaţi şi apoi salută solemn resturile navei. Pe urmă se întoarse spre soldat.

Tânărul îl privea cu ochii mari şi gura căscată. Dar vocea aspră a generalului îl trezi la realitate:

— Du-te în nacela numărul doi să previi soldaţii. Stai cu ochii-n patru! Hai, mai repede!

Soldatul îl salută cu respect.

— Da, să trăiţi, domnule!

Ascultă imediat ordinul şi o luă la fugă, lăsându-l pe Pérez singur să privească golul unde fusese odată o nacelă plină cu soldaţii săi.

Singur cu gândurile şi regretele sale, Pérez atinse uşor fereastra cu vârful degetelor.

Apoi se înfioră brusc şi încremeni în loc. Îl simţise din clipa în care apăruse. Deşi nu-şi imagina cum, *ştia* că nu mai era singur. Pe de-o parte ar fi vrut să nu dea importanţă senzaţiei, s-o considere rodul propriei sale imaginaţii dar, pe de alta, experienţa sa militară îi spunea să fie atent. Se uită pe fereastră, nemişcat şi apoi văzu oribila creatură oglindită în sticlă, în spatele lui.

Era unul dintre *ei.* Se ridica mai înalt decât cel mai înalt dintre oameni, iute ca glonţul şi tăcut ca moartea.

Pérez rămase nemişcat, refuzând să-şi arate frica, să recunoască înfrângerea. Trebuia să se poarte demn, măcar în memoria soldaţilor săi morţi. Se uită la hidoasa imagine din fereastră, în timp ce războinicul extraterestru îşi dezgoli dinţii într-un rânjet. Îi curgea saliva din botul dizgraţios şi ridicase membrele ca de păianjen, gata de atac.

Pérez înălţă şi el mâna, strângând arma.

Apoi văzu limba tare, plină de colţi, a monstrului şi îşi dădu seama că i se înfipsese în cap. Lovitura fusese atât de bruscă, de precisă, încât nu apucă să simtă durerea sau să reacţioneze.

Mâna de pe armă căzu neputincioasă într-o parte şi nu mai simţi niciun fel de senzaţie în partea aceea. Uimit de această bruscă schimbare de situaţie, pe care nu reuşea s-o înţeleagă, îşi duse cealaltă mână la ceafă şi, când o retrase, văzu palma plină de sânge şi un ţesut

albicios. Era propriul lui creier.

Apoi trupul lui reacţionă în sfârşit şi deconectă toate funcţiile vitale, ca o maşină a cărei sursă de alimentare a fost distrusă prea brusc.

După ce se prăbuşi pe podea, ucigaşul lui îngenunche ca să-şi prepare prada. Nu era nimeni să salute generalul sau măcar să fie martor la sacrificiul său suprem în numele ţării sale şi al proiectului în care crezuse cu atâta fermitate.

— Nacela de salvare numărul unu a fost distrusă, anunţă *Tatăl.*

Glasul lui calm era complet nepotrivit în situaţia de faţă.

— Nacela numărul doi, continuă el, a fost scoasă din funcţiune de forţe necunoscute. Este urgenţă de gradul unu. Întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava. Repet. Întreg personalul trebuie să evacueze imediat nava.

— Nu! zbieră Wren revoltat.

Auziseră şi simţiseră distrugerea nacelei numărul unu chiar şi acolo, la popotă. Ascultaseră împuşcăturile, urletele, explozia.

Iar situaţia se înrăutăţea. Cum era posibil aşa ceva? Cu cât *Tatăl* dădea mai multe amănunte despre situaţia de coşmar de la bordul navei, cu atât Wren se înfuria mai mult.

Se întoarse spre Call, femeia care declanşase tot acest balamuc.

— Ce-ai făcut?

— Cine, *eu?* sări ea revoltată.

— Gata, zise Elgyn, uimitor de stăpân pe sine. Ajunge. E timpul s-o ştergem. Ne îmbarcăm pe *Betty.*

Cealaltă femeie, Hillard, îl privi îngrijorată.

— Trebuie să străbatem toată nava, ca să ajungem până la *Betty.* Cine ştie peste ce o să dăm?

Distephano, soldatul, făcu un pas înainte ca să i se adreseze lui Wren. Şi el părea surprinzător de calm.

— Trebuie să plecăm, domnule.

— *Să plecăm?* îşi spuse Wren revoltat. *Toată munca mea este aici Nu plec nicăieri!*

Dar înainte să apuce să mai spună ceva, Distephano îl abordă pe Elgyn.

— Dă-i drumul, nu are rost să ne certăm.

Ce face? Încearcă să cadă la învoială cu aceşti teroriştі? O să cer să fie scos din armată!

Dar Elgyn scutură din cap cu fermitate.

— Nu ţi-l dau până nu plecăm de pe nava asta.

Negrul uriaş îl împinse pe Wren înainte. Cercetătorul fu cât pe ce să cadă. Îşi dădu seama că echipajul de pe *Betty* avea armele îndreptate spre el şi spre soldat. Era ridicol! Revoltător! Trebuia neapărat să ajungă la laborator!

Elgyn se aplecă peste trupul unui soldat mort şi-i luă arma.

— Cu Vriess ce facem? zise Hillard îngrijorată.

Urâtul căruia îi spuneau Johner bombăni:

— Dă-l dracu' pe Vriess!

Şi, în momentul acela, Wren înţelese brusc ce se întâmpla cu el. Înţelese că acestor oameni nu le păsa de munca lui. Normal, dacă nu le păsa nici măcar de unul din camarazii lor! Deci viaţa lui se afla în mâinile lor.

Se uită la Distephano, dându-şi seama că era singurul lui aliat. Trebuia să colaboreze cu el până redevenea stăpân pe situaţie. O s-o facă la momentul potrivit.

Ieşiră din sală pe coridor.

John Vriess terminase de împachetat toate părţile componente pe care le alesese şi le băgase în sertarele scaunului său, pe care le păstra pentru ocazii speciale, de exemplu, când dădea de vreun bucluc.

Auzi zgomote ciudate, ca nişte explozii înăbuşite, urmate de strigăte. Pe urmă computerul ordonă evacuarea, în timp ce Vriess încerca să înţeleagă ce dracu' se întâmpla. Aşa că o porni în tăcere spre *Betty.* Ştia că Elgyn nu ar pleca fără el, dar ştia la fel de bine că Johner nu va fi dispus să aştepte. Chiar dacă avea toate piesele de schimb.

O porni pe coridorul înfricoşător de pustiu, atent la orice mişcare. Ce dracu' s-o fi întâmplat la bordul acestei uriaşe nave încât să necesite evacuarea? S-o fi fisurat miezul radioactiv?

Ajunsese la jumătatea culoarului, când auzi ceva. Ceva deasupra lui. Ridică ochii spre tavan şi văzu gratiile îndoindu-se, semn că susţineau o greutate mare. Apoi simţi un foşnet. *Să fie şobolani? La bordul unei nave militare? Imposibil!* Sigur, prinsese un ţânţar în magazie, spre mirarea lui, dar…

Auzi din nou fâsâitul. În orice caz, era ceva care se mişca. Spre el! Iar Vriess avea senzaţia că era un animal *voluminos.* Acum ajunsese deasupra capului său.

Vriess lăsă mâna în jos. Se mişca încet. Fără să-şi irosească puterile. Sub braţele scaunului său era ceva care semăna cu o ţeavă decorativă şi masca o parte dintr-o armă. Cealaltă era pe latura opusă, iar mecanismul de declanşare sub el. Toate acestea fuseseră inteligent camuflate de scaun. Din trei mişcări, asamblă şi armă dispozitivul. Iar apoi, mişcându-se la fel de încet, îl îndreptă spre tavan.

Şi trase!

Detunătura făcu un zgomot răsunător. Acea fiinţă din tavan scoase un urlet oribil, ascuţit şi inuman. Vriess simţi că se îndepărtează, ceea ce însemna că doar o rănise. Încercă să-i urmărească retragerea.

Atent la mişcările acelei ciudăţenii, nu văzu picătura de sânge extraterestru suspendată de tavan, exact deasupra piciorului său. Când căzu, îl lovi aproape în acelaşi loc ca şişul lui Johner, ieri. Apoi mai căzu o picătură şi încă una.

Vriess nu le băgă în seama decât când simţi mirosul de carne şi haine arse şi, când plecă privirile, văzu cum i se topea o parte din picior. Îngrozit, îşi atinse piciorul. Acum degetele de la mâini îl ardeau ca focul. Dădu din mână şi fu cât pe ce s-o bage în gură. Noroc că-şi dădu seama la timp ce s-ar fi întâmplat. Încercă din răsputeri să-şi înăbuşe durerea şi să rămână tăcut. Nu voia să atragă creatura aceea din tavan cu urletele lui!

La un moment dat, o picătură acidă îi atinse urechea şi durerea fu atât de insuportabilă încât îşi muşcă buza ca să-şi înăbuşe ţipătul.

Animalul acela ciudat se întorsese. Îl auzea. Sau o fi altul? Acesta i se părea mai agresiv. Nu se mulţumea să se târască în interiorul tavanului. Voia să iasă afară. La un moment dat rupse un colţ şi scoase capul. Un cap ţuguiat, uriaş, de coşmar, fără ochi, urechi, sau păr. Doar ţeasta şi…

DINŢII!

Milioane de colţi gigantici, ca de oţel, într-un bot hidos, care rânjea la ei. Apoi deschise gura larg şi apăru ceva…

ŞI MAI MULŢI DINŢI!

Era prea mult pentru Vriess. Acum cedă nervos şi începu să urle isteric. Apăsă cu degetul pe trăgaci.

Creatura dinţoasă urlă şi explodă în mii de fragmente, care căzură peste Vriess.

Uşa celulei ei începuse să se îndoaie sub loviturile monştrilor. N-o să mai ţină mult.

Ripley se uită de jur-împrejur în celulă, încercând să găsească ceva care i-ar putea fi de ajutor. Apoi ridică privirile, dându-şi seama că nu mai zărise de mult santinela. Auzea de departe vocea computerului care cerea să se evacueze nava. Bună idee, dar cum s-o pună în practică?

Îşi aminti ceva.

Încearcă să spargi sticla! mai repede!

Dar nu era nicio sticlă de spart.

Au tăiat alimentarea cu energie. Dar cum a fost posibil? Doar sunt nişte animale!

Se uită de jur-împrejur, găsi cablurile încastrate în metal şi le urmări din priviri, până văzu cutia metalică sigilată.

Întrerupe alimentarea cu energie!

Lovi cutia cu pumnul, cât de tare putea, la fel cum bubuiau extratereştrii în uşa ei, încercând s-o elibereze. Lovi din nou cutia şi încă o dată, la nesfârşit. Începuse să se îndoaie. Se străduia din răsputeri, în timp ce se uita speriată la uşă.

În cele din urmă, reuşi să-şi vâre unghiile pe sub o pojghiţă metalică şi o răsuci până desprinse toate circuitele electrice dinăuntru.

Uşa stătea să cadă.

Se tăiase rău la mână de marginile metalice. Dar asta îi era de folos. Stoarse sângele peste circuite şi acestea începură să se topească instantaneu. Apoi izbucniră nişte scântei şi se dădu înapoi. Celula se cufundă în beznă când se stinseră luminile, dar Ripley putea să vadă foarte bine.

Se auzi un şuierat şi se deschise o uşă în peretele celulei ei. Aruncând o ultimă privire în urmă, la uşa distrusă, Ripley ieşi în grabă.

* * *

Christie era în faţă, iar Elgyn încheia şirul. *Ca pe vremuri,* se gândi căpitanul de pe *Betty,* dar amintirile nu erau deloc plăcute. Mergeau în şir indian. Soldatul şi doctorul erau undeva în mijloc şi se

deplasau destul de rapid pe coridoarele navei. Pustietatea uriaşei nave îl descumpănea pe Elgyn. Unde dracu' erau toţi soldaţii, toţi cercetătorii, toţi ofiţerii? În mod normal, *Auriga* asta semăna cu un afurisit de stup, aşa că unde naiba dispăruseră toate albinele?

Vocea computerului care îi îndemna că evacueze nava îl scotea din sărite şi, dacă ar fi ştiut unde sunt, Elgyn ar fi făcut ţăndări toate difuzoarele. Iar acest fapt îl făcea să se gândească din nou că ar fi trebuit să ia mai multe arme şi muniţii de la soldaţii morţi de la popotă. Nu strică niciodată să fii prudent.

Omul dinaintea lui trecu de alt coridor cufundat în semiîntuneric. Când se apropie de el, ceva îi atrase atenţia. Se uită din nou.

Pe podea era o armă militară masivă. Ce dracu' înseamnă asta?

Ce l-o fi făcut pe soldat s-o abandoneze aici? Dar lui Elgyn nu-i păsa. Avea ocazia să-şi îndrepte greşeala şi să adune mai multe arme.

Ce găsesc să fie al meu, vorba proverbului.

Uitându-se prudent în jur, luă arma, dar văzu încă una, la trei metri depărtare. Foarte ciudat. O puse pe umăr pe prima şi se pregăti s-o ridice şi pe cealaltă.

Dar aceasta se lipise de podea din cauza unei substanţe oribile, ca un cauciuc. Era plină de gelatină.

Ceea ce nu înseamnă că nu funcţionează bine. Ce dracu' s-o fi întâmplat cu luminile de aici?

Auzi glasul lui Hillard în spatele lui.

— Elgyn?

— Vin imediat! îi strigă el şi vru să se întoarcă.

Dar văzu cea de-a treia armă, la câţiva metri înaintea lui, într-o gaură, unde se pare că se topise podeaua. Cineva aruncase cu vreo grenadă? Ocolind-o prudent, întinse mâna.

Dar ceva îi spuse să se oprească. Îşi amintise brusc de un incident din copilărie. El şi bunicul lui puseseră o capcană pentru veveriţe şi presăraseră biscuiţi unşi cu unt de alune până la ea.

— Elgyn! îl strigă din nou Hillard.

Ai două, ce-ţi mai trebuie?

Două mâini negre, uriaşe, ţâşniră cu o viteză uimitoare din podea şi-l prinseră de glezne, trăgându-l cu putere. Podeaua cedă sub el şi începu să alunece. Dar întinse braţele şi reuşi să-şi blocheze căderea. Încercă să iasă, dar mâinile acelea îl trăgeau cu aceeaşi forţă

inumană. Îi căzură armele, una direct în gaura aflată la vreo jumătate de metru în faţa lui.

Elgyn începu să dea din picioare, încercând să se elibereze din strânsoarea nemiloasă a ghearelor. Le simţea înaintând pe glezne, genunchi, coapse. *Acel ceva care-l apucase* începuse să se caţăre pe el. Zbieră, luptându-se din răsputeri să se elibereze.

Creatura îi prinsese toată partea de jos a corpului. Braţe puternice i se încolăciseră în jurul taliei.

Ce-i asta? Ce dracu' este asta?

Ceva incredibil de puternic şi ascuţit ca o ţepuşă uriaşă străpunse pieptul lui Elgyn. Căpitanul piraţilor simţi cum înaintează centimetru cu centimetru, prin coaste, plămâni, inimă, până îi ieşi prin spate. Sufocat, cu inima sfâşiată, Elgyn se prăbuşi leşinat, zbătându-se încă în strânsoarea ucigaşului său.

Ce este? Ce dracu' este această ciudăţenie care mă ucide? Şi de ce o face?

Înainte să-şi dea duhul, apucă să vadă ceva negru, uriaş şi hidos ieşind din gaura din podea şi înşfăcându-i inima roşie în dinţii lui argintii.

Capitolul 9

Christie ajunsese la jumătatea holului când îşi dădu seama că ceilalţi nu erau după el. Alergă înapoi şi-i găsi pe toţi adunaţi în capătul ultimului coridor de care trecuseră.

— Ce dracu' se întâmplă aici? Credeţi că avem timp de pierdut?

Dar nu-i răspunse nimeni. Se uitau toţi la culoarul întunecat.

Şi Hillard zbiera în gura mare:

— Elgyn! Elgyn!

Christie îşi croi drum până în faţă şi ajunse exact la timp să-şi vadă căpitanul tras prin podea.

— Ei, fir-ar să fie!

O luă la fugă pe culoar. Ceilalţi o luară şi ei la fugă după el. Din Elgyn nu mai rămăseseră decât umerii. Faţa lui era contorsionată de durere.

— Scoateţi-l de acolo! zbiera Hillard. Scoateţi-l de acolo, fir-ar să fie!

Johner şi Distephano îl apucară de braţe. Când îl scoaseră la suprafaţă. Christie încremeni în loc. Elgyn avea o gaură enormă în mijlocul pieptului. *Era mort. Elgyn era mort?* Da, bineînţeles, gaura din piept vorbea de la sine.

Toţi se uitau îngroziţi. Până şi Wren se albise la faţă şi asudase. Hillard se uita şocată la trupul iubitului ei.

Un trosnet răsunător îi făcu pe toţi să se întoarcă. Podeaua dintre ei şi coridorul principal explodă scoţând la iveală o făptură a iadului. Un *monstru* imens, înfricoşător. Christie îşi aminti vag de ce spusese Call despre proiectul ştiinţific al lui Wren, despre creşterea artificială a unor specii ciudate…

„Dacă scapă, Infestarea cu Viermi de pe Lacerta ni se va părea o joacă de copii”.

Ah, da, se gândi Christie, *să ştii că ai nimerit-o!*

Arătarea căscă fălcile, dezgolindu-şi şirul de dinţi strălucitori, ascuţiţi, ca de inox, scoase limba şi începu să şuiere.

Acum toţi intraseră în panică. Lăsară trupul căpitanului lor să cadă în gaura din podea şi o rupseră la fugă în direcţia opusă monstrului.

Dar, când dădură colţul, constatară că o luaseră pe un coridor înfundat.

A plănuit *asta!* se gândi Christie îngrozit. *Animalul acela l-a ademenit pe Elgyn şi pe urmă s-a folosit de el ca să ne atragă şi pe noi în cursă. La toţi dracii!* Inspiră adânc. Trebuia să gândească. Erau ca şi morţi dacă nu se dovedeau cel puţin la fel de isteţi ca acea creatură. Christie se lipi de perete şi o porni încet spre colţ. Trebuia să afle unde dracu’ erau acum.

Îl apucă de mânecă pe Johner şi-l trase după el. Camaradul lui se făcuse cenuşiu la faţă, dar cel puţin se trezise. Asta era sigur. Tremura din cap până-n picioare. Era pentru prima oară când îl vedea pe Johner tremurând de frică.

— Te simţi bine? şuieră Christie.

Johner clipi şi-i răspunse oftând.

— Da, da, sunt cu tine.

Asta voiam să aud, se gândi negrul.

Christie se uită repede după colţ. Monstrul ieşise din podea şi începuse să înainteze către Elgyn, care zăcea în gaura topită. Christie îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Vine? îl întrebă Johner.

— Nu ştiu. Poate vrea doar cadavrul.

Ghemuită după colţ, laolaltă cu ceilalţi, Hillard scoase un geamăt. Johner îşi revenise acum. Se aplecă după Christie, să se uite şi el.

— Vine? îl întrebă negrul.

— Da, îi răspunse camaradul lui, destul de indiferent.

— Ah, grozav! exclamă Hillard.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Johner, cu mâna pe armă. Să terminăm odată cu el.

Christie se uită la el şi îşi zâmbiră reciproc. Apoi se strădui să-şi păstreze calmul. Îşi dăduse seama că se aflau toţi în pragul isteriei. Se uită din nou după colţ. Venea după ei, într-adevăr. Avea vreo trei metri, dar trecu graţios ca un păianjen peste trupul lui Elgyn.

Până când corpul lui Elgyn se mişcă.

Christie se uita uluit, dar vedea clar trupul căpitanului său printre picioarele monstrului. Îi făcu semn lui Johner să se uite şi el. Hillard se apropie şi ea, temătoare.

Elgyn este mort! Cum dracu'…

Mişcarea derutase probabil şi monstrul, pentru că-l văzură întorcându-se şi aplecându-se peste cadavru. Le făcea impresia că-l mirosea. Cadavrul se mişcă din nou. Christie ştia că un trup se mai mişcă după moarte, dar nici chiar aşa.

Acum monstrul adulmeca gaura uriaşă din pieptul lui Elgyn. Trupul se clătină puţin şi, deodată, apăru ţeava unei puşti. Christie clipi din ochi şi apoi se uită la Johner care se zgâia la fel de uluit ca el.

Se pare că şi extraterestrul era la fel de nedumerit. Mirosi ţeava armei şi apoi rânji. Dar ţeava îl lovi pe neaşteptate în capul uriaş şi urmă detunătura unei împuşcături.

Impactul îi zbură capul de pe umeri şi echipajul de pe *Betty* se trase înapoi exact la timp. Christie se întoarse primul să se uite. Monstrul se prăbuşise pe podea şi tot ce fusese atins de sângele lui se topea. Christie avea arma la îndemână. Johner era lângă el. Se apropiaseră şi ceilalţi.

Ţeava puştii care ieşise din trupul lui Elgyn dispăru la loc în gaură şi apoi trupul se înălţă şi căzu pe-o parte.

Două mâini suple apărură din corpul mortului şi, în curând văzură şocaţi cine era: femeia care-i bătuse măr pe toţi mai-nainte. Cea

căreia îi spuneau „Ripley”. Se ridică şi îşi prinse arma la umăr, cu gesturi fireşti.

Christie se uită la Johner. Acum nu mai părea deloc interesant să-i facă felul femeii.

Rămaseră toţi nemişcaţi, mult timp, până când Ripley îngenunche brusc lângă cadavrul lui Elgyn şi începu să-l percheziţioneze.

În momentul acela, Hillard o porni în goană pe hol, furioasă, de parcă această femeie ar fi fost cauza tuturor problemelor lor.

— Lasă-l în pace! zbieră ea.

Christie tresări. Se întreba câte arătări de acest fel or mişuna pe acolo. Nu cumva erau atrase de glasurile lor?

Dar Ripley nici măcar nu se deranja să se uite la Hillard. Calmă ca întotdeauna, găsi un pumn de muniţie în buzunarele lui Elgyn şi se grăbi să-l bage în propriul ei buzunar. Apoi se îndreptă de spate, îşi luă arma şi o verifică atentă, ca o profesionistă. Puţin îi păsa de cei din jurul ei. Practic nici nu existau pentru ea.

Call îşi găsi glasul în cele din urmă.

— Aşa, uşurel, zise ea. Ce dracu’…

Acum Ripley se uită la toţi timp de câteva clipe. Apoi, fără să scoată niciun cuvânt, se apropie de cadavrul monstrului. Se aplecă peste capul lui şi-i băgă mâna în bot. Dintre dinţi i se prelingea un lichid lipicios şi bestia se zbătea încă în ghearele morţii.

Christie auzi un gâfâit lângă el şi, spre mirarea lui, constată că venea de la Johner. Tipul era îngrozitor de speriat. *Da, normal. Johner nu suportă gândacii şi ăsta seamănă cu tartorul tuturor gândacilor în persoană!*

La un moment dat, Ripley apucă limba monstrului şi o trase cu o forţă uluitoare, smulgând-o din botul dinţos al animalului. Şi, în timp ce toţi o priveau înmărmuriţi, se duse la Call şi puse hidoasa limbă băloasă în mâinile ei.

— Poftim, ţine, zise Ripley indiferentă. Poţi să-ţi faci un colier superb din ea.

Şi, zicând acestea, se îndepărtă. Call se uită îngreţoşată la „darul” ei şi-l lăsă să cadă. Camarazii ei se cutremurară şocaţi.

În clipa aceea, Christie îşi dădu seama deodată că Wren încerca să se ascundă de Ripley în spatele grupului, dar se pare că femeia nu-l considera demn de atenţia ei.

— Ce facem? îl întrebă Johner pe Christie cu o voce tremurândă.

Negrul ridică din umeri.

— Ce am făcut şi până acum. Încearcăm să plecăm dracului de aici.

— Dacă mai sunt şi alţi monştri? insistă Johner, speriat. N-ar fi mai bine să rămânem aici şi să lăsăm armata să-i lichideze? Soldaţii trebuie să fie pe undeva, nu?

Lui Christie nu-i convenea să-şi vadă camaradul atât de zguduit. O să aibă nevoie de el ca să iasă de aici.

— Sunt morţi, spuse Call.

Părea foarte sigură şi Christie nu avea oricum de gând s-o contrazică. Oricum nu văzuseră nici picior de soldat de când ieşiseră de la popotă.

Johner se întoarse brusc spre Wren, sumbru la faţă. Se apropie de cercetător cu arma trasă. Soldatul Distephano se puse în calea lui, cu toate că era neînarmat. Dar Johner nu-l băgă în seamă. Toată furia şi spaima lui se concentrau asupra lui Wren. Call spusese că el crease monştrii extratereştri şi probabil că Johner îşi amintise acum acest lucru.

— Nu mai avem nevoie de ticălosul ăsta, zise el. Haideţi să-l lichidăm.

— La o parte, îi ordonă Distephano inutil.

Johner ridică arma şi o îndreptă spre faţa soldatului. Distephano nici măcar nu clipi, dar Wren tresări.

— Încetează! exclamă Call, croindu-şi drum printre ei.

Johner se întoarse spre ea furios. De-abia se abţinea să nu izbucnească.

— Nu ai niciun drept să-mi dai ordine!

Dar femeia micuţă de statură nu se dădu bătută.

— Nu trebuie să ucidem pe nimeni, decât ca să ne apărăm, zise ea.

Christie îşi dădu seama cu regret că era timpul să intervină, aşa că i se adresă lui Wren.

— Doctore, monstrul acela este rezultatul proiectului tău ştiinţific?

— Da, recunoscu Wren cu jumătate de gură.

— Mai sunt şi alţii?

Wren încuviinţă din cap.

— Câţi?

Doctorul se uită nervos de jur-împrejur. Era clar că se temea de Ripley, care se ghemuise pe podea, la câţiva metri de ei.

— Douăzeci, murmură el.

Johner îşi pierdu răbdarea.

— Douăzeci?! Ne-a luat mama dracului, dacă sunt douăzeci!

În momentul acela, toţi începură să vorbească deodată, până când fură întrerupţi de vocea calmă a lui Ripley.

— Vor fi mai mulţi. Mult mai mulţi.

Se întoarseră spre ea.

— Vor face ouă, le explică ea. În câteva ore, vor fi de două or mai mulţi.

Zicând acestea, se ridică graţioasă şi se apropie de ei.

— Deci cu cine trebuie să mă regulez ca să plec de pe nava asta? îi întrebă ea liniştită.

Nu-i răspunse nimeni. Vorbele ei îi şocaseră. Deşi îi salvase de monstru, niciunul dintre ei nu se simţea bine în prezenţa ei.

La un moment dat, Call făcu un pas înainte şi întinse mâna spre Ripley.

— O clipă. *Ea* a fost gazda acestor monştri. Wren a clonat-o pentru că purta în pântece pe unul din ei.

— Asta explică multe, îi spuse Christie lui Johner.

— Riscăm prea mult dacă ne încredem în ea. Haideţi s-o lăsă aici.

— Sunt de acord cu Call în privinţa asta, o aprobă Johner.

Ce *idee tâmpită,* se gândi Christie. *Vom avea nevoie de ea.* Nu ştia de ce, dar simţea că aşa va fi şi era obişnuit să asculte de instinctele sale, mai ales în situaţii limită. Moartea lui Elgyn îi lăsase fără conducător. Trebuia să preia cineva comanda. Se uitau toţi la el. Ah, Doamne, era ultimul lucru pe care şi-l dorea!

— Vine cu noi, hotărî Christie, privindu-i încruntat pe toţi.

Call se întoarse spre el, revoltată.

— Dar nu este *o fiinţă umană!* Face parte din experimentul lui Wren! Poate oricând să se transforme în duşmanul nostru.

Christie se uită la Ripley. Era la fel de calmă. Ochii ei semănau cu cei ai unui animal de pradă. Dar pierdeau un timp preţios cu aceste discuţii. Nu trebuia să uite că erau *douăzeci* de monştri în libertate!

Se întoarse spre întreg grupul.

— Puţin îmi pasă dacă o suportaţi sau nu. Dacă vreţi să supravieţuim, trebuie să ne înţelegem. După ce o să scăpăm de pe nava asta, fiecare e liber să facă ce vrea.

Zicând acestea, luă puşca lui Elgyn şi i-o dădu lui Distephano. Johner îl privi revoltat, dar Christie se făcu că nu-l vede. Soldatul îi mulţumi dând din cap şi începu să verifice arma.

Call o studia pe Ripley.

— Nu putem avea încredere în ea, îl preveni fata pe Christie, pentru ultima oară.

— Dacă e s-o luăm aşa, nu am încredere în nimeni, zise el.

Hillard, care tăcuse până acum, cu ochii la iubitul ei mort, acoperi faţa lui Elgyn cu haina ei. Johner îşi dădu seama brusc că îşi părăseau camaradul pe pământ străin, fără să-l înmormânteze şi se încruntă plin de regret.

— *Vaya con Dios,* omule.

Hillard atinse pentru ultima oară mâna lui Elgyn şi apoi se ridică. Call o luă de umeri, încercând s-o aline, dar Hillard o împinse, privind-o neîncrezătoare.

Christie observă că Ripley era dispusă să preia poziţia lui Elgyn şi să încheie şirul. Îi privea pe toţi detaşată. Când Call se întoarse spre ea, îi zâmbi rece. Figura ei îl făcu să se cutremure.

— Gata, să pornim, le ordonă Christie.

Şi, zicând acestea, îşi lăsară în urmă căpitanul şi prietenul şi se îndreptară spre *Betty.*

Aici sunt apartamentele, se gândi Christie. *O mulţime de uşi. Nemernicii ăia ar putea să se ascundă în voie aici.* De când lăsaseră în urmă holul unde murise Elgyn, nu văzuseră niciun extraterestru. Totul era pustiu pe unde trecuseră, dar se simţeau pândiţi. Poate din cauza lui Ripley, care venea în urma lor. Se aşteptau la orice.

Măcar acum acţionau ca un adevărat pluton militar, nu ca o ceată de golani. Ştia că în spatele lui, Johner, Hillard, Distephano, chiar şi Call, deşi era neînarmată, verificau fiecare uşă în parte, fiecare spaţiu dintre mobile.

Când trecu pe lângă un ascensor, Christie începu să creadă că exista totuşi o şansă să reuşească. Apoi, la cinci metri de ascensor, răsună un sunet.

Ascensorul! se gândi Christie, încremenind în loc, la fel ca ceilalţi.

Îşi pregăti arma, iar restul plutonului îi urmă exemplul. În timp

ce uşile liftului se deschideau încet, se aşezară toţi pe poziţie. Nimeni nu mişca, nimeni nu respira. Înăuntru era beznă, nu se vedea nimic. Deodată izbucniră nişte scântei din tavan şi-i făcură să tresară. În lumina palidă, Christie văzu ceva în spate. Erau gata să tragă.

Apoi becurile de neon se aprinseră brusc, scăldând totul într-o lumină orbitoare. În ascensor era Vriess, cu o armă în mână, în alertă, la fel ca ei. I se citea spaima în priviri şi tremura din cap până-n picioare, asudat.

Rămaseră aşa un timp, ameninţându-se reciproc. Nu se recunoscuseră de prima dată. Pe urmă însă, când se dezmeticiră în sfârşit, răsuflară uşuraţi şi lăsară armele jos.

— Ah, omule! gemu Johner.

— Vriess! exclamă Call fericită şi alergă la el.

— Ei, ce faceţi? zâmbi Vriess. Bună, Call.

Christie îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Credeam că te-au terminat.

— Aţi văzut şi voi porcăria aia afurisită?

— Da, i-am văzut, îi răspunse Christie sumbru.

— Fir-ar să fie, şi eu care credeam că i-am lichidat pe toţi!

Christie clătină din cap când văzu urmele de arsură pe piciorul şi urechea lui Vriess. Era clar că prietenul lor avusese parte de o experienţă la fel de neplăcută ca a lor.

— Putem da de urma monştrilor? îl întrebă Johner pe Wren.

— Nu, zise cercetătorul, clătinând din cap.

Oare spui adevărul, doctore? se întrebă Christie.

Johner se uită la el. Părea foarte îngrijorat.

— E cumplit! Ar putea fi oriunde. Chiar dacă ajungem la bordul lui *Betty,* e posibil să-i găsim *înăuntru!*

Wren se gândi că era timpul să le dea explicaţii.

— Se pare că toată activitatea lor s-a concentrat la pupa, în sectorul militar. Nu avem niciun motiv să presupunem că s-au mişcat de acolo.

Christic îl privi neîncrezător.

Apoi răsuna glasul lui Ripley.

— Nu s-au mişcat şi nici n-or să se mişte.

Vorbise pe un ton atât de sigur încât Christie o crezu imediat. Toţi se uitau la ea.

Încă nu ştiau cine sau ce era.

— Acum clocesc puii, le spuse Ripley, nepăsătoare. Au la dispoziție destule trupuri gazdă proaspete. Și, dacă e să trimită pe cineva, atunci o să vină aici, unde este carnea!

Dacă e să trimită pe cineva, repetă Christie în gând. *De parcă ar fi niște ființe umane capabile să gândească, să planifice. Dar cine știe, poate că sunt capabili!*

— Unde este carnea? repetă Call dezgustată. Iisuse!

Christie voia să afle mai multe lucruri. Nu-l impresiona exprimarea ei.

— Cât timp o să dureze clocitul?

Nu-l întrebase pe Wren, pentru că nu i se părea o sursă demnă de încredere.

— Câteva ore, zise Ripley.

— Sau mai puțin, adăugă Wren.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Procesul s-a accelerat. Din cauza…

Se uită vinovat la Ripley.

— …celulelor donate.

Femeia părea și mai impasibilă.

Bun, măcar acum știm cum stăm.

— Cu cât scăpăm mai repede de aici, cu atât mai bine, zise Christie în concluzie.

Johner i se adresă direct lui.

— Dacă nu vrei să pierdem vremea, eu zic să renunțăm la infirm, spuse el, tăcând semn spre Vriess. Te rog să nu te simți jignit, se grăbi apoi să adauge, zâmbind cu neruşinare.

— Nu mă simt, îi răspunse Vriess zâmbind amar.

Înainte să apuce să-l repeadă, Christie o văzu pe Hillard făcând un pas înainte. Până acum stătuse posomorâtă, afectată de moartea lui Elgyn și se pare că le învinuia deopotrivă pe Ripley și Call. Negrul se gândea că atitudinea ei n-o să le fie de niciun folos. Dar acum ținea capul sus. Părea cu totul alta.

— Nimeni nu va fi lăsat aici, zise ea hotărâtă. Nici măcar tu, Johner.

Vorbise atât de apăsat încât nimeni nu îndrăzni s-o contrazică.

Christie se întoarse spre Distephano.

— Care este cel mai scurt drum?

Soldatul se gândi un timp și apoi spuse:

— Ascensoarele. Merg de la ultimul etaj al navei până jos, în camera motoarelor. Fără oprire. Dacă intrăm în cabina ascensorului, vom da de un tunel de acces care merge de-a lungul primului etaj. O să ne ducă direct pe puntea de lansare.

Christie încuviinţă din cap.

— Bine gândit. Şi cum ajungem la ascensoare?

Distephano întinse mâna.

— O luăm pe coridorul acesta, pe urmă cotim şi o scurtăm prin laboratoare. Vom ieşi în faţa lifturilor.

— Bine, zise Christie. Să mergem!

Vriess începu imediat să se agite în scaunul lui. Demonta şi desprindea diverse părţi din el. Adică armele lui. Le asamblă imediat, cu multă îndemânare. Avea un adevărat arsenal, dosit unde nu te aşteptai. Christie zâmbi fără să vrea.

— Scaunul nu e controlat *niciodată,* zise invalidul.

Distephano se uita uimit.

— Ţine, Call, o strigă Vriess, aruncându-i o armă mică, dar eficientă, exact pe măsura ei.

— Cum, şi ea o să fie înarmată? protestă Johner.

Dar Christie nu-l băgă în seamă.

— Dacă sunteţi gata, să mergem câte doi.

Exact când se puseră în mişcare, vocea indiferentă a lui Ripley îi opri în loc.

— Ne mişcăm.

— Ce? o întrebă Christie nedumerit.

— Nava se mişcă, repetă ea. O simt.

O simte? Lui Christie nu-i venea să creadă ce auzea.

Wren clătină din cap.

— Această navă este prea masivă. Chiar dacă s-ar deplasa, nu s-ar simţi nimic.

Dar se ascunse imediat în spatele soldatului, când Ripley se uită la el.

Call sări şi ea s-o susţină.

— Are dreptate.

— Nava se deplasează de când a început atacul, insistă Ripley, fără să-l slăbească din priviri pe Wren.

Acum toţi se uitau la el. Cercetătorul era lac de sudoare. În cele din urmă, se văzu obligat să recunoască.

— Cred că aceasta este procedura standard.

Distephano încuviinţă din cap, preocupat.

— Exact. Dacă nava suferă vreo avarie gravă, se autopilotează înapoi, la baza de pornire.

Call se întoarse furioasă spre Wren.

— Şi când aveai de gând să ne anunţi?

— Am uitat, se scuză cercetătorul, dându-se înapoi, speriat.

Cine te crede, se gândi Christie dezgustat.

— Şi care este baza? se interesă Hillard.

— Pământul, îi răspunse Wren.

Vorbele lui o scoaseră din sărite pe Call.

— Ah, Doamne, ticălosule…

Johner părea sincer deprimat.

— Pământul? Nu vreau să mă întorc pe planeta aia afurisită.

Call devenise isterică. Zbiera la Wren cât o ţinea gura.

— Dacă monştrii ăştia ajung pe Pământ, atunci… atunci…

— Acesta va fi *sfârşitul,* zise Ripley în locul ei, la fel de indiferentă ca de obicei.

Call clătină din cap, ca şi când ar fi refuzat să accepte.

— Trebuie să aruncăm nava în aer!

— Nu trebuie să facem nimic, îi spuse Christie. Doar să scăpăm de aici.

Se întoarse spre Distephano.

— Cât durează până ajungem pe Pământ?

Soldatul apăsă pe butoanele unei console, afişând nişte informaţii pe ecran.

— Aproape trei ore.

Acum Call se întorsese spre Christie, dându-şi seama că trebuia să-l convingă.

— Nu înţelegi? Nava o să aterizeze în plină zonă populată. Nimeni nu o să aibă habar de ce se află la bord. O să pregătim cu bună ştiinţă sfârşitul speciei noastre!

Hillard interveni şi ea.

— Nu-i problema noastră.

— Call, îi spuse negrul, nu te las să arunci în aer această navă cu noi la bord. După ce plecăm, n-ai decât să faci ce vrei.

Se întoarse spre clonă.

— Ţi se spune Ripley, nu-i aşa? Te deranjează dacă mergi tu în

faţă?

Femeia se aşeză în fruntea lor şi o porniră.

Acum Christie încheia şirul. În faţa lui, în auzea pe Johner bombănind:

— Doamne, Pământul, ce porcărie!

Deşi, dacă mă gândesc bine, există lucruri şi mai rele decât Pământul, îşi spuse Johner. *De exemplu, să sfârşeşti ca Elgyn!* Se cutremură, încercând să-şi alunge din gând mutra hidoasă a monstrului. Acum, în timp ce mergeau cu Ripley în frunte, trebuia să recunoască fără să vrea că o admira pe femeia cea înaltă. Dăduse dovadă de mult curaj când înfruntase arătarea aceea ascunzându-se într-un cadavru. Sigur, era clonă, dar până şi clonele aveau *sentimente,* ce dracu'!

Ajunseră la altă intersecţie de coridoare şi Ripley se opri. Johner se apropie de ea, cu ochii în patru.

— Gata, se poate trece, zise ea, în cele din urmă.

Johner veni mai aproape de ea şi o întrebă fără ocolişuri.

— Ai mai înfruntat arătările astea?

— Da, îi răspunse ea.

— Şi ce s-a întâmplat? insistă Johner.

— Am murit, îi răspunse femeia sincer.

Apoi o porni înainte şi Johner rămase în loc, cu gura căscată.

— Nu asta voiam să aud, îi spuse el lui Distephano.

Soldatul clătină din cap, zâmbi şi-l bătu pe umăr. După câţiva metri, dădură de o uşă.

— Pe aici, le spuse soldatul. O tăiem pe aici.

Era unul din laboratoare. Era pentru prima oară când Ripley nu mai părea atât de indiferentă. Se uită la un tub uriaş, pe care scria „Incubator". *Aici a fost crescută probabil,* se gândi Johner.

Dar îşi reveni repede şi-l urmă pe soldat. Apoi dădură un colţ şi Johner văzu altceva. Imaginea îi luă prin surprindere pe toţi. În spatele camerei, unde era întuneric, structura încăperii se schimbase. Se zăreau forme groteşti. Podelele, pereţii, tavanul, toată camera fusese modificară. Reconstruită. *Monştrii* fuseseră acolo. Reproiectaseră acest spaţiu, adaptându-l propriilor lor nevoi. Nu mai semăna deloc cu o încăpere umană. Pereţii nu mai erau netezi. Semănau mai degrabă cu

interiorul cavităţii unui corp, cu coste puse la distanţe egale sau oase legate prin membrane întunecate. Iar pe pereţi…

Johner încremeni în loc, la fel ca toţi ceilalţi. Stăteau cu armele în mână, gata să tragă. Ripley semăna cu o statuie. Nu mişca şi nici nu respira.

Pe pereţi erau trupurile încremenite de moarte ale oamenilor, prinse acolo ca nişte muşte pe o hârtie lipicioasă. Erau fixate de fâşii membranoase. Johner se zgâia îngrozit la figura de lângă el. Distephano, care era în spatele lui, găsi un întrerupător şi-l apăsă făcându-l să tresară. Acum omul care atârna lângă el, se vedea clar. Pe halatul lui de laborator scria „Kinloch". I se întipărise pe faţă agonia morţii. Halatul alb era îmbibat în propriul sânge. Lăsa impresia că explodase ceva în interiorul lui şi-i ţâşnise prin piept. *Sau poate îşi croise drum în afară pe acolo,* se gândi Johner îngreţoşat. I se vedeau plămânii şi măruntaiele.

Distephano lumină şi celelalte corpuri prinse de perete. Arătau toate la fel ca cercetătorul. Aveau aceeaşi rană hidoasă. Probabil că erau oamenii care lucraseră în acest laborator. Citi câteva nume pe halate: Williamson, Spraque, Fontaine. *Ar fi fost mai bine să nu fi ştiut cum îi cheamă,* se gândi Johner.

Camarazii lui gemeau sau scoteau exclamaţii de oroare. Chiar şi el, care crezuse că le văzuse pe toate, fu nevoit să-şi ferească privirile. Ştia că aceste imagini îi vor rămâne întipărite în minte pe veci, dacă reuşea să scape din acest iad.

Ripley se uita indiferentă la cadavre, ca şi când ar fi fost ceva atât de obişnuit încât nici nu merita să le bage în seamă.

Apoi Johner zări un criotub cu cineva înăuntru. *Este unul din cei pe care i-am sustras de la destinaţia lor şi i-am adus aici.* Capacul era semideschis şi-l căscă şi mai mult. Criotubul conţinea o femeie, cu pieptul smuls şi faţa desfigurată de durere.

— Probabil că visez! murmură el. Numai că, de data asta, n-o să mă mai trezesc.

Spre mirarea lui, era martorul propriei sale vinovăţii. *Tu ai adus-o aici şi uite pentru ce. Tu ai răpit-o pe ea şi pe toţi ceilalţi, fără să-ţi pui întrebări. Te interesa doar să-ţi iei banii. Şi acum te-ai nenorocit. Uită-te la faţa ei şi a celorlalţi de pe pereţi. Aşa o să arăţi şi tu. Dacă până acum te-ai crezut urât, îţi dai seama cum o să fii*! îl apucase brusc o senzaţie cumplită de vomă. Inspiră adânc şi se întoarse,

încercând să se abţină.

Christie veni imediat lângă el să-l susţină.

— Să mergem mai departe, îl îndemnă el.

Îşi continuară drumul prin laboratorul presărat cu dovezile prezenţei extratereştrilor. I se lipeau picioarele de podeaua plină de sânge sau aluneca pe resturi de ţesuturi umane.

Dădură de altă zonă întunecată şi încetiniră pasul. Un neon care clipea intermitent avea efectul unui stroboscop, amplificând imaginea de coşmar a laboratorului. Vriess ridică arma lângă el întinzându-se să oprească lumina, dar o făcu să clipească şi mai rău.

Se înghesuiseră atâtea echipamente aici. Încăperea era plină de găuri şi totul era învăluit în această alternanţă de lumini şi umbre care te călca pe nervi.

Ripley era la locul ei, în frunte, în timp ce cercetau împrejurimile, mergând încet, înainte. Johner era cu ochii în patru. Monştrii aceia negri, uriaşi puteau trece uşor neobservaţi în harababura asta: ţevi, birouri, aparatură, şi mai multe ţevi. Johner clipi. I se păruse că zăreşte *o faţă* ascunzându-se printre echipamente. Ripley reacţionă prima. Se întorsese imediat să se uite. Lumina clipi din nou. Da, iat-o acolo. *O faţă* palidă, îngrozită, cu ochii căscaţi de spaimă.

Şi, în momentul acela, corpul care susţinea acea faţă ţâşni din ascunzătoarea lui. Omul ţinea ceva lung în mână. O ţeavă probabil. Se repezi la cea mai apropiată ţintă, adică la Ripley, şi o lovi în plin. Femeia se dezechilibră, luată prin surprindere.

Christie veni imediat lângă ea şi pară cealaltă lovitură. Johner se întoarse şi el, zbierând:

— **Lasă arma jos, fir-ai tu să fii!**

Era atât de încordat încât de-abia se stăpânea să nu deschidă focul. Adrenalina îi pulsa sălbatic în vene. Christie, care o proteja încă pe Ripley până îşi revenea, zbieră la ei:

— Potoliţi-vă!

Omul se retrase în ascunzătoarea lui, ghemuindu-se din nou. Şi, ca printr-un miracol, se aprinseră luminile. Toţi încremeniră în loc, cu armele îndreptate spre ciudatul om. Ripley clătină din cap, semn că lovitura n-o afectase prea mult şi apoi se ridică.

— Lasă vergeaua, omule, îi strigă ea străinului care tremura din cap până-n picioare.

Omul se zgâi la ei îngrozit.

— Plecaţi! le porunci el.

Îi tremura şi glasul. Era clar că atacul îi răpise ultimul dram de energie pe care-l mai avea. Scăpă bara pe podea, uitându-se când la unul când la altul. În cele din urmă, îi întrebă cu o voce stinsă:

— Ce se întâmplă?

Şi ieşi încet, temător, din ascunzătoarea lui.

Johner îi citi numele de pe haine: „Purvis". *Fir-ar să fie! Altul pe care l-am răpit!*

Christie făcu un pas înainte, încordat.

— Ce să se întâmple, Purvis, zise el, ne cărăm dracului de pe nava asta fantomă!

Purvis clipi, complet derutat. Asuda abundent. Îi ieşea frica prin toţi porii.

— Care navă? întrebă el. Unde sunt? Eram în criotubul meu, în drum spre Xarem. Urma să lucrez la rafinăria de nichel.

Christie şi Johner se uitară unul la altul şi apoi îşi feriră privirile. Purvis continuă.

— Nu înţeleg nimic, m-am trezit şi apoi am văzut ceva oribil… M-a sufocat!

Părea gata să izbucnească în lacrimi. Call interveni şi, de data aceasta, Johner îi fu recunoscător.

— Uite ce este, îi spuse ea lui Purvis, o să vii cu noi. Este prea periculos pentru tine să rămâi aici.

Johner şi Christie se uitară unul la altul şi ridicară din umeri. În fond îi erau datori măcar cu atât după ce îl răpiseră, deşi niciunul din ei nu ştia că era destinat să ajungă hrană pentru extratereştri.

În momentul acela, Ripley se apropie de Purvis. Omul se feri, deşi nu-i făcuse altceva decât… *să-l miroasă?* Lui Johner nu i se părea că ar avea un parfum deosebit.

— Lăsaţi-l aici, zise Ripley, indiferentă ca de obicei.

— Du-te dracului! Nu lăsăm pe nimeni! o repezi Call…

— Are un embrion înăuntru. Îl miros, zise clona, calmă.

Purvis începu să se agite. Era cu nervii la pământ.

— Înăuntru? *Ce* am înăuntru?

Lui Johner i se făcu pielea de găină. Purta embrionul monştrilor acelora cu dinţi de argint!

— N-am chef să se nască vreo arătare din aceea oribilă în

preajma mea, îi spuse el lui Christie.

Vriess venise lângă ei.

— Ne-am asuma un risc prea mare.

Dar Call nici nu voia să audă.

— Doar n-o să-l lăsăm aici!

Ah, Doamne, oare nu renunţă niciodată la încăpăţânarea ei? se întrebă Johner epuizat.

Vriess încercă să-i bage minţile în cap. *Bună idee,* se gândi Johner. Era singurul care avea vreo şansă.

— Credeam că ai venit aici ca să pui capăt înmulţirii lor.

Cuvintele lui merseseră direct la ţintă şi o făcură să se întoarcă spre Wren.

— Nu există un proces prin care să fie opriţi?

Christie clătină din cap.

— Nu avem timp pentru asta!

Wren refuza să se uite la Purvis.

— Nu pot face nimic aici. Laboratorul a fost distrus.

Christie îi vorbi blând.

— Aş putea să-l lichidez fără durere. Un glonte în cap şi gata. Cred că ar fi cel mai bine.

Moale ca întotdeauna, se gândi Johner, uitându-se la negrul cel solid.

Call clătină din cap, întristată.

— Trebuie să existe altă soluţie, insistă ea. Ce-ar fi dacă l-am îngheţa?

Purvis se uita când la unul când la altul, din ce în ce mai agitat. Apoi se uită la pieptul lui.

— Ce este în mine?

Îşi îndreptară privirile spre el şi Johner îşi dădu seama că se simţeau vinovaţi, inclusiv Distephano. *Toţi* erau vinovaţi, fiecare în parte.

— Un parazit, îi răspunse Wren în cele din urmă. Un element străin care…

Ripley făcu un pas înainte. Îşi pierduse răbdarea.

— În pieptul tău este un monstru, îi spuse ea, fără ocolişuri. Tipii ăştia, îi explică ea făcând semn spre cei de pe *Betty,* ţi-au răpit vasul şi ţi-au vândut criotubul celui de aici.

Zicând acestea, făcu semn spre Wren.

— El a băgat germenul extraterestru în tine. În câteva ore o să-ţi rupă coastele, o să iasă şi tu o să mori. Mai ai vreo nelămurire?

Ce sânge rece are ticăloasa, se gândi Johner, plin de admiraţie.

— Ci… cine eşti? se bâlbâi Purvis.

— Sunt mama monştrilor, îi răspunse ea fără să clipească.

Apoi se întoarse spre Wren. Cercetătorul era vădit îngrozit. Dar nu-l băgă în seamă. Se îndreptă spre ieşire. Spusese ce avea de spus şi în rest n-o mai interesa. Dar Call nu se lăsa. Îl dădu la o parte pe Purvis şi le spuse tuturor:

— Vine cu noi. Putem să-l îngheţăm la bordul lui *Betty.* Doctorul o să-l trezească după aceea.

Acum toţi se uitau la Wren.

— Bine, zise el, încuviinţând din cap.

Johner clipi din ochi. Nu-i venea să creadă. Ce tupeu avea mucoasa asta!

— De când primim ordine de la tine? zise el, dominând-o cu statura lui.

— De când te-ai născut fără ouşoare, îi spuse ea îndrăzneaţă.

Vriess interveni înainte ca Johner să-i răspundă:

— Gata, potoliţi-vă.

Christie se apropie de Purvis şi-i făcu semn s-o urmeze pe Ripley.

— Vino cu noi. Dar, dacă mă superi, te împuşc imediat.

Johner ieşi bombănind din laborator împreună cu ceilalţi.

Capitolul IO

Camera de clonare? Ripley citi ce scria pe uşa ultimului laborator pe care trebuiau să-l traverseze, dar nu o interesa. Era mult prea concentrată.

Distephano se îndreptă spre una din console.

— Am trecut de sateliţii lui Jupiter, le spuse el.

Ripley ştia că această veste ar trebui s-o agite, dar instinctul de autoconservare îi domina toate reacţiile. *La fel ca un animal,* se gândi ea cu amărăciune. *La fel ca ei.* Încercă să nu se mai gândească la extratereştri. Se temea să n-o simtă. Oare cât va mai trece până vor veni după ea?

Ajunseră la alt şir nesfârşit de uşi, cu etichete pe ele, care nu însemnau nimic pentru Ripley. Dar la următoarea uşă…

Încremeni în loc.

Era cineva acolo. ***Cineva****.*

În ciuda goliciunii fără margini pe care o resimţea de când se născuse a doua oară, Ripley trăi pentru prima dată fiorul spaimei. Se întoarse spre uşă, încordată la maximum. Pe sticlă era un semn: 1 – 7

Se întoarse încet şi se apropie să se uite mai bine. Apoi îşi dezgoli braţul şi văzu numărul opt, imprimat în carne.

Mergi mai departe, îşi spuse ea. *Mişcă-te.* Închise ochii şi se cutremură. Era ceva cumplit dincolo de uşa aceea şi avea în mod sigur legătură directă cu ea.

Distephano se îndepărtase de consolă şi i-o luase înainte.

— Nu pe aici trebuie s-o luăm, îi spuse el amabil.

Se apropiase şi Christie, vădit îngrijorat de comportarea ei ciudată.

— Nu avem timp de pierdut, Ripley.

Nu conta. Puteau să meargă şi fără ea. Ştia că trebuia neapărat să intre acolo.

Apăruse şi Wren. Părea la fel de îngrijorat ca ceilalţi adunaţi în jurul ei.

— Nu… Ripley!

Trebuia să treacă pragul acela. Deschise uşa şi se opri pentru clipă, încercând să se pregătească pentru ceea ce ştia că o să vadă.

Până acum îşi făcuse probleme că era lipsită de sentimente *umane.* Iar acum simţea că o copleşesc.

Durere. Groază. Dezgust. Remuşcare. Tristeţe sfâşietoare.

Ceilalţi stăteau în uşă descumpăniţi, dar era clar că nu aveau de gând s-o urmeze.

Ripley se trezi uitându-se la o cameră plină de incubatoare. De fapt, acum nu mai erau incubatoare.

Erau unităţi de conservare. Recipiente de stocare, dotate cu o tehnologie de vârf. Pentru ***surorile*** *mele.*

În prima era un organism de mărimea un făt uman complet dezvoltat. Era totalmente deformat, imposibil de recunoscut şi plutea în lichidul de conservare. Avea o etichetă pe care scria *Numărul 1.*

Nu este un *„lucru”,* îşi spuse Ripley, ci o *ea.* Atinse recipientul cu respect şi trecu mai departe.

Celălalt, etichetat drept *Numărul 2,* conţinea o fiinţă de mărimea unui copil. Era de asemenea deformat, jumătate om, jumătate extraterestru. Avea faţa lui Ellen Ripley şi capul acela oribil, ţuguiat. În spate erupseseră excrescenţe dorsale. Ripley îşi mişcă umerii. Simţea şi acum cicatricele de-a lungul coloanei vertebrale.

Numărul 3 nu avea faţă, ci doar coadă. Şi avea în jur de doi ani.

Numărul 4 avea vreo patru ani, un exoschelet masiv şi o limbă tare, plină de colţi, ieşind dintr-o faţă pe jumătate umană, care era incapabilă s-o susţină.

Ripley simţea că-i curge ceva din ochi. Îşi atinse obrazul. Era umed. *Lacrimi? De la un monstru?* Fu cât pe ce să râdă.

Numărul 5 ajunsese aproape la maturitate. Avea excrescenţe dorsale, dar se vedea că erau doar nişte reminiscenţe. Capul era complet extraterestru, un cap de matcă implantat grotesc pe un trup diform de femeie. Acum îi curgeau lacrimile fără să le poată opri.

Suntem opt. Dar câte sute sau mii de celule nu treceau niciodată de stadiul în care se reuneau opt sau şaisprezece celule? Cred că ne etichetau doar dacă ajungeam la un anumit stadiu, mai avansat, de evoluţie.

Se gândi la toţi cercetătorii care lucraseră la celulele ei, trudind săptămână de săptămână, lună de lună, an de an. Acum erau toţi morţi, victimele propriei lor creaţii. Dar gândul acesta nu-i dădea niciun fel de satisfacţie.

Ajunse la *Numărul 6.* Era din nou chipul ei pe un cap ţuguiat, bizar, dar aproape adult. Îi semăna atât de mult! Avea mâinile la fel ca ea, cu aceleaşi unghii lungi, puternice. Ochii erau deschişi. Ochii ei. Vedea…

Ce? Viitorul meu? Încă un monstru în colecţie?

Înaintă în lumea ei de coşmar.

Numărul 7 nu se mai afla într-un tub de conservare, ci într-o unitate opacă, spaţioasă, pătrată. Ripley remarcă firele electrice care o conectau. Şi nişte aparate care înregistrau ceva.

Se simţea copleşită.

Nu este un tub, ci o unitate de tratament intensiv cu pat hidraulic şi tot echipamentul necesar.

Începu să tremure din cap până-n picioare, cu gura deschisă şi ochii măriţi de spaimă.

Pe pat era o fiinţă vie, dacă puteai să numeşti viu acest

organism. Monstrul avea faţa lui Ripley pe un cap diform, pe care creşteau doar câteva şuviţe de păr ondulat, castaniu. Membrele inferioare răsucite erau prinse în chingi, iar braţele erau străpunse de mii de tuburi care o hrăneau şi o ţineau în viaţă. Ochii inteligenţi, umani, o priveau pe Ripley.

O recunoşteau.

Sora mea! se gândi Ripley îngrozită.

Făptura deschise gura şi îşi dezgoli colţii arginţi. Când îi rânji, semn că o recunoscuse, i se prelinseră balele groase, scârboase.

Apoi o imploră, rostind doar:

— **Ucide-mă!**

O implora pe singura fiinţă din univers despre care ştia că o să-i împlinească această dorinţă. Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa lui Ripley. Monstrul se răsuci, ca şi când ar fi încercat s-o convingă.

Ripley se dădu înapoi, îngreţoşată. Scoase un strigăt şi începu să suspine. Call veni repede lângă ea. Ţinea în mână ceva mare, o armă care i se părea familiară.

— Este un aruncător de flăcări, îi spuse fata, pe un ton blând. L-a găsit Distephano într-o cutie cu armament.

Ripley îşi şterse lacrimile. Parcă mai văzuse aşa ceva, îşi spuse ea. Se întoarse şi aruncă o ultimă privire surorii ei. Monstrul din pat se zbătu din nou, deschizându-şi gura obscenă din care curgeau şiroaie de salivă pe bărbie şi haine. Ochii spuneau tot ce creierul ei torturat nu era în stare.

Ripley încărcă arma şi trase în creatura dinţoasă. Încercă să nu ia în seamă urletele cumplite, inumane şi trase încă o dată şi încă o dată, până topi recipientul, tuburile şi distruse tot.

Apoi începu să se dea înapoi, cu arma în mână. Era uşurată. Simţea că făcuse ce trebuie. Trase din nou, doborând fiecare recipient pe care-l întâlnea în cale. Se declanşă alarma şi nava încercă să se apere, dar se pare că sistemul de pulverizare nu avea apă, aşa că incendiul provocat de Ripley nu putea fi oprit. Incubatoarele explodau împrăştiind sticlă şi oţel în timp ce ea se retrăgea.

Se opri doar când laboratorul se transformase într-o masă topită fumegândă, şi arma rămase fără muniţie. Pe urmă lăsă aruncătorul de flăcări la uşă şi-l închise.

I se uscaseră lacrimile. Fuseseră înlocuite de o hotărâre ucigaşă, de nezdruncinat.

Se întoarse spre Wren.

Cercetătorul se dădu înapoi, uitându-se în jur disperat. Dar ceilalţi, care zăriseră câte ceva din ororile din laborator, se îndepărtară, dându-i de înţeles că nu avea scăpare. Doar Call interveni când Ripley începu să se apropie de doctor.

— Nu face asta, Ripley, îi spuse ea.

Încremeni în loc şi, în momentul acela se simţi copleşită de oboseală.

— Ce să nu fac? murmură ea dezolată.

Toţi răsuflară uşuraţi. Wren se luminase la faţă, ba chiar avu tupeul să se arate triumfător.

Dar, în momentul acela, Call se întoarse spre el şi-i trase un pumn în bărbie, cu toată puterea. Cercetătorul se prăbuşi la picioarele lui Ripley.

Clona se uită în ochii femeii şi se priviră cu subînţeles. Simţea că exista ceva între ele, ceva greu de definit.

— *Asta* să nu faci! zise Call, referindu-se la pumnul care-i îndoise mâna.

Apoi o porni pe hol, fără să se uite la cercetătorul căzut.

Dar Ripley se uită la el. Dusese mâna la falcă şi clătină din cap. Christie se aplecă spre el, de parcă s-ar fi temut ca Ripley să nu se răzgândească.

— O meritai, doctore, îi spuse negrul.

Vorbele lui o amuzară. Îşi luă din nou arma ei şi porni după Call. În spatele ei, îl auzi pe Johner spunându-i lui Christie apropo de laboratorul în flăcări:

— Mare brânză. A irosit o grămadă de muniţie.

Dar negrul se mulţumi doar să salte din umeri şi-l ajută pe Wren să se ridice în picioare.

— Haideţi să mergem înainte să apară cineva să vadă ce-i cu atâta zgomot.

— Eu unul nu pricep nimic, bombăni Johner. Trebuie să fie vreo şmecherie muierească.

După ce lăsară în urmă laboratorul, rămaseră în beznă, în timp ce Distephano deschise un chepeng în podea. Christie observă că există o lumină de avarie în cabina ascensorului, dar nu suficientă ca să se

vadă bine.

— Trebuie să coborâm, le spuse soldatul, deşi era cât se poate de evident.

Christie se întoarse spre infirm.

— Va trebui să renunţi la scaun, Vriess.

— Ştiu, îi răspunse el, obosit, trăgând nişte sfoară dintr-un compartiment secret.

Când o porniră din nou, negrul îi spuse lui Vriess:

— Vom face aceleaşi manevre ca la Kawlang, nu-i aşa?

Infirmul râse amar.

— Ca-n vremurile bune.

Christie zâmbi şi el. Atunci crezuseră că n-o să mai scape. Era cea mai cumplită experienţă pe care o trăiseră vreodată.

Dar *acum,* în timp ce stătea aici, pe culoarul navei *Auriga,* îşi dădu seama că peripeţiile de la Kawlang erau un picnic în comparaţie cu ce aveau de înfruntat aici.

Call sări de pe scară şi se trezi în interiorul turnului de răcire. Apa îi ajungea până la genunchi şi se întreba de ce. Distephano şi Johner i-o luaseră înainte şi stăteau spate în spate în apă, cu armele pregătite. Acum îi făcură semn să înainteze, în timp ce coborau şi ceilalţi. O porni spre capătul încăperii, unde stătea Ripley. Femeia se uita la mâinile ei. Îi tremurau după incidentul din laborator. I se citea durerea pe faţă. Avea ochii roşii. Pe Call o deranja s-o vadă aşa. Îşi tot spunea că Ripley nu era o fiinţă umană, că nu putea să *simtă* nimic. Şi acum trebuia să accepte realitatea. Ripley era la fel de umană ca ea. Avea aceleaşi trăiri şi sentimente.

Se opri lângă ea. Se simţea stânjenită, dar trebuia să spună ceva.

— Nu-mi pot imagina ce ai simţit.

Ripley o privi sumbru.

— Nu, nu poţi, într-adevăr.

Call se întoarse şi se uită de jur-împrejur. Încăperea întunecată, plină de ţevi, era inundată. Nivelul apei se ridica constant. Apa se revărsa din tavan, din ţevile de răcire. Se adunaseră cu toţii. La semnalul lui Christie, o porniră mai departe, prin apa care le ajungea până la genunchi.

Toţi erau cu ochii în patru, iar această alertă îi epuiza. Call

observase ce încordaţi erau Johner, Hillard şi Purvis. Christie înainta fără probleme prin apă, deşi îl căra pe Vriess. Stăteau spate în spate. Infirmul se legase de negru cu funia ascunsă în scaunul lui. Şi Vriess era atent la tavan.

— Apa vine probabil de la rezervoarele de răcire, zise el. Cred că a dat cineva drumul la valvă.

— Urâţii n-ar fi fost în stare de aşa ceva, zise Johner, dar apoi adăugă ezitând: Sau ar fi fost?

Hillard părea derutată.

— La ce le-ar folosi?

Continuau să înainteze prin apă. Când ajunseră la un perete, se opriră. Dăduseră de un chepeng şi o scară care duceau la ultimul nivel. Chepengul era încă deschis, dar complet inundat.

— Ne aflăm în partea cea mai joasă a navei, le spuse Wren. Această zonă a fost blocată. Va trebui să coborâm pe scara aceea, să străbatem un culoar şi să urcăm un puţ scurt, de vreo douăzeci şi cinci de metri.

Call îşi dădu seama că se referea la douăzeci şi cinci de metri *sub apă.*

Christie se întoarse:

— Eşti gata să te uzi, amice?

— Da, sigur, râse Vricss.

Johner se uită în jur.

— Nu-mi place.

— Eşti sigur în privinţa distanţei? îl întrebă Hillard pe Wren.

Doctorul încuviinţă din cap.

Christie nu părea prea încrezător.

— Ar trebui să trimitem pe cineva înainte. Ce zici, Ripley?

Call se încruntă la Christie, dar Ripley se apropie de chepeng.

— Nu-mi place, zise ea.

— N-are ce să-ţi placă.

Clona ridică din umeri.

— Bine, zise ea resemnată şi apoi trase aer în piept şi se scufundă.

Probabil că rezervoarele secaseră, pentru că şuvoiul de apă se oprise. Mai picura doar puţin. Nimeni nu scotea o vorbă. Stăteau toţi nemişcaţi şi se uitau la chepengul pe unde dispăruse Ripley. Cât timp o să-i ajungă aerul?

Distephano, care stătea lângă Call, scoase o carcasă de protecţie din punga de piele prinsă de curea şi o puse pe cilindrul armei sale. Christie îl urmărea atent.

— Ar trebui să-mi urmezi exemplul, îi spuse el negrului şi fratelui siamez al acestuia.

Christie îi arătă arma.

— Sunt de unică folosinţă. Rezistă.

Distephano se arătă interesat.

— De unică folosinţă? Am auzit de ele. Câte focuri poţi să tragi?

— Douăzeci.

Piratul şi soldatul îşi găsiseră un element de interes comun.

— Chiar şi cele de calibru mic sunt destul de eficiente.

Distephano încuviinţă din cap, plin de admiraţie.

— Grozav!

Christie continuă cu explicaţiile. Simţea că această conversaţie îl ajuta să se relaxeze.

— Sunt bune pentru piraţi. Pentru că le arunci după ce-ţi faci treaba. Ştii, nimănui nu-i place să-şi arunce arma! Te simţi legat de ea.

Dar negrul îşi dădu seama că Distephano n-avea de unde să ştie. Mersese prea departe. Era un soldat de carieră, animat de principii patriotice şi alte rahaturi de acest gen.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. Nu mai aveau ce să-şi spună. Vriess studia tavanul.

Acum Call nu mai auzea decât picuratul apei. Agitată, din cauza îndelungatei absenţe a lui Ripley, băgă mâna în apa rece şi îşi şterse fruntea.

Şi, în momentul acela, în spatele lor, se auzi un bolborosit. Toţi se întoarseră încordaţi, gata să tragă. Trecură câteva secunde, fără să se întâmple nimic. Se răsuciră la loc, spre chepeng.

Dar, peste câteva secunde, Ripley apăru brusc în faţa lor, făcându-i să tresară. Trăgea aer în piept, gâfâind.

— S-a blocat o uşă la douăzeci de metri mai înainte, le spuse ea, când îşi regăsi glasul. Mi-a luat ceva timp s-o deschid. Nu am mers mai departe, dar sunt sigură că mai era puţin până la suprafaţă.

Call se uită la ceilalţi.

— Cred că nu este nevoie să vă spun să trageţi aer adânc în piept?

Câţiva dintre ei zâmbiră.

— Christie, când ajungem la suprafaţă, te-aş ruga să nu-ţi tragi un pumn în spate, îi spuse Vriess.

Negrul chicoti şi apoi se scufundară unul câte unul după Ripley.

Hillard şi Johner se scufundară ultimii. Sub apă nu se vedea mai nimic. Deşi era limpede, nu funcţionau destule lumini pe culoar, aşa că vizibilitatea era redusă. Lui Hillard nu-i plăcea deloc, deşi se îndoia că i-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi fost viu luminat. Culoarul era larg şi de aceea părea şi mai întunecat. Se uită la Wren care înota înaintea ei către capăt. Nu avea încredere în el şi era avantajat faţă de ceilalţi, pentru că ştia configuraţia navei.

Dădură un colţ. Mai era destul până la suprafaţă. Hillard începuse să simtă o apăsare în plămâni. Trebuia să ia aer, dar se abţinu. Johner înota câineşte lângă ea. La un moment dat se uită înapoi o dată şi încă o dată. Încetinise. Hillard se uită şi ea.

Şi fu cât pe ce să deschidă gura. Doi extratereştri înotau furibund după ei, agili ca nişte ţipari. Cozile îi ajutau să înainteze fără efort.

Johner căscase ochii îngrozit. Îşi încarcă repede arma şi trase. Forţa impactului îl proiectase înapoi. Proiectilul înainta prin apă spre monştri, se înfipse în pieptul unuia şi-l lichidă imediat, scoţând un sunet înfundat. Dar cel de-al doilea îşi continuă înaintarea.

Bărbatul era îngrozit. Ţâşni prin apă ca o rachetă, trecând pe lângă Hillard şi Ripley, care se întoarse mirată şi văzu monstrul. Acum îl observaseră şi ceilalţi şi panica se dezlănţui. Doar Ripley îşi păstrase cumpătul. Îi făcu semn lui Hillard să se mişte mai repede, de parcă femeia ar fi avut nevoie de îndemnul ei.

Nu are niciun fel de probleme sub apă. Parcă nici n-ar avea nevoie să respire! se gândi Hillard, dând din picioare îngrozită. Presiunea din piept era din ce în ce mai insuportabilă. Îi venea să urle, *Aer! Aer! Daţi-mi aer!*

Femeia îşi dădu seama că Purvis şi Distephano luaseră apă. Se sufocau terorizaţi de apropierea monstrului.

Ripley le făcea semn tuturor să se grăbească şi Hillard îşi dădu seama că ceilalţi se îndepărtau tot mai mult de ea. Rămăsese în urmă.

Nu mai pot! Trebuie să respir. Arătarea aia o să mă prindă!

Încercă să nu se gândească la asta, să se grăbească, dar făcu

greşeala să se uite înapoi.

Era atât de aproape! La numai două lungimi de braţe de ea. Îşi dezgolise colţii şi Hillard avu impresia că lumina palidă din această lume subacvatică de coşmar se reflecta în dinţii strălucitori ai monstrului. Îi văzu coada mişcătoare.

O cuprinse panica şi luă o gură de apă. *NU!* Dădea din picioare cu disperare. Degete puternice o apucară de gleznă. Ţipă fără să vrea, eliberându-şi tot aerul din plămâni, şi apoi inspiră adânc, căutând cu disperare aerul atât de necesar să-i alimenteze strigătele de ajutor. Dar, în loc de aer, intră apă. Braţe uriaşe, solide îi cuprinseră picioarele, talia, corpul, până fu prinsă în îmbrăţişarea morţii. Se zbătea inutil, privindu-i pe ceilalţi cum se îndepărtează, dar renunţă peste câteva clipe şi se lăsă în voia iubitului ei subacvatic.

Hillard nu mai este! îşi spuse Call când trecu de uşă şi văzu lumina dătătoare de speranţe a cabinei ascensorului. Câţi or să mai cadă pradă acestor monştri? O să-i lichideze pe rând, până nu mai rămânea niciunul? Această navă se îndrepta spre Pământ. Oare nu se putea face chiar *nimic?*

Doar n-o să-şi piardă speranţele tocmai acum.

Ia-o pe rând. Mai întâi să ieşi din apă şi să tragi aer în piept!

Dădu tare din picioare, propulsându-se spre suprafaţă. Dar înainte să dea de aer, se lovi cu capul de ceva tare, flexibil şi transparent.

Ce-o mai fi şi asta?

Împinse cu toată puterea, dar cedă prea puţin. Aerul se afla la numai câţiva centimetri. Era probabil vreo substanţă împrăştiată de extratereştri, vreo pânză transparentă. Dar la ce le folosea? Call se zbătea, gata să se sufoce.

Ceilalţi erau acum lângă ea şi încercau împreună să străpungă pânza. Unii se prinseseră în ea, epuizându-şi ultimele puteri.

La douăzeci de metri depărtare era un ascensor. Îi vedea partea de jos, strălucitoare ca o oglindă. Şi, în clipa aceea le văzu reflectându-se pe suprafaţa lucioasă a liftului. Erau mai multe ouă înşirate de-a lungul marginii.

Call nu se mai gândi ce-o aştepta mai departe, ştia doar că o să moară cu toţii dacă nu dădeau de aer. Îşi scoase cuţitul ascuns în

mânecă. Deşi pe jumătate topită, lama mai era încă ascuţită. Înţepă plasa şi făcu o mică gaură. Apoi începu s-o lărgească centimetru cu centimetru. Johner şi Christie îşi băgară mâinile lor uriaşe, trăgând cu disperare, dar nu voia să cedeze.

Distephano nu mai rezistă. Leşinase în apă. Şi undeva, în spatele lor, se apropia *monstrul…*

Deodată, Ripley îşi croi drum printre ei, apucă pânza cu amândouă mâinile şi o sfâşie. Ieşiră toţi la suprafaţă, cu gurile deschise, tuşind şi trăgând aer în piept. Şi clona avea nevoie de aer, constată Call, iar acest fapt o apropia mai mult de semenii ei, oamenii. Fata deschise ochii şi se uită la partea de jos a ascensorului, constatând cu uimire că un ou începea să se deschidă. Ceva grotesc, cu mai multe picioare, ţâşni din el. Şi înainte ca vreunul dintre ei să apuce să reacţioneze, ateriză direct pe faţa lui Ripley. Purvis scoase un strigăt răsunător când femeia căzu în apă. Call încercă s-o urmărească din priviri, dar dispăruse deja, luptându-se în adâncuri cu arătarea de pe faţa ei.

— Fir-ar dracu' al dracului! şuieră Johner.

Pe suprafaţa ca de oglindă a ascensorului începuseră să se deschidă alte ouă, din care ieşeau nişte creaturi la fel de hidoase.

— Este o cursă! zbieră Johner. Ne-au întins o cursă. Înapoi, înapoi, scufundaţi-vă!

Toţi ceilalţi îi urmară exemplul, fără să ezite nicio clipă.

Ce cursă diabolică, se gândi Call. Îşi dăduse seama despre ce era vorba. *Nu avem de ales: fie străpungem pânza şi inspirăm aerul, fie ne sufocăm sub apă. Orice am face, vom fi victimele lor.*

Când se văzură din nou sub apă, se uitară în jur disperaţi. Call n-o mai vedea pe Ripley, dar îl simţea pe extraterestrul care o omorâse pe Hillard înaintând spre ei. Iar acum, când îi văzuse în apă, începuse să se grăbească.

Christie se uita în aceeaşi direcţie. Apoi se întoarse spre ouăle care-i aşteptau gata deschise. Negrul apucă aruncătorul de grenade. Totul se petrecea în linişte. Doar apa clipocea în jurul lor. Christie îşi regla raza de acţiune a armei sale şi trase direct în ouă.

Grenada despică apa, se lovi de o ţeavă din tavan şi apoi căzu peste un ou. Explozia răsunătoare tulbură apa. Acum Christie trăgea încontinuu, grenadă după grenadă. Acest tir susţinut distrugea ouăle unul câte unul, împrăştiind monştrii-păianjen în toate părţile. Apoi le

făcu semn că se terminase şi puteau ieşi la suprafaţă. Nu mai exista niciun pericol. Cel puţin deocamdată.

Call vedea şi acum extraterestrul apropiindu-se. Se pare că se uita la ceva, dar la ce? Şi unde era Ripley?

Fata simţea că nu suporta gândul s-o piardă pe Ripley, mai ales din cauza acestor monştri oribili. După ce ieşi la suprafaţă şi-i ajută pe Christie şi Johner să tragă trupul lui Distephano, care leşinase, strigă pe Ripley, până când Vriess îi spuse să tacă din gură, dacă nu voia să atragă tot infernul pe capul lor.

Call îşi muşcă buza şi se supuse. I se umeziseră ochii. Şi, ca să uite de necazul ei, începu să-l apese pe piept pe Distephano, încercând să-i scoată apa din plămâni.

— Fiţi atenţi, le spuse Christie. Arătarea aia vine după noi. Trebuie să urcăm scara cât mai repede.

Fata se uită la cabina ascensorului şi văzu scara care ducea până în mijlocul navei. Distephano tuşea, semn că îşi revenise. Vriess, care nu se dăduse jos din spatele lui Christie, o atinse pe umăr. Se uită la el. I se citea pe faţă ce simţea pentru femeia clonată.

— Linişteşte-te, Call, îi spuse el, blând. Ajunge. Soldatul se simte bine. Trebuie să mergem mai departe.

Încuviinţă din cap fără să vrea şi-i urmă, aruncând o ultimă privire în urmă.

Ripley smulse embrionul de pe faţa ei. Creatura încerca să-şi vâre tubul de implantare în gura ei. Nu reuşi să treacă de bariera dinţilor ei, dar asta nu-l opri, pentru că avea un singur ţel în viaţă, un singur scop şi se căznea să-l realizeze chiar în timp ce femeia îi sfâşia picioarele.

Luptând din toate puterile, se aşezase pe jos, sfâşiind monstrul. Îi distrusese deja picioarele, dar îi rămăsese coada încolăcită de gâtul ei.

Cu un suprem efort, o apucă cu dinţii şi o smulse, reuşind s-o îndepărteze. Dar îi luă un strat de piele când se desprinse de la gâtul ei. După ce scăpă de greţoasa fiinţă, începu s-o rupă în bucăţi, cu o furie dezlănţuită. Dar, de îndată ce se convinse că scăpase de creatură, îşi dădu seama că extraterestrul care-i urmărise pe sub apă o ataca la fel de înverşunat.

Fără să ezite nicio clipă, se ridică şi se propulsă în sus, învolburând apa. De îndată ce ieşi la suprafaţă, mâini puternice o ridicară repede. Trase aer în piept şi se uită surprinsă la faţa îngrozită a lui Johner.

— Era la doi paşi în urma mea! exclamă ea.

— Atunci să ne grăbim, zise el, împingând-o spre scară.

Se întoarse şi văzu extraterestrul scoţând capul din apă exact când reuşi să se agaţe de scara formată din nişte bare de metal în jurul unui stâlp. Ea şi Johner se străduiau să-i ajungă din urmă pe ceilalţi.

Dar, când se uită din nou înapoi, constată cu uimire că monstrul se scufundase la loc. Oricum, nu avea rost să se bucure degeaba. Trebuiau să fie la fel de atenţi. Se mira că era atât de agitată, dar apoi îşi dădu seama că voia să-i dea de ştire lui Call că nu păţise nimic.

Call nu se miră când Wren ajunse primul la coridorul unde trebuiau să se târască. Distephano le spusese care era etajul şi cercetătorul avusese grijă să fie primul. Dar lui Call nu-i mai păsa. Trebuiau să se îndepărteze toţi cât mai mult posibil de extraterestru. Şi dacă Wren ştia cum să deschidă uşa, cu atât mai bine.

Doctorul se balansa pe puntea îngustă, lângă uşa de acces, când fata se caţără lângă el. Wren se tot uita în jos, la ceilalţi, care erau încă pe scară şi tot introducea nişte numere codificate la consola minusculă din perete.

— Mai repede! îl îndemnă Call.

Din locul unde era, nu vedea dacă extraterestrul îi mai urmărea sau nu.

— S-a blocat, zbieră Wren, dând cu pumnul în consolă, enervat. La dracu'! Dă-mi arma!

Întinsese mâna spre ea fără ca măcar s-o privească, aşa cum face orice chirurg când vrea un instrument. Call se uită din nou în jos, regretând că nu vedea ce se întâmpla, şi-i dădu arma mică pe care i-o dăruise Vriess. Nu se gândise nici măcar pentru o secundă dacă era bine sau nu ce făcea şi se trezi deodată cu ţeava îndreptată spre ea.

Cum am putut să fiu atât de proastă? se gândi ea dezgustată. Fusese prea preocupată de dispariţia lui Ripley şi atacul extraterestrului. Doctorul avea o expresie satisfăcută când apăsă pe trăgaci. Proiectilul i se înfipse direct în piept şi fata îşi astupă rana cu

amândouă mâinile, privindu-l şocată pe Wren. Îi amorţiseră extremităţile, creierul încetase să mai transmită comenzi şi fiecare organ din corpul ei lupta cu disperare să trăiască. Înainte să leşine, simţi că se prăbuşeşte în gol. Îl auzi ca prin ceaţă pe Vriess strigând „NUUU!" când trecu în cădere pe lângă el, Christie, Johner şi Ripley…

Ripley? ***Ripley?*** *Ai reuşit să…*? apoi căzu în apă, plutind pe lângă extraterestrul care o privi cum se afundă fără să facă niciun gest.

Ultimul ei gând conştient fu, *Ripley a reuşit să scape. A reuşit.*

Femeia clonată o privi pe Call cum alunecă pe lângă ea şi încremeni în loc, şocată. O urmări până căzu în apă şi trecu pe lângă extraterestrul de la suprafaţă. Imaginea aceasta îi trezise o amintire care nu-i dădea pace.

O fetiţă blondă, mergând prin apă până la talie şi strigând-o pe nume.

— Ripley! Ripley!

Se repezise să salveze fetiţa, s-o apere de monştri. Se angajase într-o cursă contra-cronometru.

— Vin! Nu te lăsa! Vin!

Dar când ajunsese acolo, în apă, nu mai era nimic. Doar capul unei păpuşi de plastic care se scufunda sub valuri, la fel cum se scufunda Call acum. Îşi amintea că zbierase şi suspinase:

— Trebuie s-o salvez! N-o să-i las s-o ucidă. Nu, n-or s-o ucidă…

Îşi amintea că plânsese, îşi amintea de nişte sentimente atât de puternice încât o sfâşiau, aceleaşi sentimente pe care le trăise în laborator, când îşi văzuse surorile.

Urmări trupul lui Call până dispăru, cu gândul la capul păpuşii de plastic.

Apoi îşi ridică privirile şi se uită la Wren. Wren care o crease în folosul lui, care o ucisese pe Call cu sânge rece. Mai rece decât al extratereştrilor. Cel mai rece sânge! Doctorul introducea din nou coduri în consolă. Ripley îşi analiză sentimentele şi se repezi pe scară, trecând pe lângă Johner, Purvis şi Distephano, pe lângă Christie şi Vriess.

Infirmul începuse să zbiere isteric.

— Wren! Ticăloşiile! Nemernicule!

Începuse să tragă ca un nebun, dar poziţia în care stătea nu-l avantaja. Gloanţele plouau în jurul cercetătorului dar, în momentul acela, uşa se deschise şi bărbatul dispăru înăuntru, exact când Ripley ajunse în prag.

Se năpusti spre el şi îşi băgă degetele între cele două uşi dar, până la urmă, fu nevoită să renunţe. Femeia zbieră furioasă şi începu să bată în uşă.

Ceva o făcea să se întrebe dacă nu cumva era de preferat indiferenţa care o caracterizase până acum.

— Vriess! îi strigă Christie celui din spatele lui. **Vriess!** Nu mai trage, omule! O să loveşti pe unul dintre noi! încetează!

Vorbele lui reuşiră să-l calmeze.

— La dracu', Christie, ticălosul ăla a ucis-o pe Annalee. Pe micuţa Annalee.

— Da, omule, era o fată pe cinste, îmi pare rău.

Vriess tremura în spatele lui. Negrul spera că n-o să izbucnească în plâns. L-ar fi impresionat şi pe el şi era exact ce le mai lipsea. Deodată îl simţi încordându-se.

— La dracu', Christie! Mergi mai departe, **haide!**

Negrul se întoarse exact la timp să vadă extraterestrul sărind din apă direct pe scară. Începuse să se caţere ca o maimuţă. Doamne, ştia să şi meargă!

Christie începu să urce scara cât putea de repede.

— Fă ceva, îi strigă el lui Vriess.

— Mi s-a blocat arma, fir-ar să fie.

Christie încercă să tragă în extraterestru, dar nu prea avea cum, cu Vriess în spate. Gloanţele trecură peste capul monstrului şi se loviră de peretele opus.

Extraterestrul se căţără mai sus şi apoi se opri. Christie se uită la el. Căscase botul şi scuipă spre ei un cocoloş de venin, ca o cobră scârboasă. Ţintise perfect, direct în ochiul drept al negrului. Şocul şi arsura cumplită erau atât de neaşteptate încât Christie scoase un strigăt şi alunecă de pe scară. Cei doi se prăbuşiră spre animalul care-i aştepta. La un moment dat se opriră brusc şi Christie îşi luă mâinile de pe faţă, încercând să se gândească şi la altceva în afară de propria lui agonie. Vriess reuşise să se prindă de scară, în cădere. Trunchiul

infirmului era foarte puternic, mult mai puternic decât ai fi crezut, dar oare era suficient de puternic să-i susţină pe amândoi? încercând să se concentreze asupra situaţiei limită în care se aflau şi să uite de acidul care îi săpa ochiul, Christie îşi dădu seama că acum el devenise o povară pentru Vriess. Era jalnic.

Vriess reuşise să se prindă cu o mână, dar Christie văzu cu ochiul sănătos că picioarele îi atârnau deasupra capului monstrului. Infirmul încercă să-i tragă în sus pe amândoi dar, în momentul acela, extraterestrul întinse mâna şi-l apucă de picior pe negru. Christie gemu când simţi scârboasa atingere. Ştia ce însemna. Îl aştepta soarta lui Elgyn şi a lui Hillard.

Extraterestrul începu să tragă. Avea o putere cât cinci oameni, poate chiar zece. Christie îl auzi pe Vriess gemând. Se agăţase cu disperare de scară.

Christie îşi aminti deodată de Kawlang.

…când se aplecase asupra lui Vriess într-o mlaştină oribilă şi văzuse schija înfiptă în coloana lui vertebrală. Parcă îl auzea şi acum gemând:

— Pleacă de aici! Lasă-mă! O să muriţi cu toţii, dacă nu mă lăsaţi!

Dar Elgyn îl repezise:

— Mai taci dracului din gură, Vriess!

Şi-i făcuse semn lui Christie. Îşi amintea că Hillard îl legase de spatele lui, în timp ce Johner bombănea:

— Dacă o să crăpăm cu toţii din cauza ta, ticălosule, jur că n-o să ai linişte pe lumea cealaltă.

Aproape scăpaseră când nimeriseră într-o ambuscadă şi Johner se alesese cu cicatricea pe care o avea pe faţă. Îl învinuia pe Vriess că rămăsese desfigurat şi de atunci nu-l mai avea la inimă.

Dar acum Christie nu-şi amintea decât că îi tot spunea:

— Vriess, să nu mori, omule. Trebuie să-mi păzeşti spatele. Ai grijă ce faci!

Ce repede mergea mintea când nu era timp de pierdut.

Extraterestrul îl trase din nou de picior, fără să depună prea mare efort. Negrul era convins că monstrul se juca cu ei. Vriess de-abia se mai ţinea.

Acum este rândul meu să-ţi păzesc spatele, se gândi Christie. *Dar cred că nu prea mai avem nicio şansă, amice. Ah, niciodată nu m-a durut ceva atât de rău!*

Extraterestrul îl trase şi Vriess gemu. Christie simţi cum mâinile partenerului lui erau gata să se desprindă.

Lui Johner nu-i veni să creadă când îl văzu pe Vriess apucându-se de scară şi oprindu-le căderea. Fusese o mişcare uluitoare, dar se pare că infirmul şi Christie nu mai aveau nicio şansă. Monstrul se juca cu ei. Johner citi groaza întipărită pe faţa lui Vriess, în timp ce lupta pentru viaţa lui şi a prietenului său.

Fără să stea pe gânduri, îşi luă arma. Apoi îşi prinse genunchii de scară, se lăsă pe spate şi trase în capul monstrului. Gloanţele se înfipseră în ţeasta solidă, oribilă. Timp de o fracţiune de secundă nu se auzi nimic, dar apoi capul arătării explodă împrăştiind sânge şi ţesuturi în toate părţile. Când atinse scara, începu să sfârâie, dar se pare că Vriess şi Christie reuşiseră să scape.

— Te-am nimerit, ticălosule! strigă Johner şi apoi începu să se caţere.

Dar, în momentul acela, se trezi faţă-n faţă cu ceva oribil. Fu cât pe ce să cadă pe spate când văzu pânza scârboasă, ca de păianjen, cu o creatură uriaşă în mijloc.

Urlând, ridică din nou arma şi trase, spulberând insecta. Apoi, când îşi dădu seama ce făcuse, se agăţă de scară, tremurând din tot corpul.

— E mort? gemu Vriess, agăţat de scară.

— Da, e mort toată ziua, îi răspunse Christie, torturat de durere.

Deşi era sfâşiat de o durere insuportabilă, simţea animalul fără viaţă care atârna de piciorul lui. Nu avea cum să-l desprindă. Se clătina în gol. Vriess nu mai avea cum să reziste mult. Se aflau într-o situaţie limită.

Probabil că infirmul se uitase în jos şi îşi dăduse seama ce se întâmplă.

— Ah, fir-ar să fie, murmură el.

Şi camarazii lor de sus văzuseră mai mult ca sigur. Îl auzea pe Distephano înjurând şi pe Ripley zbierând. Dar chiar dacă o porniseră spre ei, tot nu aveau cum să ajungă la timp. Christie ştia ce avea de făcut.

Îşi scoase cuţitul din buzunarul de la piept.

— Nu, Christie, nu, fir-ar să fie! răsună urletul lui Ripley.

Ca să vezi, se gândi el, în timp ce băgă cuţitul sub sfoara care-l lega de Vriess. *Nu mi-am imaginat că ştie cum mă cheamă.*

Vriess simţi ce avea de gând prietenul lui.

— Christie, ce dracu'… Nu! Nuuu!

Nu mai zbiera omule, păstrează-ţi puterile, se gândi negrul, enervat. Era atât de slăbit de durere şi de greutatea care-i atârna de picior, încât de-abia avea putere să taie legăturile. Dar trebuia s-o facă. Altfel mureau amândoi. Închise ochii şi făcu un ultim efort.

Îşi auzi numele strigat de toţi când cedă funia. Christie şi extraterestrul se prăbuşiră în gol, lovindu-se de bare şi ţevi metalice, înainte să cadă în apă.

După ce scăpă de greutatea prietenului său şi a monstrului, Vriess se prinse cu toată puterea de scară. Christie murise ca să-l salveze. Nu putea să renunţe. Ar însemna să-şi bată joc de ajutorul lui. Deşi se întreba ce rost avea să mai continue? Pieriseră atâţia! Elgyn. Hillard. Call. Şi acum, Christie.

Ah, Christie se jertfise pentru *el.* Îi era dator să trăiască. Să dea un sens sacrificiului său.

Urcă scara, cu un suprem efort de voinţă, plângând tot timpul.

Capitolul 11

Ripley se ghemuise în spaţiul îngust din capul scării şi se gândea ce era de făcut. Sacrificiul lui Christie, imediat după moartea lui Call, o zguduise. Dar nu avea timp de sentimente. Nu trebuia nici măcar să le recunoască prezenţa. Un al şaselea simţ îi spunea că alt războinic extraterestru pornise spre ei, să ia locul celui ucis de Johner. Îşi concentră eforturile asupra consolei, încercând să deschidă uşile. Oare Wren sabotase comenzile?

Când îşi aminti de Wren, o apucă furia. Era mai mult ca sigur în drum spre *Betty.* Avea de gând să-i lase singuri cu extratereştrii.

Distephano şi Purvis o urmăreau amândoi. O aşteptau să găsească o soluţie. Oftă agitată, întrebându-se de ce credeau că *ea*

deţinea cheia problemelor lor. Oare când începuse să-i pese de ce gândeau *ei?*

Era clar că acum o considerau comandantul lor. Johner ajunsese în sfârşit în capul scărilor şi cum o văzu, se grăbi s-o întrebe:

— Şi acum, ce facem?

Dar, înainte să apuce să-i răspundă că uşa era încuiată şi n-avea nicio soluţie, o văzu deschizându-se. Ripley fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Se întoarse şi îşi dădu seama că micuţa consolă începuse să clipească.

Încremeniră cu toţii în loc. Apoi ridicară armele la unison şi le îndreptară spre uşă. Nici nu mai îndrăzneau să respire.

Oare Wren s-a răzgândit şi s-a întors să ne ajute? se întrebă Ripley. Dar nu, era imposibil. Exista altă explicaţie, mult mai plauzibilă. *Să fi învăţat* **ei** *să deschidă uşile? Cum de nu m-am gândit la asta?*

Era complet neînarmată şi stătea rezemată de perete, aşteptând. *Oare ce-o fi?*

Se uită la uşi şi îşi dădu seama că se scurgea apa pe sub prag. *Apă?… De unde?*

Apoi uşile se deschiseră în sfârşit şi Ripley se zgâi la fel de uluită ca toţi ceilalţi.

Call? Imposibil!

Femeia era udă din cap până-n picioare. Dar în rest, părea în regulă. Nici măcar nu mai gâfâia. Se uită la feţele lor uluite şi le spuse calmă:

— Pe aici.

Dar nimeni nu se urni din loc. Nu mai înţelegeau nimic. Parcă prinseseră rădăcini. Stăteau cu armele îndreptate spre ea, inutil.

— Haideţi, îi îndemnă ea.

Reuşi în sfârşit să-i trezească. Trecură pragul şi ieşiră pe coridorul navei. Vriess ajunsese în sfârşit la ultima treaptă. Purvis şi Distephano îl luară de braţe şi-l traseră după ei. Pe hol, se sprijiniră de pereţi, epuizaţi.

Infirmul o privea nedumerit pe Call.

— Mă bucur să te văd, scumpo! Eram *sigur* că ticălosul ăla ţi-a venit de hac. Eşti rănită?

Ea îi întinse mâna dar, spre mirarea lui, îi răspunse doar:

— Sunt bine.

Ripley se uită la fiecare în parte şi citi aceeaşi întrebare care o

obseda şi pe ea, în ochii tuturor. Chiar şi ai lui Vriess.

— Ai avut costum armat de protecţie? o întrebă Distephano.

— Da, haideţi, spuse Call.

Dar Ripley nu înghiţea această explicaţie. O văzuse pe Call cu ochii ei căzând. Îi văzuse coastele dezgolite. Nu avusese niciun costum de protecţie. Se îndreptă spre ea.

— Ai fost lovită direct în piept, îi spuse ea pe un ton blând. Te-am văzut cu ochii mei!

Call o privi sfidător.

— Nu am nimic!

Ripley o privi drept în ochi, în căutarea adevărului şi fata nu rezistă privirii sale. Începu să-i tremure bărbia şi, în cele din urmă, nu mai reuşi să se stăpânească. Durul mecanic izbucni în lacrimi ca un copil rătăcit.

Femeia-clonă era impresionată. Puse mâinile pe vesta ei, cu blândeţe, şi o deschise. Fusese lovită într-adevăr în piept dar, în loc de sânge, oase şi ţesut pulmonar, rana scotea la iveală circuite electrice, organe artificiale, componente de memorie şi cablaje sintetice.

— Eşti robot! zise Ripley, uimită.

Această constatare îi trezi altă amintire. ***Prefer termenul de „fiinţă artificială”.*** Închise ochii, epuizată.

— Fir-aş al dracului! murmură Johner. Micuţa Annalee este plină de surprize.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Ripley, mai mult pentru sine. Era prea exagerată şi ţinea neapărat să fie cât mai *umană.* Nimeni nu este mai zelos ca un *Robot Umanoid.*

Distephano se apropiase. Examina lichidul albastru şi alb care circula prin venele artificiale ale lui Call, în loc de sânge. Se împrăştiase peste pieptul şi hainele ei, dar se pare că reuşise să remedieze defecţiunea. Doar era în stare de funcţiune, evident.

— Credeam că fiinţele sintetice sunt logice şi raţionale, le spuse Johner. Dar asta e o psihopată!

Ripley se abţinu cu greu să nu-şi dea ochii peste cap, exasperată. Auzi cine se găsise să vorbească de psihopaţi!

— Este teroristă? se miră Purvis. Înseamnă că nu se află aici ca să ne protejeze.

Ripley încerca să găsească răspunsurile în ochii lui Call, dar femeia robot era impasibilă.

— Eşti un robot din a doua generaţie, nu-i aşa? zise Vriess dezamăgit.

Ripley nu înţelegea la ce se referă. Oare această a doua generaţiei existase *înainte* sau după moartea ei?

— Lasă-mă-n pace, zise Call obosită, după ce reuşi să-şi stăpânească lacrimile.

Lacrimile ca lacrimile, dar ce făcea cu vocea? Proiectilul lui Wren îi afectase coardele vocale. Vorbea tărăgănat, cu o rezonanţă ciudată, mecanică.

— Răspunde-mi, Call, insistă Vriess.

Considera probabil că merită un răspuns.

— Da, zise ea cu amărăciune.

— A doua generaţie? repetă Johner râzând. La dracu', asta explică multe.

Ripley nu cunoştea acest termen. Dar nici nu puse întrebări să se lămurească. Se mulţumi doar să asculte şi să aştepte.

— Eşti un Autori, nu-i aşa? o întrebă Distephano.

Părea foarte interesat, pe bună dreptate. Nu uitase, mai mult ca sigur, că acest robot îi salvase viaţa la popotă, când Johner l-ar fi ucis bucuros, fără să stea pe gânduri.

Iar acum soldatul remarcase probabil nedumerirea zugrăvită pe faţa lui Ripley, pentru că se grăbi să-i explice.

— Este vorba de roboţi proiectaţi *de roboţi.* Erau dotaţi cu principii etice şi emoţionale la cel mai înalt nivel. Trebuiau să revitalizeze industria sintetică. Dar, în loc s-o revitalizeze, au îngropat-o definitiv.

Ripley se uită peste umăr la Call. Îi amintea de Bishop. Apoi se gândi la Ash. Acum înţelegea.

— Erau prea buni.

Distephano încuviinţă din cap.

— Nu le plăcea să li se spună ce să facă. Guvernul a ordonat să fie *lichidaţi.* A fost un masacru de nedescris, zise el vădit impresionat. S-a zvonit că au scăpat câţiva, dar nu mi-am imaginat că o să întâlnesc vreodată pe vreunul din ei.

Ripley îl studia pe furiş pe Vriess. Părea trist, dezamăgit, distrus, ca un om care pierduse tot.

Purvis se uita nervos de la unul la altul.

— Minunat, deci ne-am lămurit. Este un robot! Acum putem

pleca?

Cuvintele lui dure erau exact ceea ce aveau nevoie ca să se trezească la realitate.

— Cât mai avem până aterizăm? îl întrebă Johner pe soldat.

— Mai puţin de două ore, îi răspunse Distephano.

— Şi ne-am abătut de la traseul nostru. Ar fi cazul s-o luăm din loc, bombăni Johner.

Call se întorsese cu spatele, probabil ca să mai repare câte ceva în pieptul ei. Bărbaţii începuseră să vorbească toţi odată, întrerupându-se reciproc. Ripley îi studia, simţind unitatea grupului. Doar ea şi Call erau nişte intruse. Nu aveau cum să se integreze.

Îşi amintea că fata-robot îi dăduse aruncătorul de flăcări în laboratorul cu clone.

Vriess se uita acum spre Call. Părea îngândurat, dezamăgit. Îl auzi murmurând dezgustat:

— Iisuse!

— Ar fi bine să-i aduci cheia şi şurubelniţa. Poate are nevoie de un schimb de ulei. Nu-mi vine să cred că era cât pe ce să mă regulez cu fierătania asta!

Vriess îl privi dispreţuitor:

— De parcă ar fi fost prima oară când te-ai fi regulat cu un robot!

Mărul discordiei începea să-şi facă efectul. Gândeau individual din nou, nu mai erau un tot unitar. Ripley nu voia să-şi asume conducerea grupului, dar se pare că nu avea încotro. Christie murise. Aşa că făcu un pas înainte şi zise:

— Unde ne aflăm exact, Distephano?

— Pe puntea superioară, zise el. Lângă magazii. Capela este aici, mai sus.

— Putem ajunge la nava lor de aici?

— Este la câteva nivele mai jos, îi răspunse el. Da, se poate.

— Şi dacă dragul nostru doctor ajunge la *Betty* înaintea noastră?

— La toţi dracii! înjură Vriess.

Ripley se uită la soldat.

— Nu există şi alt traseu? Mai rapid?

Distephano se gândi un timp, înainte să-i răspundă.

— Ba da, prin perete. Va trebui să deblocăm uşa. O să ne ia ceva timp.

Se uită în jos la Vriess.

— Ai sculele la tine?

Acum îşi amintiră toţi de scaunul abandonat.

Vriess clătină din cap.

— Da, scule am. Dar n-am lampă de gaz.

— Atunci o să dărâmăm uşa şi gata! exclamă Johner.

Distephano făcu semn spre tavan.

— Suntem în partea superioară a acestui puţ. Există un coridor exterior.

— Dacă Wren ajunge la computer, ne termină, zise Ripley.

Sunt convinsă că nu ar ezita nicio clipă s-o facă.

— Trebuie să găsim un terminal, le sugeră Johner.

— Nu este nicio consolă la acest nivel, le explică Distephano. Ar trebui să ne întoarcem.

Să ne întoarcem? gândi Ripley şi spuse cu glas tare:

— Este imposibil.

Soldatul oftă scârbit.

— Şi oricum, nu am codurile de acces ale lui Wren.

Mai rău de atât nu se putea! Ripley îşi trecu mâna prin păr, încercând să găsească o soluţie. După un timp se întoarse spre Call care stătea de-o parte, meşterind în cavitatea ei toracică. Făcu un pas spre ea.

— Call!

Robotul nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. Când vorbi, vocea părea mai clară.

— Nu, nu se poate.

Johner se grăbi să intervină.

— Prostii! Bineînţeles că o s-o folosim drept terminal!

— Bineînţeles, murmură Vriess. Ai dreptate. Doar eşti un nou model de android. Pot să accesezi computerul principal prin comandă de la distanţă.

Call clătină din cap hotărâtă, fără să-i privească.

— Nu pot. Mi-am ars modernul. Toţi am suferit aceeaşi defecţiune.

Dar Vriess insistă, aplecându-se spre ea.

— Doar ştii că poţi să-l accesezi manual, zise el.

Îi vorbea din nou pe un ton blând. Glasul lui îi atinsese probabil o coardă sensibilă, pentru că fata-robot ridică în sfârşit capul şi se uită

la fiecare în parte. Faţa ei expresivă, atât de umană, zugrăvea dispreţul, furia, revolta. Ştia că nu avea de ales. Ripley regreta că fusese nevoită să recurgă la această soluţie.

Dar niciunul dintre noi nu mai are de ales acum, se gândi ea.

— În capelă sunt porturi de acces, zise Distephano pe un ton sec.

Ripley puse o mână pe umărul robotului.

— Haide, o îndemnă ea cu blândeţe.

Apoi îşi dădu seama că se zgâiau toţi la ele, aşa că se uită peste umeri şi le ordonă.

— Dărâmaţi mai repede zidul ăla!

Se apucară imediat de lucru, de parcă le-ar fi pus foc sub tălpi.

Când Ripley şi Call intrară în micuţa capelă, femeia-robot se întrebă cât de mult se schimbase clona şi cum se va reflecta această schimbare asupra ei. Chiar şi după ce distrusese laboratorul cu clone, Ripley rămăsese la fel de rece şi distantă. Cel puţin Call aşa avea impresia. Dar era evident că toate dificultăţile prin care trecuseră – când înotaseră împreună, când escaladaseră puţul – îşi puseseră amprenta asupra ei. Poate că acele experienţe o treziseră pe adevărata Ripley. Poate că această femeie-clonă care se luptase din greu să distrugă extratereştrii era acum o fiinţă umană în întregime.

Renăscuse exact la timp să-şi salveze semenii.

Cel puţin ea avea pe cine să salveze, se gândi Call cu amărăciune, amintindu-şi privirea lui Vriess când îi văzuse rana. I se întipărise pe veci în minte. *Bietul Vriess. A pierdut absolut totul. Pe toţi cei la care ţinea. Inclusiv pe mine. N-o să mă mai privească niciodată cu aceiaşi ochi.* Faptul că pierduse prietenia lui o durea mai mult decât ar fi crezut.

Ah, Ripley, îşi spuse ea, *ţi-era mult mai bine când nu-ţi păsa de nimic. Ce n-aş da să găsesc acele conexiuni emoţionale înăuntrul meu şi să le întrerup!* Dar fusese programată să aibă *reacţii emoţionale umane.* Cuvinte mari, care explicau durerea unui suflet de robot.

Se uită de jur-împrejur. Era o capelă clasică, curată şi mică. Avea un altar cu o varietate de simboluri religioase: Steaua lui David, o cruce simplă de argint, un steag verde cu o semilună şi, culmea, porumbelul alb al păcii. Acest simbol aici, la bordul unei nave militare al cărei unic

scop era crearea celor mai ucigătoare arme biologice închipuite vreodată, era de-a dreptul ridicol.

Singurul simbol religios care lipseşte este un microcircuit de computer din care să iasă raze divine, pentru cei ca Wren şi Pérez, care slăvesc tehnologia.

În spatele micului altar era o fereastră falsă din vitralii, prinse de perete şi iluminată. Probabil că ultimul serviciu religios ţinut aici fusese creştin, pentru că în faţa vitraliului trona o cruce. Call se închină, fără să gândească.

Ripley clipi din ochi, mirată.

— Ai fost programată pentru asta?

Call o privi cu amărăciune. *Nu, nu am fost programată pentru asta, dar am un creier cu care să judec. Aşa că am studiat subiectul şi am ajuns la concluzia că sunt o* ***credincioasă.*** *Dar nu are niciun rost să discut despre asta cu tine. Trăieşti de prea puţin timp ca să poţi înţelege filosofia.*

Dar se simţi imediat vinovată. Cine era ea să disprețuiască o fiinţă umană? O fiinţă cu un suflet *adevărat!* După ce o să fie lichidată, pentru ea nu va exista altă viaţă. Nu se deosebea cu nimic de un bec în această privinţă!

Call se uită la şirurile de bănci şi găsi o Biblie. O scoase şi acţionă dispozitivul electronic de deschidere. Sub coperta de piele falsă era un mic ecran pe care scria: „BIBLIA SFÂNTĂ: APĂSAŢI TASTA START”. Call atinse ecranul cu pioşenie, gândindu-se câtă alinare îi aduseseră cuvintele din această carte după ce i se spusese de misiunea asta şi o acceptase, indiferent de riscurile pe care le implica.

Deşi merg în valea întunericului, nu o să mă tem de rău. Pentru că o să găsesc alinare în Tine…

Ripley se apropie de ea.

— Nu mă obliga să fac asta, murmură ea, pe un ton nesigur.

— O să te oblig, dacă va fi nevoie, îi răspunse Ripley.

Vorbeau încet, aşa cum se cădea într-o biserică. Call cuteză să se uite în ochii clonei. Iar înţelegerea pe care o citi în privirile ei o impresiona.

— Nu vreau să pătrund în computerul navei. Nu mă simt în stare.

Voia de fapt să-i spună că: *M-am prefăcut atâta timp că sunt om, toţi mă consideră o femeie în carne şi oase de atâta vreme, încât* ***nu mai***

ştiu *cum este să fii robot! Iar acest lucru o să-mi amintească. O să mă facă să mă simt din nou o maşinărie! Şi nu cred că o să rezist.*

Ripley o apucă de mână, hotărâtă. Iar Call îşi dădu seama şocată că *arăta* în sfârşit ca o fiinţă umană, ca *adevărata* Ellen Ripley, care murise în urmă cu două sute de ani.

— Încearcă să treci peste starea asta, o rugă ea pe un ton blând.

Apoi adăugă ceva care o aduse la realitate pe Call, în ciuda avariei suferite şi a senzaţiilor cumplite pe care le trăia.

— *Eşti singura care poate arunca în aer această navă.* Înainte să ajungă pe Pământ. Ucide extratereştrii. Ucide-i pe toţi.

Era exact îndemnul de care avea nevoie Call, pentru că reprezenta scopul misiunii ei, motivul pentru care fusese trimisă aici.

— Dar lasă-ne suficient timp să părăsim nava, adăugă Ripley.

Iată de ce ai supravieţuit şi i-ai înfrânt întotdeauna, îşi dădu seama Call. *Datorită hotărârii tale. Să fie o calitate genetică sau dobândită? Oricum, nu contează. Tu eşti cu adevărat* ***Ripley.***

Call încuviinţă din cap. Simţea că femeia îi insuflase forţa şi atributele ei umane. Îşi trase mâneca, găsi o aluniţă şi apăsă pe ea. După ce se deschise capacul, luă cablul de la Ripley şi-l conectă. Apoi aşteptă să se realizeze conexiunile automate. La început nu se întâmplă nimic. *Oare extratereştrii reuşiseră să saboteze computerul principal? Nu, imposibil.* Îşi înclină capul într-o parte, atentă la cea mai mică senzaţie.

— Fir-ar să fie, murmură ea.

— Nimic? o întrebă Ripley, îngrijorată.

— Stai puţin…

Totul se produse brusc, pe neaşteptate.

Acum era Annalee Call, un robot umanoid avariat şi, după numai câteva clipe, se substitui computerului navei *Auriga.* Pătrundea tot mai adânc înăuntrul ei. Şi culmea era că nu-i păsa. Această experienţă era la fel de impersonală ca memoria de bază a lui Annalee Call creată în fabrica de roboţi. După ce i se *implantaseră* sentimente şi principii etice, fusese *învăţată* să se folosească de ele, ca un copil nou-născut. Dar în cazul navei, nu se confrunta cu asemenea situaţie. Aici era vorba doar de situaţii clare, lipsite de echivoc. De găsirea soluţiilor adecvate. Invazia extratereştrilor era de exemplu o problemă care trebuia rezolvată. Deocamdată, acesta era principalul ei scop.

Devenise *Auriga,* deci ştia tot, vedea tot şi auzea tot. Se putea

vedea pe ea însăşi, pe Annalee, stând alături de Ripley în capelă. Call semăna cu o păpuşă părăsită, cu ochii larg deschişi şi pupilele dilatate. Iar Ripley părea îngrijorată.

O impresiona faptul că acestei femei, acestei fiinţe umane îi păsa de ea. Bineînţeles, Ripley nu era o *fiinţă umană.* Dar nu, creierul ei respingea această noţiune. Ripley era o fiinţă umană în adevăratul înţeles al cuvântului. Sângele, unghiile, capacitatea ei de a respira sub apă, toate astea nu însemnau nimic. Ripley era o fiinţă umană, care suferea pentru Call. Nava va trebui să ţină cont de acest lucru.

Între timp, culegea toate informaţiile, dornică să ştie *tot.*

— Ce se întâmplă, Call? o întrebă Ripley.

Nava răspunse imediat. Ripley nu avea niciun cod de acces, dar Call trecu peste acest lucru şi începu să-i spună *tot,* cât de repede putea.

— Sectorul şapte şi sectorul trei sunt avariate. Sectorul nouă este instabil. Motoarele funcţionează cu o capacitate de optzeci şi şase la sută. Mai sunt patruzeci şi şase de minute până la aterizarea pe Pământ.

Erau atâtea informaţii de comunicat, încât începu să vorbească din ce în ce mai repede.

În cele din urmă, Ripley îi atinse braţul şi căldura acestei atingeri umane o făcu să tresară pe ea, care era în acelaşi timp *Auriga.*

— Ia-o uşor, Call. Acum poţi să te întorci?

Robotul clipi, separându-se de sistemul de informaţii al navei şi redeveni Call, un android avariat.

— S-a consumat prea multă energie, îi spuse ea lui Ripley. Nu pot să stabilesc masa critică. Nu pot să arunc nava în aer.

Îi reveniseră sentimentele şi erau îngrozitor de triste.

Ripley o urmărea atentă.

— Atunci fă-o să se zdrobească de o planetă.

În timp ce toţi lucrau febril la deschiderea uşii, coordonaţi de Vriess, care n-avea însă chef de nimic, Larry Purvis încercă să nu se gândească la circumstanţele bizare care-l aduseseră în această situaţie. Fiindcă simţea că, dacă s-ar gândi, l-ar apuca o furie greu de controlat faţă de toţi cei de lângă el. Era culmea ironiei că salvarea lui depindea tocmai de cei care-l răpiseră, dar aceasta era realitatea. Iar Purvis era

un om realist.

Muncea mai mult decât muncise vreodată în viaţa lui şi încerca să nu se gândească la nimic. Băgă o bară de fier în colţul uşii şi se lăsă cu toată greutatea pe ea, încercând s-o deschidă.

Dar, în momentul acela, o durere ascuţită în abdomen îl făcu să-şi ducă mâna la piept. Ceilalţi se opriră imediat. În ciuda durerii, Purvis era perfect conştient că Johner şi Distephano îndreptaseră armele spre el.

Nu! Nu, nu se poate să sfârşesc aşa, atât de inutil, atât de fără rost! NU!

Strânse din dinţi şi durerea dispăru la fel de repede cum venise. Inspiră adânc de câteva ori. Gata, se liniştise. Din cauza nervilor, probabil. A stresului. Da, asta trebuia să fie.

Le zâmbi celorlalţi care-l priveau fix.

— Mă simt bine, n-am nimic.

Dădu din cap viguros, ca şi când ar fi putut să-i convingă cu această falsă veselie. Lăsară armele jos şi se apucă din nou de lucru. Dar Purvis ştia că-l urmăreau cu coada ochiului.

Ripley se uita la Call care se conectase din nou. I se dilatase pupilele. Mai întâi la un ochi şi apoi la celălalt.

— Cota solului s-a recalibrat. Noua destinaţie este şapte-şaizeci patru-trei. Cuadrant nelocuit. S-a deconectat sistemul de frânare creşte acceleraţia. Patruzeci şi trei de minune, opt secunde până la impact.

— Încearcă să ne cureţi traseul până la *Betty,* îi reaminti Ripley şi s-o pui în funcţiune.

Call clipi o dată, ca să-i arate femeii-clonă că înţelesese şi apoi căzu din nou în transă.

Auriga verifică toate coridoarele de pe traseul către nava cea mică. Deschise patru uşi, să-şi croiască drum până la ea. La bordul lui *Betty,* neoanele erau aprinse, indicatoarele şi ecranele luminate, motoarele se puseseră în funcţiune. Vasul pirat iniţiase propriul său program de încălzire.

Nava îi comunică lui Ripley, prin intermediul lui Call.

— *Betty* a început să tragă combustibil din rezervoare. Pe

Auriga se sesizează mişcare între subnivelele şase şi nouă. Sistemul video nu mai funcţionează. Imagine parţială în rezervorul de reziduuri, prezenţă neautorizată.

— Neautorizată? întrebă Ripley.

— Ne-umană, specifică robotul.

— Câţi? întrebă Ripley îngrijorată.

— O clipă, îi răspunse *Auriga* prin glasul lui Call. Cineva operează consola patruzeci şi cinci. Amprenta de identitate…

Call clipi şi se întoarse din nou spre Ripley.

— Este Wren, spuse ea, cu propriul glas. Aproape a ajuns la bordul lui *Betty.*

Ripley ridică din sprâncene. Apoi i se adresă fetei-robot, imitând tonul poruncitor, arogant al lui Wren:

— Ei, ce părere ai de asta?

Doctorul Mason Wren ajunse la altă uşă încuiată. Uşile astea îl încetineau. Noroc cu codurile lui de acces ultrasecrete. În momentul de faţă era la numai cinci uşi depărtare de *Betty.* De îndată ce va ajunge la bordul vasului pirat, se va folosi de datele pe care le deţinea despre *Auriga* şi de codurile sale de acces la computerul principal, pentru a comanda nava cea mare din exterior. O s-o oprească şi o s-o înscrie pe o orbită sigură, în jurul celei mai apropiate planete. De îndată ce va stabiliza situaţia, va lua legătură cu ofiţeri superiori, care-i vor trimite cele necesare pentru reparaţii şi trupe pentru a distruge extratereştrii. Pe urmă, îşi va relua cercetările şi va crea mai multe specimene ca oricând.

Dar toate la rândul lor. Acum, cel mai important lucru era să ajungă la bordul lui *Betty* şi s-o desprindă de nava cea mare.

Regreta că o s-o piardă pe clona Ripley, dar bine că avusese cel puţin ocazia s-o studieze un timp. Oricum, o să aibă destule specimene extraterestre, aşa că nu va mai fi nevoie s-o cloneze din nou. Deşi ar putea s-o facă oricând. Avea destule mostre din trupul ei, păstrate la gheaţă. De aici înainte va fi foarte simplu să cloneze sute de Ripley, cu câte o matcă înăuntru.

Wren stătea în faţa uşii încuiate şi introducea codul de acces. Ledurile de pe telecomanda sa clipiră pentru câteva secunde şi apoi lumina roşie care semnifica „închis” se schimbă în verde.

Vocea *Tatălui* anunţă:

— Codul de urgenţă este validat.

Uşa uriaşă începu să se ridice. Wren se uită în jur nervos, atent la activitatea extratereştrilor. Acum era atât de aproape.

Dar, la câţiva centimetri de podea, uşa încremeni în loc. Un om adult nu se putea strecura prin spaţiul acela. Wren se încruntă şi introduse din nou codul. Dar de data aceasta nu-i mai răspunse *Tatăl.*

Tocmai se pregătea să repete codul, când rămase brusc în beznă. Era în beznă. Doar luminile de urgenţă sclipeau slab. Simţea cum se albeşte la faţă. I se pusese un nod în gât. Îşi umezi buzele uscate şi zise încet:

— *Tată,* îţi cer să reîncarci sistemele cu vectorul patru-cinci.

Dar nu primi niciun răspuns. Domnea o linişte mormântală.

Începu să transpire, deşi îl lua cu frig. *Oare era opera extratereştrilor? Puteau provoca o avarie atât de extinsă sau computerul căzuse complet?*

— *Tată,* îţi cer să localizezi pierderea de energie.

Nimic.

— Ce faci, *Tată?*

Vocea care răsună în difuzoarele computerului era tânără şi feminină.

— *Tatăl* a murit, dobitocule!

O recunoscu imediat. Era glasul teroristei aceleia micuţe, Call, pe care o găsise în celula lui Ripley. Se întoarse să se uite după ea.

Dar vocea ei venea de pretutindeni, aşa cum venise întotdeauna cea a *Tatălui.*

Uşa pe care încercase s-o deschidă, se închise la loc, cât pe ce să-i prindă degetele de la picioare. Încuietorile se blocară cu un clinchet final, irevocabil. Wren rămase pe loc, uluit. Nava se transformase deodată în duşmanul lui.

În spatele lui se deschise altă uşă. Vedea luminile de urgenţă pulsând către el, ca o săgeată. Fir-ar să fie. Era exact uşa care nu trebuia. Pe *acolo* nu avea cum să ajungă la bordul lui *Betty.*

Glasul lui Call răsuna în toată nava.

— Intrus la nivelul unu. Intrus la nivelul unu. Toţi extratereştrii sunt invitaţi să se îndrepte către nivelul unu. Doctorul Wren este acolo.

Wren gemu îngrozit şi apoi o rupse la fugă pe coridor.

Ripley o văzu pe Call deconectându-se.

— Îmi place cum te-ai descurcat.

Dar robotul îi evită privirile.

— Sper să fie bine.

I se dereglase din nou vocea. Avea aceeaşi rezonanţă mecanică.

— Fir-ar să fie!

Îşi băgă mâna în cavitatea toracică, încercând s-o regleze.

Ripley se apropie de ea, gata s-o ajute.

— Ia să vedem…

Dar Call se trase repede la o parte.

— Nu mă atinge.

Ripley se îndepărtă jignită. Nu-i plăcea să fie respinsă.

— Probabil că ţi se pare nostim, bombăni Call.

Nu reuşise încă să-şi aranjeze vocea. Înălţă capul şi se uită sfidătoare în ochii lui Ripley.

Femeia-clonă oftă obosită.

— Da, însă, în ultima vreme multe lucruri au început să mi se pară nostime, deşi nu sunt deloc.

Call se încruntă furioasă.

— De ce mai trăieşti? Cum *suporţi?* Cum *te* suporţi?

Vocea ei mecanică suna din ce în ce mai bizar.

Ripley ridică din umeri.

— Nu prea am de ales.

Niciodată nu prea avusese de ales. De când se trezise din somnul criogenie la bordul navei *Nostromo.* Call îşi concentră din nou atenţia asupra ei, încercând să-şi regleze mecanismul vocal.

— Cel puţin, o parte din tine este umană, zis ea. În schimb eu… La dracu', uită-te la mine!

Ripley se uită la gaura din piept, la încâlceala de fire din care curgeau un lichid alb, lipicios. Această imagine i se părea atât de familiară! îi amintea de Bishop, de curajul, de profunda lui *umanitate.*

— Sunt dezgustătoare, se plânse Call, distrusă.

I se îneca vocea. Părea ciudată, ca o înregistrare proastă. Ripley ştia că problema era de ordin mecanic, deşi aducea mai mult a disperare.

— De ce nu ai fost distrusă odată cu ceilalţi? o întrebă Ripley.

— Ca să te ucid pe *tine,* ai uitat? îi spuse Call, fără ocolişuri.

Se opri o clipă şi apoi îşi văzu mai departe de reparaţii.

— Înainte de ordinul de lichidare, înainte să ne sune ceasul, am accesat computerul principal al *Ministerului Apărării.* Şi am găsit toate misiunile secrete, odioase. Inclusiv aceasta. Planurile, Pérez, extratereştrii, tu… Chiar şi proiectul prin care se propunea angajarea echipajului de pe *Betty.* Mi-am dat seama că va fi sfârşitul lor, dacă vor reuşi.

Vocea îi revenise la normal.

— Sfârşitul Omenirii.

Ripley începu să zâmbească. Toată această situaţie i se părea teribil de nostimă.

— De ce-ţi pasă ce se întâmplă cu *ei!*

— Pentru că aşa sunt *programată,* pufni Call.

Ripley pufni în râs.

— Eşti programată să fii o ticăloasă? Eşti noul model de ticăloşi pe care l-au lansat pe piaţă?

Call zâmbi şi ea fără să vrea şi apoi râse, laolaltă cu Ripley. Dar redeveni brusc serioasă. Când vorbi, îşi dezvălui pasiunea pe care avusese grijă s-o ascundă până acum.

— Nu puteam să-i las să se anihileze, îi spuse ea lui Ripley. Ţi se pare logic? Înţelegi?

— Am înţeles cândva.

Se uită de jur-împrejur în capelă. Vedea cu ochii minţii crâmpeie de feţe, nume şi evenimente.

— Am încercat să salvez… oameni, dar n-am reuşit. Era o fetiţă. O fetiţă blondă. Visa urât. Am încercat s-o ajut, dar a murit. Nu-mi amintesc cum o chema.

Call o bătu pe mână împăciuitor şi apoi se desprinse de ea. În momentul acela intră Distephano.

— Cred că am reuşit să dărâmăm zidul.

— Bun, spuse Ripley.

După ce ieşi din capelă, cele două femei îl urmară.

— Visezi? o întrebă Ripley, curioasă.

— Am… procesori neurali care…

Se opri şi o luă de la început.

— Da, visez.

— Când dorm, spuse Ripley închizând ochii, îi visez pe ***ei***. În fiecare noapte. Am senzaţia că sunt lângă mine. În mine.

Își amintea de fetița care spunea: ***Nu vreau să dorm. Am vise înspăimântătoare.***

— Înainte mă temeam să visez, dar acum nu mă mai tem.

— De ce? o întrebă Call.

Ripley se uită pentru o clipă la vitraliul ușii.

— Pentru că, indiferent cât de oribile sunt visele, **când** mă trezesc, este și mai rău.

Ripley se întreba ce ființă supremă asculta rugăciunile unui robot și apoi se gândi dacă le-ar asculta și pe cele ale unei clone?

Ieșiră în liniște din capelă. Peste câteva clipe, răsună vocea computerului, programat acum definitiv după glasul lui Call.

— Sistemele de ventilație s-au stabilizat. Oxigenul este în proporție de patruzeci și trei la sută.

Call părea surprinsă.

— Este vocea *mea?*

Ripley încuviință din cap.

— Navele ar trebui să fie oricum de genul feminin.

Capitolul 12

Străbăteau holurile în grabă, atenți la cea mai mică mișcare. Johner era în frunte, Distephano și Call îl cărau pe Vriess, Purvis îi urma și Ripley încheia șirul.

Ripley îl auzi pe Distephano spunându-le:

— Mai avem puțin.

— Doamne ce obosit sunt, oftă Purvis.

— Nu-i nimic, o să ne odihnim destul pe lumea cealaltă, pufni Johner nervos.

În momentul acelea, Ripley simți ceva sub picior. Se opri și se uită în jos. I se lipise un gel de talpă. Și ceilalți călcaseră peste el.

Încercă să se abțină dar, în cele din urmă, se aplecă și-l atinse cu degetul. Da, provenea de la *ei.* Purvis înălță privirile.

— E de rău, nu-i așa?

Ripley se uită înapoi, de unde veniseră și apoi înainte.

— Probabil că suntem aproape de cuib.

Știa instinctiv că extratereștrii se adunaseră acolo, deși nu-și explica de ce sau cum știa.

— Înseamnă că trebuie s-o luăm prin altă parte, zise Vriess, nerăbdător.

— Doar pe aici se poate merge, spuse Distephano.

Johner se chircise de frică.

— *Nu!* Eu unul nu o iau pe aici.

— Soldatul are dreptate, interveni Call, calmă. Am studiat nava. Ori mergem mai departe, ori ne întoarcem înapoi.

— Am putea să ne întoarcem, le sugeră Vriess.

— Nu avem timp, îi spuse Call, la fel de calmă şi apoi se uită la Ripley.

— Mai avem aproape nouăzeci de minute, insistă Johner.

Femeia-robot se opri şi clătină din cap.

— Nu mai avem.

— Ce vrei să spui? o întrebă Distephano.

Johner remarcă schimbul de priviri dintre ele şi fu cât pe ce să explodeze de furie.

— Ce ai **făcut,** robotule?

— Las-o baltă! îi spuse ea.

Dar Johner nu mai putea fi domolit. Făcu un pas înainte şi o ameninţă cu degetul pe Ripley.

— Dacă vrei să mori aici, cu frăţiorii şi surioarele tale, n-ai decât. Dar eu am de gând să supravieţuiesc şi dacă **această** maşinărie de plastic încurcă lucrurile, am s-o ucid.

Se întoarse repede spre Call.

— **Te ucid,** ai auzit, sau vrei să…

Ripley se repezi la el, înainte să termine ce avea de spus. Întinse o mână şi-i apucă limba, iar cu cealaltă îl prinse de bărbie. Încremeni, incapabil să se mişte sau să vorbească. Ripley îşi lipise faţa de mutra lui hidoasă.

— Ar fi bună de colier, zise ea şi apoi îi dădu drumul.

Johner amuţi. Pe urmă, Ripley se întoarse spre Distephano.

— Cât mai avem până la navă?

— Vreo sută de metri, zise soldatul.

Priviră cu toţii înainte. Coridorul părea gol, dar…

— Deci, ce facem? îi întrebă Vriess, obosit.

Se uitară unul la altul. Era clar că *nu aveau de ales* nici de această dată. Fără să scoată o vorbă, Call şi Distephano îl luară pe Vriess şi o rupseră toţi la fugă, cât îi ţineau picioarele. Era singurul lucru care le

rămăsese de făcut.

Ripley încheia şirul. Alerga la fel ca ceilalţi şi se uita din când în când în urmă. Apoi îşi *dădu seama* deodată. ***Ei***. Erau în ochii ei. În creierul ei. ***Ei***. Veneau după ea. Se clătină. Încercă să ţină pasul, dar îi era imposibil. Căzu într-un genunchi.

Call îl dăduse probabil pe Vriess în seama lui Purvis, pentru că apăru pe neaşteptate lângă ea şi începu s-o scuture.

— Ripley? Ripley? Ce s-a întâmplat?

Bâzâitul insuportabil de insectă din mintea lui Ripley o făcea să nu audă ce-i spunea. Clătină din cap, îşi duse mâinile la urechi şi se strâmbă de durere.

Încercă s-o prevină.

— E o greşeală… o greşeală…

— Ripley! zbieră Call.

— Îi aud, gemu clona, gata să izbucnească în plâns.

Durerea şi dezamăgirea o copleşeau. Îşi pierdea propriul eu, propria identitate, umanitatea… Extratereştrii o copleşeau.

— Stupul… Sunt aproape. Suntem exact deasupra stupului.

Erau atât de concentrate amândouă încât niciuna din ele nu văzu ieşind un cui din podea, lângă piciorul lui Ripley.

— Îi aud, gemu Ripley. Sunt aproape… atât de aproape…

— Iisuse! exclamă Call, trăgând-o de mânecă. Vino!

Dar Ripley încremenise în loc. Era prea îndurerată, prea îngrozită ca să se mişte.

— Îi aud… Matca!

Al doilea cui ieşi din podea, tot fără să-l observe nimeni.

— Ce auzi?

Ripley îşi dădu seama vag că robotul nu cunoştea amănunte despre structura familială a extratereştrilor. Şi acum nu era în stare să-i dea detaliile necesare.

Deodată, clona sesiză pericolul când auzi ceva mişcându-se sub ea. Se uită în jos şi văzu mâna unui extraterestru sfâşiind suprafaţa pe care stăteau.

Ripley simţi cum îi fuge podeaua de sub picioare, se clătină şi apoi se prăbuşi. Vru să se prindă de margine, o văzu pe Call care încerca s-o ajute, dar era prea târziu.

Call fu cât pe ce să cadă cu capul în jos în gaura care se căscase în podea, când se întinsese după clonă.

— Ripley! zbieră ea în întunericul de sub podea. RIPLEY!

— Ce dracu' s-a întâmplat? zise Johner, venind în fugă spre ea.

— Nu ştiu! Nu ştiu! exclamă robotul.

Vriess se târî până la gaură şi o apucă de cămaşă.

— O să cazi, Annalee!

Nu sesiză îngrijorarea din glasul lui. Era concentrată asupra unui singur lucru: gaura neagră în care dispăruse Ripley.

— Ţine, îi spuse Distephano, întinzându-i o lanternă.

Se aplecă din nou, dar nu văzu decât o sclipire îndepărtată. Se auzea ceva, dar nu era Ripley.

Call aprinse lanterna şi descoperi o adevărată imagine de iad. La început, crezu că e o groapă fără fund, plină cu şerpi, un cuib de vipere, dar apoi îşi dădu seama că tot ce vedea, toate acele părţi întunecate, sclipitoare, în mişcare le aparţineau ***lor.*** Extratereştrilor. Erau cu miile. Lucrau împreună, spate în spate. Cozile, capetele, braţele sclipeau şi se mişcau ca nişte şerpi încolăciţi la lumina lanternei ei.

Şi în mijlocul acelei mase hidoase şi lipicioase era Ripley, întinsă pe spate, cu braţele răstignite. Îi amintea de crucea din capelă şi clipi din ochi ca să-şi alunge gândul. Fu cât pe ce s-o strige, când îi văzu ochii largi deschişi, dar apoi îşi dădu seama că Ripley nu o vedea. Pentru că vedea un singur lucru: viitorul ei.

În timp ce Call şi ceilalţi se uitau îngroziţi în groapă, Ripley începu să se scufunde încet, ca într-un nisip mişcător, în masa de trupuri mişcătoare, extraterestre.

Până dispăru complet sub fiinţele care puseseră în sfârşit stăpânire pe ea.

La început, Ripley se simţi şocată, apoi îngrozită şi în cele din urmă îngreţoşată când ateriză în mijlocul masei fremătânde de extratereştri. Pe urmă se dezlănţui o panică fără margini când începură să se miște odată cu ea, s-o îmbrăţişeze, s-o accepte printre ei. Dar, peste puţin timp, acea parte din ea care nu era adevărata Ripley începu să-şi facă simţită prezenţa tot mai mult. În timp ce căldura trupurilor lor o înconjura, în timp ce se scufunda, o învăluia o letargie atotcuprinzătoare.

I se închiseră ochii şi adormi. Şi în momentul acela simţi cum intră în lumea lor.

Începu să tânjească după căldura aburindă a creşei, după forţa şi siguranţa speciei ei. În tot acest timp fusese apăsată de singurătatea individualităţii ei. Doar în somn putea să li se alăture, să se bucure de ei. Venise exact la momentul potrivit. Construiseră creşa. Era timpul să treacă de partea celorlalţi războinici şi să servească matca. Doar pentru asta trăia…

În somnul ei, războinicul Ripley dădu din coadă, transmiţând tuturor tot ce gândea, plănuia şi simţea faţă de matca ei. Iar matca îi transmitea iubirea şi încuviinţarea ei. În curând, va avea nevoie de ea.

Call simţi o umezeală pe obraji şi îşi dădu seama că dispozitivul lacrimar funcţiona încă. Era zdrobită, înfrântă. O durea mai rău decât atunci când fusese împuşcată.

Oare tot curajul lui Ripley, toată lupta ei de a-şi redobândi latura umană, propriul eu, fuseseră în zadar? Şi dacă aşa era, ce mai putea face un robot avariat?

Războinicul se deplasă către căldura aburindă a creşei. Spre forţa şi siguranţa speciei sale. Nu-l mai apăsa singurătatea individualităţii sale. Fusese onorat de matcă, ales datorită inteligenţei sale. Fusese primul care scăpase, care-i eliberase pe ceilalţi pentru a captura primii Oameni, prima hrană. De aceea fusese ales să servească din nou matca. O dusese pe Ripley departe de pradă şi acum o conducea prin cuib, către creşă.

Aici, unde-şi construiseră creşa perfectă, erau destui războinici care s-o protejeze. Aceşti oameni jalnici şi blegi aşteptau să fie daţi ca hrană tinerei mătci şi să servească drept gazde pentru zămislirea noii generaţii. Mai era puţin până atunci.

Dar războinicul era împovărat de amintiri. Vedea cu ochii minţii un haos cumplit. Războinicii zbierau şi mureau. Izbucnise focul. Şi Ripley stătea neclintită cu propriul ei pui în braţe. Provocase moarte şi distrugere creşei.

Durerea cumplită a pierderii ireparabile îi copleşi mintea şi trupul. Însemna totul şi nimic. Căută legătura cu propria sa specie şi

regăsi forța și siguranța creșei. Fusese altă creșă, în alt timp. Nu trebuia să se gândească la asta acum, când matca avea nevoie de serviciile lui.

Cu toate armele lor sofisticate, oamenii căzuseră din nou victime. Le serveau din nou ca hrană și gazde pentru puii mătcii. Îi luaseră cu forța, așa cum făcuseră și vor face întotdeauna. Pentru că erau mai puri și mai feroce decât ei.

Perfecțiunea noastră structurală este egalată doar de ostilitatea noastră.

Războinicul cel mare dădu din coadă, transmițând tot ce gândea, plănuia și simțea fraților și mătcii sale. Iar matca, mama lui, îi transmitea iubirea, încuviințarea și nevoia ei. Avea nevoie de Ripley, pe care el, războinicul, o ducea cu grijă în brațe. Acest trup omenesc, această Ripley era mama lor, a tuturor. Primul pântece. Primul războinic. Va trăi să se bucure alături de ei. Matca avusese grijă de asta cu ajutorul războinicului, pentru că Ripley era cheia stupului. Piatra de temelie a Noului Născut.

Ripley se răsucea neajutorată în somn, scoțând sunete înăbușite de protest și durere. Războinicul îi suflă în față, să-i dea aer și căldură. S-o hrănească pe cea care-i hrănise pe toți. Fiindcă așa voia matca.

Call stătea încremenită deasupra gropii. Nu putea să accepte ce se întâmplase. Era perfect conștientă că ceilalți se uitau unul la altul și își dădu, seama că cele întâmplate îi schimbase. Forța și curajul lui Ripley reușiseră să sudeze grupul, dar acum ea nu mai era și toată influența ei pozitivă amenința să se spulbere.

Până și Johner amuțise. I se pusese un nod în gât.

Vriess o privea cu atâta durere și înțelegere încât știa că n-ar rezista dacă s-ar uita la el.

Distephano se încruntase, încordat. Își încleștase degetele pe armă.

Purvis fu din nou cel care găsi cuvintele potrivite pentru a-i trezi la realitate. Bine că-l luaseră cu ei.

— Ar trebui s-o luăm din loc, zis el. Cel mai frumos cadou pe care i l-am putea face ar fi o moarte rapidă.

Iar asta se va întâmpla când *Auriga* se va ciocni de Pământ. Atunci Ripley va ajunge în sfârșit acasă. Dar Call nu reușea să se desprindă de groapa unde căzuse femeia-clonă. Amuțise, deși

mecanismul de vorbire funcţiona perfect acum.

Purvis o luă de braţ, trăgând-o înainte şi ceilalţi se luară după ei, în drum spre *Betty.*

— Este nedrept, insistă Call, clătinând din cap.

Purvis oftă.

— Asta este şi părerea mea.

Trezeşte-te. Nu face zgomot. Avem necazuri

Se opri să asculte. Se întâmplase ceva. Nu era un vis, ci realitatea.

Ripley stătea nemişcată în braţele monstrului. Lumina era dată la minimum, dar n-o deranja. Inspiră adânc, trăgând în piept suflarea animalului. Umezeala caldă din jur îi spune că se afla în siguranţă, dar conştiinţa ei era tulburată de imagini haotice de vis.

Alinarea rece a criosomnului.

Nevoia de a-şi proteja puiul.

Forţa şi tovărăşia speciei sale.

Puterea propriei ei revolte. Căldura şi siguranţa creşei aburinde. Le recunoştea la un nivel superior al conştiinţei şi învăţării. Făceau parte din ea, din ceea ce fusese şi devenise acum.

Plutea în căldura umedă, reconfortantă şi-i venea să se ascundă înăuntrul ei. Auzea un murmur, sunete îndepărtate, care veneau din afară şi dinăuntrul ei. Sunetele veneau şi plecau. Însemnau totul şi nimic. Simţea din depărtare matca şi nevoia ei covârşitoare.

Apoi auzi din nou sunetele interioare, mai ales unul, mai puternic decât toate celelalte. Era cel pe care-l asculta întotdeauna. Cel pe care încerca din răsputeri să şi-l amintească. Murmura:

Mămica îmi spunea mereu că nu există monştri adevăraţi, dar uite că există.

Sunetul acela îi spunea să se trezească. Dar, de îndată ce se trezea, visele vor deveni reale. Era obosită, atât de obosită! Însă, când dormea…

Nu vreau să dorm, *spunea glasul de copil.* ***Pentru că visez oribil.***

O atingeau în somn. Toţi monştrii, toţi monştrii adevăraţi. Se mişcau, respirau, visau, plănuiau.

Se cutremură.

Alcătuiau un organism perfect, cu o singură funcţie reală.

Perfecţiunea lor structurală era egalată doar de ostilitatea lor.

Gemu disperată.

O femeie tânără, idealistă îi arătase umbra a ce fusese odată. A ce făcuse soarta din ea. Dar acum cine era? Ellen Ripley sau o arătare grotescă, la fel ca…

Cel puţin ai şi ceva omenesc. Sunt doar… doar…

Prefer să mi se spună persoană artificială.

Simţea vag o senzaţie ciudată, din afara ei. Se întâmpla ceva cu eul ei. Se uită de jur-împrejur să se lămurească.

Teribilii ei copii veniseră în sfârşit după ea. Erau peste tot. O duceau în braţe, o întâmpinau.

Dar ceilalţi, oamenii, nu mai erau. Cei pentru care luptase din greu să-i protejeze. Fusese separată de ei. Pe de-o parte simţea o uşurare enormă, dar pe de alta o revoltă la fel de mare. Oscila între aceste sentimente contradictorii în timp ce era purtată pe braţe de monstru.

Îi apăru în minte o imagine de desen animat cu un copil blond, înlocuită treptat de cea a unui copil adevărat. Era copilul ei? Nu, nu era al ei…

Ba da, e al meu!

Amintiri haotice îi inundaseră mintea.

Căldura aburindă a creşei. Forţa şi siguranţa speciei ei. Singurătatea individualităţii şi nevoia de a găsi…

Braţe mici, puternice se înlănţuiră de gâtul ei, picioare mici, puternice i se înfăşurară în jurul taliei. Era haos. Războinicii zbierau şi mureau. Izbucnise focul.

Am ştiut că o să vii.

Clipi derutată. În minte i se îngrămădeau crâmpeie de amintiri, instincte pe care nu putea să le lămurească. Durerea pierderii irecuperabile îi copleşea mintea şi trupul. Însemna totul şi nimic.

Mă cheamă Newt. Nu-mi spune nimeni Rebecca.

Vin, Newt! Vin!

Mămico! Mămicol

Ripley căută legătura cu specia ei, încercă să găsească forţa şi siguranţa creşei, dar nu era acolo. Şi în locul ei rămăsese doar această durere, această pierdere cumplită. Se simţea golită pe dinăuntru.

Se uită la războinicul uriaş care o ducea în braţe. Ar fi vrut să-i pună aceeaşi întrebare pe care le-o puseseşi celorlalţi, adică oamenilor,

întrebarea la care nu va răspunde nimeni, niciodată.

De ce? De ce?

În timp ce amintirile despre Newt i se învălmăşeau în creier, îşi propuse să găsească răspunsul. O să-l afle de la ei. Deşi erau uriaşi şi puternici, feroce şi ostili. O să le smulgă răspunsul cu forţa.

Supravieţuitorii celor două echipaje se grăbeau spre *Betty,* dar fără s-o ia la goană. Nu era nicio urmă de extratereştri. Nu întâlniseră nici mucozităţi lipicioase, nici resturi de acid. Domnea o linişte suspectă.

Când intră în navă, Vriess simţi un dor de casă sfâşietor şi apoi o durere atât de copleşitoare încât îl luă prin surprindere. În timp ce Johner şi Distephano îl aşezau pe scaunul copilotului, îşi dădu seama că simţea peste tot prezenţa lui Hillard şi a lui Elgyn. Dar îşi alungă amintirile. Avea destul timp să se gândească mai târziu, după ce vor scăpa de aici. *Dacă* vor scăpa.

După ce se prinse cu Hamuri de scaun, Johner îl întrebă:

— Cât mai durează până ne desprindem?

Vriess apăsă pe nişte butoane şi afişă un plan de zbor. Pământul umplea tot ecranul. Se apropiau tot mai mult de el.

— O să am nevoie de Call să se conecteze cu nava cea mare, să desprindă magneţii.

— Peste câteva minute o să intrăm în atmosferă, zise Johner, agitat. Atunci o să fie şi mai greu.

Vriess încuviinţă din cap. Nu voia să se gândească cât de redusă era experienţa sa de zbor. Hillard şi Elgyn fuseseră întotdeauna cei care pilotaseră *Betty,* asistaţi de Christie. El era doar *mecanic,* pentru numele lui Dumnezeu, iar Johner nu era bun decât ca luptător. Se obişnuiseră atât de mult cu rolurile lor încât nu mai aveau nevoie de altceva. Dar n-o să se gândească la asta acum. Azi era pilot. Trebuia să fie.

Call veni lângă el şi-i alungă gândurile. Se uită drept în ochii ei. Din prima clipă când se cunoscuseră, refuzase să-l trateze ca pe un infirm. Nu se uitase niciodată la picioarele lui sau la scaunul de paralitic. Îl văzuse doar pe el, pe Vriess, omul. Aşa că ar trebui să-i urmeze exemplul. Să nu bage în seamă gaura prinsă cu sârmă din pieptul ei şi nici telecomanda ascunsă în braţ.

Îi zâmbi timid.

— Ai nevoie de ajutoarl meu? îl întrebă ea.

El încuviinţă din cap, uşurat.

— Dacă… nu te superi… Annalee.

Tresări când îi spuse pe nume şi apoi încuviinţă din cap.

— Sigur, nicio problemă.

Apoi începu să se conecteze la creierul computerului, ca şi când ar fi făcut asta de când lumea în faţa lui.

Nu băgă în seamă ce făcea. Se uita doar la faţa ei delicată, umană.

Ripley se trezi încet din somn. Era ameţită. Nu deschise ochii imediat. Auzi un clipocit şi apoi gemete, gemete omeneşti. Urmat de un bâzâit ca de insectă. Mirosea urât.

A sânge. A osânză. A moarte. Era umed şi fierbinte ca într-o mlaştină tropicală.

Încercă încet să se mişte. Trupul era încă prea amorţit să răspundă. Oare era drogată? Hipnotizată? Ceva lipicios îi căzu pe faţă de sus. Se încruntă, la fel de ameţită. În cele din urmă picuratul deveni prea enervant şi deschise ochii.

Materia care îi picase pe faţă i se prelinsese pe obraz şi de acolo pe podea, întărindu-se imediat şi înţepenindu-i capul. Se desprinse şi apoi îşi şterse mâna de podea, fără să se gândească. În timp ce executa aceste gesturi automate, clipi şi se uită în jur, încercând să se gândească, să încerce să înţeleagă unde era şi ce se întâmpla. Ştia că ar trebui să fie agitată, alarmată, îngrijorată de propria ei situaţie, dar mintea ei nu era încă suficient de limpede pentru asta.

Se uită în jur, în beznă. Nu era singură. Mai erau şi alţi oameni. Cel puţin opt. Stăteau deasupra ei, pe un fel de raft. Miji ochii, încercând să vadă mai bine. Până la urmă, îşi dădu seama că nu stăteau pe niciun fel de raft. Braţele şi picioarele lor erau lipite de pereţii unei încăperi uriaşe, cilindrice. Îşi amintea vag glasul mecanic al lui Call care spunea ceva despre activitatea din rezervorul de reziduuri. Acum regreta că nu fusese mai atentă.

Cei opt oameni pe care-i vedea erau prinşi de peretele circular. Soldaţi, cercetători, toţi stăteau ca nişte muşte uriaşe, înfăşuraţi pe jumătate în coconi asemănători celor ai viermilor de mătase.

Această imagine îi amintea de o scenă similară.

Toţi coloniştii de pe Hadley's Hope prinşi de zid, cu piepturile sfâşiate de embrionii în erupţie. Majoritatea ieşiseră. Dar cei de aici erau intacţi, deocamdată.

Îşi atinse pieptul. Dar nu avea de ce să se teamă. Nu fusese reinfestată. Şi-ar fi dat seama dacă s-ar fi întâmplat asta. Ar fi *simţit.* Oare aceşti oameni erau ţinuţi aici pentru a fi însămânţaţi? Gândul acesta o îngrozi dar, când se uită în jur, îşi dădu seama că nu era niciun ou în rezervor. Cu toate acestea, nu putea să uite imaginea celor opt oameni prinşi ca nişte insecte într-o pânză de păianjen.

Ripley îşi desprinse privirile şi, în cele din urmă îi văzu. Pe *ei,* pe extratereştri. Înotau pe fundul adânc, al rezervorului de reziduuri, ca nişte aligatori într-o mlaştină, numai că mlaştina lor era o mare de sânge uman, grăsime şi propriile lor exerciţii. Ripley era cocoţată la îmbinarea dintre podea şi perete, în cel mai înalt punct, chiar la marginea lacului fetid. Stătea acolo, temându-se să se mişte. Urmărea războinicii, întrebându-se dacă se aflau acolo ca să aibă grijă de coconii umani. Oare or să aducă ouă să-i infesteze?

Ripley se încruntă şi se uită din nou de jur-împrejur. Şi atunci văzu matca.

Uriaşa creatură era exact vizavi de ea, dar imaginea era atât de impresionantă, încât o luă prin surprindere pe moment.

Îşi amintea clar că o mai văzuse pe matcă şi imensul ei ovipozitor. Atunci, uriaşul organ reproductiv fusese sprijinit să-i susţină greutatea copleşitoare în timp ce depozita ou după ou pe podeaua rafinăriei atmosferice de la Hadley's Hope. Dar nici nu se compara cu ce vedea Ripley acum.

Şi această matcă era sprijinită, dar nu de ovipozitor. Pentru că nu mai exista aşa ceva. Matca însăşi era prinsă parţial într-un cocon de podeaua rezervorului de reziduuri, în marea de sânge şi excremente. Fie lichidul era puţin adânc, fie extratereştrii ţesuseră o pânză invizibilă. Ripley îşi dădu seama acum că extratereştrii pe jumătate scufundaţi aveau grijă de matca lor. Nici nu băgau în seama prada umană prinsă de pereţi.

Ripley se zgâia, încercând să înţeleagă ce vedea. Matca era ancorată de spate, de picioare, coadă şi braţe. Clătina din cap şi îşi agita extremităţile. Oare o *durea* ceva? Şi ce era pe abdomenul ei?

Apoi Ripley îşi dădu seama îngrozită ce se întâmpla. Matca avea

o burtă uriaşă, brăzdată de vene negre şi se mişca de parcă ar fi avut propria ei viaţă. Deschise gura şi scoase un şuierat furios.

Ripley murmură uluită:

— Nu mai face ouă…

O voce cunoscută i se adresă cu entuziasm:

— Este cea mai mare realizare a noastră!

Ripley se temea să se întoarcă. Se temea să-l vadă pe cel care-i vorbea, dar trebuia s-o facă. Când îşi ridică privirile, dădu cu ochii de doctorul Gediman, prins alături de ceilalţi cercetători şi soldaţi. Pupilele îi sclipeau nefiresc.

— Un ciclu reproductiv secundar, zise el vesel. Asexual. Ca al mamiferelor. Fără gazde!

— Nu se poate, gemu Ripley.

Gediman zâmbi încântat.

— Ne-am gândit să le modificăm sistemul de reproducere. Să înlăturăm ciclurile de depunere a ouălor. Dar fiara nu s-a lăsat, chicoti el. A adăugat un al doilea ciclu. Este minunat!

Urletul mătcii o zgudui pe Ripley şi o făcu să se întoarcă spre ea. Monstrul se zbătea, sfâşiat de durere. Extratereştrii care o îngrijeau se dădură înapoi, trăncănind febril între ei. Bâzâitul lor de insecte i se părea ca o muzică lui Ripley.

— Dar… cum? murmură ea nedumerită.

— Încrucişare genetică, îi explică Gediman.

Râdea ca un nebun.

— Din *ADN-ul gazdei.*

— ***Nu!****…*

Ripley nu putea să accepte aşa ceva.

— Uită-te la ea! exclamă el. Are o parte din *tine!*

Îşi luă inima în dinţi şi se întoarse, forţându-se să se uite la matcă. În fond, era copilul *ei.*

Burta mătcii creştea tot mai mult şi apoi începu să se mişte. Era exact ce-i trebuia lui Ripley ca să se trezească din letargie. Se ridică, enervată că nu era în stare să se mişte mai repede. Dar nu-i păsa.

— Trebuie să ies de aici, îşi spuse ea. Trebuie să ies, fir-ar să fie!

Gediman o urmărea zâmbind. Îşi pierduse minţile.

— Nu vrei să vezi ce se întâmplă? o întrebă el, vesel.

Capitolul 13

Call se deconectă de la computerul lui *Betty,* în timp ce Vriess pregătea desprinderea de *Auriga.* O durea la fel de mult că o pierduseră pe Ripley, dar nu puteau să-şi rişte vieţile pentru ea. Vriess îi zâmbi după ce afişă planul de zbor şi încercă să-i răspundă la fel.

Mai aveau încă atâtea de făcut. Call se îndepărtă de consola de comandă, apropiindu-se de Johner şi Purvis.

— Johner, du-l pe Purvis la congelator.

Bărbatul solid, cu cicatrice, răsuflase uşurat când ajunsese la bordul lui *Betty.*

— Gata, e timpul să faci nani, îi spuse el.

Purvis încuviinţă din cap epuizat şi-l urmă.

Call le-o luă înainte ca să pregătească amestecul criogenie. Mergea mai repede dacă intervenea ea. Şi, oricum, nu era vreme de pierdut cu Purvis. O porni pe culoarul întunecat, aşteptând să se aprindă luminile înainte ei, dar rămase în beznă. Se încruntă. Nu remarcase nicio problemă mecanică, dar nici nu verificase în amănunţime. Totuşi aceste lumini ar fi trebuit să se aprindă de cum au intrat pe navă. Se întoarse spre Johner, îngrijorată.

Dar, înainte să vorbească apăru din beznă o armă şi răsună un sunet asurzitor. Glontele se înfipse în umărul lui Purvis, care căzu pe podea, urlând de durere.

Când Johner se pregăti să-şi scoată arma, Call se trezi luată de gât şi simţi ţeava fumegândă în obraz. Încremeni în loc.

Cine? Ce? Cum?

Omul care o imobilizase o împinse înainte, în lumină, şi auzi un glas cunoscut.

— Dacă faci vreo mişcare, îi zbor creierii, îi spuse tipul lui Johner.

Era *Wren!*

Call îl văzu pe Vriess întorcându-se spre ei, revoltat că stătea acolo, prins de scaun, incapabil să-i ajute.

Johner se încordase. Această era o confruntare obişnuită pentru el, cu un inamic lesne de înfruntat. Stătea cu picioarele depărtate şi mâinile în sus, încercând să pară inofensiv. Dar Call îl văzuse în acţiune. Dacă nu voia să rişte, doctorul ar trebui să-l omoare pe loc. Însă experienţa lui Wren era limitată la acest capitol.

— Distephano, dezarmează-i! îi porunci el soldatului.

Call se uită drept în ochii lui. Oare o să asculte de ordin? O să uite că-i salvase viaţa în încăierarea de la popotă? O să se întoarcă împotriva lor?

— Cu scuzele de rigoare, sir, dar n-ai decât să te duci dracului! replică soldatul.

Wren o strânse, gata s-o sugrume. Call îi simţea trupul încordat, începuse să tremure de disperare. Înfipse ţeava pistolului mai adânc, în obrazul ei.

— Lăsaţi armele! zbieră el. Lăsaţi armele dacă nu vreţi să murim împreună.

Un strigăt ascuţit îi făcu pe toţi să se întoarcă. Purvis se apucase de piept, cu ochii mari de durere.

Nimeni nu făcu nicio mişcare. Nici măcar Wren.

Ripley încerca disperată să găsească o cale de scăpare din rezervorul de reziduuri, dar, din locul în care stătea, nu vedea nicio uşă, nicio ieşire. Totuşi o băgaseră aici, nu? Deci ar trebui să iasă pe unde intrase.

Matca se zbătea sălbatic, urlând de durere. Ceilalţi extratereştri erau din ce în ce mai agitaţi şi bâzâiau asurzitor.

În momentul acela matca scoase încă un strigăt, şi mai puternic, care o încremeni în loc pe Ripley. Acum era evident că se mişca ceva în pântecul mătcii.

Ripley se încordă, copleşită de amintiri.

Şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru. Am născut. Am fost mamă odată. Am stat în patul meu, cu bărbatul meu lângă mine. Era şi o asistentă medicală şi un doctor. Aveam dureri.

Amintirea era atât de puternică de parcă o *simţea* şi acum. Îşi duse instinctiv mâinile la burtă.

Transpiram abundent, dar nu voiam tranchilizante, deşi soţul meu mă implora să iau. Mă îngrijorau toţi acei ani în care fusesem îndopată cu criosomnifere pentru zborurile spaţiale. De aceea nu am vrut să iau nimic când am născut. În propriul meu pat, în propria mea casă.

Iar acum o vedea pe matcă zbierând în reziduurile groase, vâscoase, şi această parodie a propriei sale experienţe îi făcea greaţă.

Am avut o fetiță, o fetiță frumoasă. Semăna și cu mine și cu soțul meu. O chema Amy.

Ellen Ripley clipi, uimită de multitudinea amintirilor umane care o invadaseră în timp ce era prinsă în capcană în acest iad.

I-ai promis lui Amy că o să te întorci la a unsprezecea ei aniversare, i-ai promis. Atunci a fost prima oară când i-ai învins. Dar nava ta de salvare nu a fost găsită decât după cincizeci și șapte de ani. Amy a murit fără să știe de ce nu te-ai întors de ziua ei.

Ripley închise ochii pentru o clipă. Îi apăruse clar în mintea figura fetiței ei. Mai erau și alte amintiri.

Newt.

Hicks.

Chiar și Jonesy…

Muriseră toți.

Gediman o privea uimit, râzând ca un nebun. Chicotelile lui erau la fel de enervante ca bâzâitul extratereștrilor.

Matca zbieră, din nou și întinse mâna spre Ripley, ca și când clona, propria ei „mamă", ar fi putut s-o ajute în vreun fel. Femela extraterestră încercă să se ridice din patul ei fetid.

Amintindu-și de propria ei durere, Ripley gemu odată cu matca. Aproape că simțea și ea durerile nașterii.

Da, înăuntrul ei, la nivel genetic, visceral, simțea durerea mătcii. Legătura telepatică o făcu ***să ia locul*** *mătcii în acest travaliu cumplit. Burta umflată, durerea sfâșietoare, presiunea insuportabilă. Revolta trupului ei care nu accepta să îndeplinească o funcție nedorită. Ripley gemu odată cu matca.*

Și, în același timp, simțea îngrijorarea războinicilor care se apropiau de neajutorată matcă. Sesizase agitația lor. Toți soții ei doreau să-și ajute matca, dar niciunul din ei nu știa cum.

Deodată, un șuvoi de sânge țâșni din pântecul mătcii ca un gheizer. Sângele din această primă erupție începu deja să sfârâie ca un acid coroziv. Ripley încercă să întoarcă spatele. Nu mai suporta să asiste la acest simulacru hidos al unei nașteri umane.

Apoi matca scoase încă un urlet. Ridicase capul și se uita la Ripley de parcă ar fi fost moașa ei. Clona se chirci și zbieră și ea în ton cu matca.

Sfâșiată de dureri, femela extraterestră se prăbuși la loc în mocirla groasă și războinicii care o înconjurau se dădură imediat

înapoi de parcă ar fi presimţit ceva.

Ripley clipi obosită, uitându-se la stomacul care pulsa. Ţâşni încă un şuvoi de sânge şi începu să iasă ceva din pântecele monstrului. Acum începea să i se contureze forma.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Semăna cu un craniu, un craniu *uman,* care se lupta să iasă din pântecele sfâşiat al mătcii.

Copilul, se gândi Ripley. *Creştetul copilului. Îi văd capul…*

Răsună un ultim urlet, urmat de un pârâit şi nou-născutul ieşi deodată din mama lui. Era palid, nu negru, iar pielea semăna mai mult cu cea umană, nu cu exoscheletul siliconic tare al extratereştrilor. Capul era ţuguiat, într-adevăr, dar faţa… Faţa…

Gediman era extaziat. Plângea de bucurie ca un nebun.

— Ce frumos! Ce graţios!…

Faţa nou-născutului avea clar trăsături umane, chiar prea umane. Semăna cu un craniu cu orbite uriaşe, dinţi albi, strălucitori, o bărbie cizelată şi găuri în locul nasului. Da, faţa nou-născutului era moartea în persoană.

— Ce frumos este! murmură Gediman.

Ripley îi aruncă o privire. Părea transfigurat, de parcă ar fi dăruit universului cel mai grandios dar ştiinţific. Iar clona simţea că era gata să-i împărtăşească entuziasmul nebunesc. Îi întoarse spatele şi încercă să-şi controleze emoţiile.

Noul-născut îşi desfăşură corpul masiv din măruntaiele mamei sale.

Matca, mai liniştită acum, gemea încet. Nu se mai zbătea. Întinse o mână tremurândă după copil. Ripley îşi aminti că făcuse acelaşi gest când născuse. Soţul ei o ridicase pe fiica lor şi i-o pusese pe burtă. Îşi amintea că izbucnise în lacrimi şi apoi într-un râs aproape isteric, în timp ce se bucurau cu toţii de copilul sănătos.

Când se întinse după el, nou-născutul se întoarse spre matcă.

Nu este dezvoltat complet, observă Ripley, fără să-şi dea seama cum de ştia. *Este dublu, poate chiar triplu ca mărime şi a crescut într-o singură zi. Iar pofta lui de mâncare nu are limite. Ca să nu mai vorbim de ferocitate şi ostilitate. Un organism perfect!*

Când creatura ieşi complet din pântece, îi văzu mâinile. Erau puternice, masive, ca cele ale extratereştrilor, dar nu aveau decât cinci degete. Unghiile lungi, pielea palidă, le făceau să semene…

Cu ale mele! îşi dădu ea seama îngrijorată.

Ca într-o adevărată parodie de afecţiune umană, nou-născutul începu să se caţăre pe corpul mamei sale. Acum matca scotea sunete materne, mândră de realizarea ei. Puiul se apropiase de faţa ei, ca şi când ar fi vrut s-o sărute.

Şi, în momentul acela, dintr-o singură mişcare, smulse capul mătcii cu o mână uriaşă, împrăştiind sângele peste tot.

Ripley, care se conectase telepatic cu matca, simţi urletele de agonie ale femelei extraterestre până în adâncul sufletului.

Însă noul-născut nu se opri aici. Atacă trupul tremurând al celei care-l adusese pe lume cu dinţii lui uriaşi, imun la sângele acid.

Clona simţi moartea mătcii când legătura telepatică se întrerupse. Era dureroasă ca o fractură deschisă. Creierul ei căuta cu disperare altă conexiune, dar legăturile cu războinicii extratereştrii erau blocate de teama lor. Se agitau, neştiind ce să facă fără matcă, fără cea care-i dirija.

Ripley avea senzaţia că se afla în mijlocul iadului când extratereştrii începură să urle, în timp ce noul-născut îşi devora mama. Pe urmă însă îşi dădu seama că nu doar extratereştrii făceau zgomot şi se întoarse. Gediman începuse să zbiere îngrozit.

Se zbătea disperat, încercând să desprindă răşina care-l ţinea prizonier. Ripley se lăsă pe fundul rezervorului, străduindu-se să-şi adune puterile, dar era atât de *obosită!* Pierderea legăturii telepatice cu matca o epuizase şi o dezorientase.

Scăldat în sângele mamei sale, nou-născutul încremeni în loc şi îşi înclină capul într-o parte, ca şi când ar fi vrut să asculte. Apoi se întoarse încet şi Ripley avu pentru prima oară ocazia să-l privească drept în faţă. Înăuntrul orbitelor uriaşe străluceau doi ochi asemănători cu ai ei.

Se uita mirată. *Şi Amy avea ochii mei,* se gândi ea, cât pe ce să izbucnească într-un râs isteric.

Şi Gediman văzu ochii strălucind pe faţa de mort a nou-născutului şi urlă din răsputeri.

Arătarea se ridică clătinându-se.

A crescut deja! îşi dădu seama Ripley.

Nesigur pe picioarele lui subţiri, nou-născutul de doi metri făcu primii paşi spre cercetător.

Când se apropie de el, statura lui impunătoare îl încremeni pe Gediman. Amuţi pe loc, aşteptându-se la ce putea fi mai rău.

Nou-născutul îl adulmecă şi Ripley văzu cum tremură de frică.

Pe urmă, monstrul deschise tot mai mult fălcile masive, ca un şarpe gata să-şi devoreze prada. I se vedeau dinţii lungi, strălucitori şi limba tare, lipsită de colţi.

Atacul nou-născutului căzu ca un trăsnet. Îşi înfipse colţii în craniul cercetătorului care începu să urle mai oribil ca oricând, în timp ce i se prelingea sângele pe frunte, în ochi, urechi şi gură.

Ah, Doamne, nu, nu! se gândi Ripley. Ar fi vrut să se conecteze telepatic cu monstrul şi să încerce să-l oprească, dar nu reuşea.

Nou-născutul muşcă din creştetul savantului, zdrobindu-i oasele, la fel de uşor cum ar fi muşcat un om dintr-un ou tare. Ajunsese până la creierul rozaliu.

Ripley se întoarse îngreţoşată. Auzea pârâitul ţesuturilor, plescăitul fiarei şi gemetele din ce în ce mai slabe ale victimei. Simţea mirosul metalic al sângelui proaspăt şi nu putea să facă altceva decât să închidă ochii.

De aceea nu-l văzu pe nou-născut întorcându-se spre ea şi privind-o lacom în timp ce-şi lingea dinţii însângeraţi cu limba lungă, şerpuitoare.

Purvis era în agonie. Nici nu-şi mai dădea seama ce-l durea mai rău. Umărul în care se înfipsese glontele îl ardea. Zvâcnea atât de tare încât de-abia putea să gândească. Dar cea mai cumplită era durerea din pântece. Parcă avea ceva acolo, un şarpe care încerca să iasă. Simţea că leşină de atâta *durere.*

Dar, în ciuda chinurilor care-l măcinau, reuşi să se concentreze asupra tabloului din faţa lui. Wren o strângea pe Call, gata s-o sugrume. Rana din pieptul robotului sclipea metalic. Doctorul îi înfipsese ţeava armei în obraz. Purvis ştia că o durea. Call, care luptase din greu să-i salveze pe toţi. Mai ales pe el, pe Larry Purvis.

— Această târfă sintetică trebuie să se reconecteze la *Auriga* şi s-o ducă la sol conform procedurilor operaţionale standard, zbiera doctorul.

Call se străduia să vorbească:

— Ba n-o să fac asta.

Distephano îl înfruntă pe ofiţerul său superior.

— Eşti nebun? Chiar vrei să aduci arătările alea pe pământ?

— Chiar n-ai observat de ce sunt în stare? îl întrebă Johner sarcastic.

Purvis simţi că i se încolăceşte ceva înăuntru şi gemu, ţinându-se cu mâinile de burtă. Era evident că Wren îşi pierduse minţile.

— Extratereştrii vor fi închişi în baza de carantină, zise Wren, întorcând brusc arma spre ceilalţi.

— Nu vor reuşi să-i ţină mai mult de *cinci* secunde, spuse Call.

Doctorul se răsuci înapoi şi o împunse din nou în obraz.

— Taci din gură! zbieră el. Ţi-am spus să *taci din gură!*

În momentul acela, Purvis simţi că i se despică pieptul. Îi apăruse o pată de sânge pe cămaşă. O privea fără să înţeleagă.

Acum încremeniseră cu toţii în loc. Inclusiv Wren.

Şi atunci înţelese. Venise timpul ca monstrul dinăuntrul lui să se nască. Nu fusese congelat la timp şi acum era prea târziu. Arătarea o să-i despice pieptul şi o să-l *ucidă.* Şi numai ticălosul de Wren, acest savant nemernic, era de vină. Cel puţin cei de pe *Betty,* care-l răpiseră, nu ştiau ce fac. Pentru că proiectul diabolic care crease aceste fiinţe infernale îi aparţinea în întregime cercetătorului.

Purvis clocotea de furie. Îl ura mai mult decât pe extraterestrul dinăuntrul său. Probabil că doctorul îi intuise sentimentele, pentru că îndreptă arma spre el. Dar lui Purvis puţin îi păsa. Ce putea să-i facă mai mult decât să-l ucidă? Ceea ce ar fi fost oricum o binecuvântare pentru el. Se ridică şi o porni clătinându-se către Wren, care încremenise îngrozit. Era o mare satisfacţie pentru Purvis să-l vadă atât de speriat. Acum nu mai conta nimic pentru el. Era ca un om posedat.

Wren trase, disperat.

Glontele se înfipse în celălalt umăr al lui Purvis. Îl dădu înapoi câţiva paşi, dar nu reuşi să-l oprească. Fiinţa dinăuntrul lui se mişca atât de agitată acum, încât nu mai simţea nimic altceva. Nici măcar gloanţele. Ştia că-i curgea sângele pe burtă, pe umeri, pe spate, dar nu-i păsa. Universul lui se îngustase la maximum. Din el nu mai făcea parte decât Wren.

Wren trase încă o dată şi încă o dată, lovindu-l de fiecare dată. Nu mai era atent la Call şi robotul profită de ocazie ca să-i tragă un cot în piept, răsucindu-i braţul care o ţinea prizonieră. Cercetătorul zbieră şi îi dădu drumul, iar următorul glonte nimeri aiurea, într-un scaun

tapisat.

Pe urmă, Purvis se repezi la el. Îi trase un pumn în plină figură şi-i zdrobi nasul. Îi zburase arma din mână şi Johner se grăbi s-o ia. Acum Purvis îl lovea cu ură, până când începu să-i ţâşnească sângele din nasul, gura, buzele şi dinţii zdrobiţi.

Încercând să scape de loviturile feroce, Wren căzu pe burtă şi începu să se târască departe de cel care-l tortura. Dar Purvis îl apucă de păr şi-l trase înapoi. Ura şi răzbunarea îi dădeau forţe noi.

— NU! zbieră Wren. Nu! Nu! Nu!

Îi zdrobi faţa de podea o dată, de două ori, de trei ori, până când cercetătorul începu să plângă şi să geamă în mâinile lui.

— Call! Johner! Soldatule! le strigă Vriess deodată. Fiţi atenţi.

Şi, zicând acestea, le aruncă armele ascunse sub pupitrul de comandă.

În timp ce-l lovea pe Wren de podea, Purvis simţi o durere cumplită în pântece. Şi îşi înfipse şi mai tare mâinile în părul savantului.

Strigătul care ţâşni din gâtlejul lui Purvis îl uimi chiar şi pe el. Nu ştia dacă-i aparţinea sau era urletul monstrului care încerca să se nască. Îşi croia drum înăuntrul lui, sfâşiindu-i organele şi zdrobindu-i coastele în drum spre diafragmă, plămâni, gură.

I se desfăcu pieptul, scuipând sânge, oase şi organe. Cu un ultim efort, lipi capul lui Wren de el. Acum zbierau amândoi. Savantul se zbătea să se desprindă, dar Purvis îl imobilizase în strânsoarea morţii. Ţinea capul lui Wren, ştiind că o să se termine totul dar, de data aceasta, aşa cum dorea el.

Monstrul îi mâncase plămânii şi nu mai putea să ţipe, dar glasul lui Wren era destul de puternic pentru amândoi. Embrionul extraterestru ţâşni din el şi se infiltră în ceafa savantului.

În ultimele clipe de viaţă, Purvis văzu ceva ca un şarpe ieşind din fruntea lui Wren exact prin creier. Urletul cercetătorului amintea de ţipetele tuturor celor răpiţi din criotuburile lor, ale tuturor soldaţilor ucişi de extratereştri. Iar pentru urechile lui Purvis era muzica dulce a răzbunării.

Naşterea extraterestrului îi împroşcă pe ceilalţi cu sânge şi ţesuturi. Creatura transparentă încerca să se elibereze din craniul lui Wren, sfidându-i pe oamenii înarmaţi. Şi exact când simţea că i se rupe filmul, Purvis îi văzu pe cei de pe *Betty* ridicând armele. Ar fi vrut să le

spună „mulţumesc” când deschiseră focul.

Cei patru supravieţuitori traseră cartuş după cartuş în muribunzi şi în extraterestrul urlător, împroşcând interiorul lui micii nave cu sângele lor şi al monstrului.

În cele din urmă, Wren şi Purvis se prăbuşiră, iar din embrion nu mai rămăsese nimic.

Call se îndreptă spre cadavre suspinând. Dădu sălbatic cu piciorul în Wren şi de-abia se mai abţinu să nu mai tragă câteva gloanţe în el. Dar ar fi însemnat să irosească muniţia degeaba, vorba lui Johner. Apoi îngenunche lângă Purvis şi-i atinse faţa cu blândeţe.

— Pare împăcat, murmură ea.

— Aşa este, zise Johner, luând-o de umăr. A ştiut că-i facem o favoare. Îşi dorea moartea.

Robotul se uită la omul cu cicatrice. Trăsăturile lui aspre se îmblânziseră. Îl bătu pe mână şi încuviinţă din cap.

— Haideţi, îi îndemnă Distephano. Trebuie să plecăm de aici. O să aruncăm cadavrele după ce ne desprindem de *Auriga.*

Mda*,* se gândi Call. ***Dacă*** *o să ne putem desprinde de* **Auriga.**

Capitolul 14

Gediman se legăna încet în pânza care-l susţinea. Arăta ciudat şi i se prelingea sângele în lichidul scârbos de sub el. Aşa, fără jumătate de cap, părea de-a dreptul monstruos. Ţinea ochii deschişi, dar nu putea să vadă decât lumea de dincolo, dacă exista aşa ceva pentru ticăloşi ca el. La urma urmei, murise oricum în iad, aşa că n-o să i se pară prea mare diferenţa.

În timp ce noul-născut îi devora creierul ca pe o plăcintă, din pieptul lui ţâşni un embrion şi căzu în mlaştina de la picioarele lui.

Ripley ştia că nu va uita niciodată această scenă. Nici în această reîncarnare, nici în cea viitoare, se gândi ea, abţinându-se cu greu să nu izbucnească într-un râs isteric.

Clona nu se ridicase. Încerca să treacă neobservată. Stătea nemişcată, în genunchi, la fel de imobilă ca oamenii înveliţi în plase care, din fericire pentru ei, erau inconştienţi. Ripley îi invidia pentru

asta.

Nici măcar nu se clintea. Se temea până să şi respire. Aştepta ca nou-născutul să-şi orienteze atenţia în altă parte acum, după ce terminase cu cadavrul lui Gediman.

Monstrul se uită de jur-împrejur la ceilalţi extratereştri, la resturile mamei sale şi la Gediman, care se mai legăna încă în plasă. Şi apoi, capul lui masiv se întoarse încet şi-i zâmbi hidos lui Ripley.

Se apropie încet, graţios ca un păianjen, căţărându-se pe pereţii rezervorului de reziduuri, cu ajutorul fibrelor răşinoase.

Ripley se strădui să-şi stăpânească groaza. Cu cât monstrul se apropia mai mult, cu atât îl vedea mai clar şi se înspăimânta şi mai rău. Avea faţa plină de sânge şi ţesut cerebral, care-i atârna de asemenea de dinţii mari şi lucioşi. Şi, când respiră în faţa ei, femeia simţi duhoarea sângelui cald.

Acum era foarte aproape de ea. Ripley tremura îngrozită. Mai avea puţin până să intre în panică. Nici nu-i venea să creadă că ajunsese în această situaţie. Oare va trebui să repete experienţa şi în următoarea reîncarnare? Acest Dumnezeu nedrept care-i dirijase celelalte vieţi va continua s-o reîncarneze la nesfârşit în acelaşi coşmar? Oare nu merita să i se acorde o a doua şansă?

Nou-născutul deschise gura şi întinse o limbă lungă, şerpuitoare. Ripley se încordă. Dacă o să-i despice şi ei craniul şi o să-i devoreze creierul? Dar limba îi atinse faţa cu blândeţe şi o linse. Aştepta inevitabilul, bineînţeles. Creatura o linse din nou, ca o pisică uriaşă, monstruoasă, curăţându-i faţa, gâtul, umerii de resturile de sânge şi grăsime care o împroşcaseră. Până şi mâinile lui cumplite erau blânde când o atingeau. Parcă ar fi vrut să se asigure că nu era rănită. Gesturile nou-născutului îi aminteau de un câine credincios care-şi întâmpina stăpânul la sfârşitul zilei, sau de o pisicuţă care dorea să fie alintată.

Şi în timp ce monstrul se arăta prietenos, Ripley se uită în ochii lui căprui că ai ei şi citi ceva în adâncul lor.

În momentul acela se stabili legătura telepatică, vorbindu-i de legături genetice pe care nu putea să le nege. Îşi aminti de căldura aburindă a creşei, de forţa şi siguranţa speciei ei. Cu numai câteva clipe în urmă suferise de unicitatea individualităţii ei... Dar acum i se dădea din nou şansa să li se alăture, să se bucure alături de ei. Putea să se apropie de războinici, să fie matca lor, să îngrijească nou-născutul. Doar

*pentru **asta** trăise.*

Pentru acest corp omenesc, această Ripley era mama lor, a tuturor. Primul pântece. Primul războinic. Şi trăise destul ca să acumuleze experienţă, să împartă gloria cu ei. Ripley era cheia stupului. Fundamentul creşei. Speranţa nou-născutului.

*Iată răspunsul la întrebarea pe care o pusese de atâtea ori. De ce? **Iată** de ce.*

Se uită în ochii căprui ai nou-născutului, atât de asemănători cu ai ei, întinse mâna şi o puse pe creştetul monstrului. Apoi începu să-l mângâie, aşa cum le mângâiase odată pe Amy şi Newt. Doar era copilul ei, la fel ca ele.

Nou-născutul scoase un sunet mieros, ca un mieunat şi, când se uită la ea, Ripicy simţi că legătura telepatică se adânceşte, se întăreşte. Era atât de diferit de ceilalţi şi totuşi atât de asemănător. Parcă s-ar fi conectat cu o parte din ea, o parte malefică, duşmănoasă, preocupată doar de autoconservare.

Organismul perfect.

Perfect pentru ce?

Şi, în momentul acela auzi o voce din noianul amintirilor. Era glasul lui Newt, aşa cum îl auzise în incubator.

Mămica îmi spunea mereu că nu există monştri adevăraţi, dar uite că există.

Ripley se cutremură, torturată de intensitatea legăturii telepatice cu noul-născut, de ciudăţenia lui. Monstrul rostea aceleaşi cuvinte ca Newt. ***Ştiam că o să vii.***

I se părea cumplit să audă aceleaşi vorbe din gura acestei caricaturi. Apoi îi răsună în urechi vocea mecanică, distorsionată a lui Call:

— *De ce mai trăieşti? Cum te mai suporţi?*

— *Nu prea am de ales,* îi răspunsese ea, convinsă de adevărul spuselor ei.

Nu avusese niciodată de ales, de când se trezise din criosomn, pe **Nostromo.**

Dar acum avea de ales. Avea de ales **cu adevărat.**

O întrebase pe Call:

— *De ce îţi pasă ce se întâmplă cu ei?* referindu-se la oameni.

Şi acum se întreba pe **ea însăşi** de ce îi pasă? Ce motive avea să-i pese? Poate era o ticăloasă, aşa cum îi spusese femeii-robot.

Căută legătura cu specia ei, încercând să afle ce şi cine era, ca să poată face alegerea potrivită. Căută forţa şi siguranţa creşei, dar nu dădu de ele. Şi în locul lor nu era nimic decât durere. Se simţea goală pe dinăuntru, aşa cum se simţise de când născuse.

Când se concentră telepatic, auzi în adâncul ei două glasuri de fetiţe, de **fiinţe umane,** care o strigau peste ani: ***Mămico! Mămica!***

Ripley se uită în ochii umezi, de reptilă, ai nou-născutului şi îşi trase mâna. Alesese în sfârşit.

Obţinuse răspunsurile dorite. Se aflau în propriile ei gene. În ciuda atracţiei exercitate de extratereştri, a forţei şi puterii lor, a puritaţii scopului lor, ştia că trebuie să salveze omenirea. Aceasta era ţinta ei, întărită de genele lor.

Era Ripley, aşa cum fusese întotdeauna. Singurul lucru care putea fi. Ripley. O să-i distrugă. O s-o facă cu forţa.

Inspiră adânc, ca să se liniştească, şi se ridică. Trebuia să aibă mintea limpede şi să transmită gânduri bune nou-născutului şi războinicilor rămaşi deodată fără conducător, acum când matca lor murise.

Monstrul se dăduse la o parte când o văzuse ridicându-se. Ripley întinse mâinile şi se prinse de pânzele de pe ziduri. Le alese pe cele solide, elastice, fără să-l scape din ochi pe nou-născut. Creatura pe jumătate extraterestră înclinase capul hâd într-o parte, încercând să înţeleagă ce făcea ea. Clona se uită la balta de sânge şi reziduuri de sub ea. Îi trezea altă amintire – *o căldare incandescentă de plumb topit.* Deci se putea şi mai rău de atât.

Adunând fibrele, se folosi de ele ca un acrobat şi începu să se caţăre pe pereţi, cercetând atentă tavanul. Nou-născutul o privea curios şi Ripley se străduia să-şi păstreze mintea limpede.

Când se îndepărtă, monstrul îşi schimbă locul, s-o vadă mai bine. Doi războinici se apropiară de nou-născut, mişcându-se prin lichid ca nişte crocodili, cu cozile lor unduitoare, de parcă şi ei ar fi fost curioşi.

Ripley urca încet, din ce în ce mai sus, în căutarea unei raze de lumină. Asudase, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul, începu să fredoneze un cântec de care-şi amintise, ca să-l împiedice pe nou-născut să-i citească gândurile.

— Eşti… steaua mea… norocoasă…

În cele din urmă, găsi ce căuta. Atinse tavanul şi găsi mânerul care deschidea uşa ascunsă de acces. Se deschidea la nivelul superior

al navei *Auriga* şi, când se întoarse, dădu cu ochii de nou-născut.

Monstrul era şocat de trădarea ei. Se ridică în picioare, ameninţător, şi întinse braţele furios. Sărise pe peretele alăturat şi începuse să se caţăre după ea, dar Ripley era mult înaintea lui. Îi trânti uşa în nas şi o blocă, sperând că o să reziste atacurilor acestei creaturi furibunde.

Strigătele lui se auzeau chiar şi prin uşa închisă, când clona se ridică în picioare şi o luă la fugă.

— Credeţi că o să mai ieşim vreodată de aici? întrebă Johner.

Call simţise că intrase în panică.

— O să ieşim, băiete, îl linişti Vriess, deşi nici el nu era convins de ce spunea. Nu-ţi pierde cumpătul.

Acum Pământul umplea întreg ecranul. Era încă o planetă albastră, cu nori albi pe cer. Dar era acoperită în proporţie de două treimi de o reţea metalică gigantică, rezultat al cooperării dintre diverse corporaţii şi guvernul planetar. Această reţea semăna cu o cochilie care se rotea puţin mai repede decât Pământul. Call ştia câţi oameni trăiau acolo şi putea accesa oricând programul informativ, dar acum nu avea chef de statistici. Singurii oameni care locuiau *practic* pe pământ erau şomerii şi cei fără drepturi civile. Majoritatea lucrau în coloniile spaţiale. Nu era greu să alegi un loc complet izolat pe planetă unde să cadă *Auriga.* Johner nu minţise. Pământul era într-adevăr o cocină.

Se conectă din nou cu nava *Betty* prin telecomanda din braţ, stabilind momentul desprinderii lor de *Auriga.* Înscrisese deja nava cea mare pe orbită în aşa fel încât să evite reţeaua metalică şi impactul cu solul să se producă în cea mai îndepărtată zonă a continentului australian. Mai aveau puţin. Se vor desprinde în curând şi vor lăsa în urmă această nebunie.

Call oftă. Tot nu putea să accepte că o părăseau pe Ripley. Aripile micii nave se roteau în timp ce se pregătea să se separe. Se uită la monitoare exact când *Betty* începu să-i transmită informaţii, pe care ea şi Vriess se grăbeau să le dirijeze. Stabilizatorul din compartimentul de mărfuri arăta că reparaţiile pe care le făcuseră ea şi Vriess înainte să vină la bordul vasului *Auriga* se dovedeau utile. Era o mică problemă cu presiunea hidraulică la sistemul de închidere a uşilor,

provocată probabil de vreo scurgere de lichid. Se întâmplase probabil când împuşcaseră embrionul extraterestru ieşit din Purvis. Un glonte perforase mai mult ca sigur o conductă sau sângele acid, extraterestru, corodase vreo instalaţie. Într-o navă de asemenea mărime, orice pierdere de presiune putea afecta întreaga ei funcţionare. Dar, în mod normal asta n-ar trebui să-i împiedice să se desprindă de *Auriga.*

— Call, pufni Johner încordat. *Betty* este pregătită?

Imaginea Pământului se mărea pe monitoare în timp ce planeta trăgea *Auriga* în jos, într-o îmbrăţişare mortală.

— Gata, s-a încălzit, zise Call, calculând în gând.

Erau la limită cu timpul. Regreta că nu era Hillard să piloteze nava.

— O să închid labirintul de vid către navă.

Nu se uită la Vriess când îi spuse:

— Fii pregătit.

Era una cu nava, era *Betty.* I se părea ciudat şi minunat în acelaşi timp.

Vriess nu-i răspunse imediat şi se întoarse spre el. Studia echipamentul, uitându-se nervos de jur-împrejur.

— Da, trebuie să găsesc supapa de accelerare verticală.

Distephano se aplecă spre el şi-l întrebă îngrijorat.

— Credeţi că sunteţi în stare să pilotaţi nava asta?

Ripley străbătea culoarele în fugă, cât putea de repede. Se orienta mai mult după instinct. Vocea lui Call, care era acum a navei, repeta ordinul de evacuare, anunţând că impactul se va produce în atâtea minute şi secunde.

— Mai taci din gură, fir-ar să fie, zbieră ea enervată. Mă mişc cât de repede *pot!*

Când dădu ultimul colţ, văzu închizându-se uşile masive ale labirintului de vid care ducea la *Betty.*

— Nu vă apropiaţi, se închide labirintul de vid.

— NUUU! zbieră ea, grăbindu-se din răsputeri.

Uşile se închideau în faţa ei. Se aruncă înainte şi trecu printre uşi cât pe ce să-şi prindă călcâiul. Apoi căzu pe punte şi trase adânc aer în piept. Dar, peste câteva clipe auzi un clinchet. Se desprindeau magneţii care fixau nava.

— NU! zbieră ea din nou, de parcă ar fi avut vreo şansă s-o audă cineva dinăuntru.

Se ridică în picioare şi o luă la goană spre *Betty.* Se desprinse încă un magnet. Străbătu puntea în grabă, până văzu nava şi ultimul magnet care o susţinea. Era la cinci metri depărtare. La trei…

Agitaţia de pe unul din monitoarele video ale navei atrase brusc atenţia lui Call. Şi când se uită nu-i veni să creadă.

— Ia te uită! exclamă ea.

Apoi se deconectă, sări de pe scaun şi se aplecă peste umărul lui Vriess.

— Este Ripley! Vine! Aproape a ajuns!

Puse mâna pe telecomanda labirintului de vid.

— Ei, fir-ar să fie, Call! se enervă Vriess, derutat. Aproape ne-am desprins. Suntem în criză de timp. Nu mai putem aştepta!

— Doar n-o s-o lăsăm aici! îi spuse Call, acţionând mecanismul care deschidea magazia.

Zbierând furios, nou-născutul reuşi în cele din urmă să se strecoare prin uşa din tavanul rezervorului de reziduuri. Monstrul căzu pe puntea superioară a navei. Sângele care-i picura din rănile cu care se alesese după ce forţase uşa topea podeaua.

Când se dezmetici, se uită de jur-împrejur, în timp ce rănile se opreau din sângerat şi începeau să se vindece. Şi o văzu pe Ripley dispărând pe culoar. Dar nou-născutul putea să-i dea de urmă, datorită legăturii lor telepatice, aşa că o porni rânjind hidos după mama lui pe coridoarele navei blestemate.

Nu se desprinsese încă ultimul magnet în timp ce Ripley alerga disperată. Dar rampa de încărcare şi toate celelalte fuseseră retrase şi nava stătea deasupra abisului culoarului de evacuare, aşteptând să se desprindă.

Şi exact când se întreba cum o să pătrundă înăuntru, se deschise deodată labirintul de vid al compartimentului de mărfuri. Clona sări fără să ezite, plonjând ca un scafandru în căutarea unei comori. Pluti

prin aer trei metri, cinci, şapte, până ateriză pe rampa tare a lui *Betty.* Simţi că i se tăiase respiraţia şi aşteptă să se închidă uşile în urma ei.

Începu să numere în gând, dar nu se întâmplă nimic. Avea senzaţia că retrăia această scenă, că nu era prima oară când uşile se închideau exact la timp să fie în siguranţă, dar amintirea era prea vagă.

Când se uită la coridorul navei *Auriga,* labirintul de vid prin care se strecurase, văzu uşile masive cutremurându-se sub o lovitură puternică.

Lovitura se repetă încă o dată.

Şi încă o dată.

Închise ochii, refuzând să simtă legătura telepatică, deşi ştia că nu putea să i se împotrivească. Pentru că *ei* n-or s-o lase niciodată în pace. Cel puţin nu în această existenţă. Sau, poate niciodată.

Se uită în jur şi văzu câteva echipamente esenţiale pentru funcţionarea navei. O uimea să constate ce *cunoscute* i se păreau toate. Doar trecuse atâta timp. Se întâmplase în altă viaţă, în altă reîncarnare. Dar se trezi din visare şi se concentră asupra realităţii. Locul acesta nu trebuia expus vidului. Nava n-ar supravieţui coborârii dacă n-ar reuşi să închidă uşile. Oare echipajul ştia? Puteau să monitorizeze zona? Nu sesizase nicio cameră de luat vederi.

Se ridică în picioare. Nava se clătină şi Ripley fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul când luă comenzile manuale care acţionau labirintul de vid. Trase de ele cu toată forţa ei supraomenească şi, până la urmă, uşile începură să se închidă încet. Convinsă că n-o să se blocheze, se repezi spre scara de acces care ducea pe puntea de comandă.

Scârţâitul uşilor o făcu să nu bage de seamă că bubuitul nou-născutului încetase brusc.

— Gata, e înăuntru! o anunţă Vriess pe Call când Ripley ateriza în compartimentul de mărfuri. Şi acum hai să plecăm dracului de aici.

Şi, zicând acestea, acţionă telecomenzile care comandau desprinderea navei de *Auriga.*

Marea navă militară intrase deja în ionosferă. Erau la limită, se gândi Vriess agitat. De îndată ce se vor închide uşile, va iniţia coborârea navei.

Vriess şi Call urmăreau imaginea de pe monitor, care o înfăţişa pe Ripley ridicându-se şi dându-şi părul la o parte de pe faţă.

Femeia-clonă acţionă comenzile manuale şi apoi lăsă uşile să se închidă.

Era tot ce-l interesa pe Vriess. Acum comută monitoarele pe sistemul informaţional, încercând să se desprindă de *Auriga,* care se îndrepta spre distrugere sigură. Se uită repede la planul de zbor al lui Call. *Arată bine,* se gândi el şi iniţie coborârea.

Dar, în momentul acela se înroşi ecranul şi apăru un mesaj pe care Vriess n-ar fi vrut să-l citească.

— Call, zise el încet, deşi se vedea cât era de îngrijorat. Nu putem pătrunde în atmosferă cu uşile larg deschise!

— Ce? pufni Johner, sărind de pe scaunul pe care stătea. Sigur că nu se poate!

— Ripley aproape că le închisese cu comandă manuală, le spuse el, continuând să citească veştile proaste de pe ecran, dar s-au oprit la jumătate. Iar acum nu reuşesc să le urnesc din loc.

— Lasă-mă pe mine să încerc, zise Call, repede, conectându-se din nou cu nava.

Apoi începu să implore:

— Hai, vorbeşte cu mine, *Betty.*

Camera de evacuare a navei făcuse condens şi o parte din abur intrase cu Ripley în compartimentul de mărfuri, strecurându-se în jurul echipamentelor ca ceaţa deasă care înconjoară cimitirele. Pe măsură ce *Betty* se desprindea, curenţii de aer se schimbau, suflând aburul în diverse forme. Şi când vaporii cenuşii se risipiră brusc, nu rămase decât o figură solitară.

Când nou-născutul se strecură prin spaţiul îngust dintre uşi, văzu magneţii desprinzându-se şi pe Ripley înăuntrul navei. Hotărât să se răzbune pe fiinţa care-l trădase pe el, pe matcă, pe întregul stup, monstrul scoase un strigăt înfricoşător. Apoi aşteptă până se adunară din nou aburi şi se târî în patru labe spre navă.

Capul de mort cenuşiu al nou-născutului rânji când se apropie de noul său cămin. Nu ştia ce era locul acesta. Ştia doar că aici îl adusese mama lui, care se străduia să-şi abandoneze copilul orfan.

Ceilalţi patru oameni care erau deja la bordul lui *Betty* se întoarseră când noul lor pasager se năpusti pe puntea de comandă.

— Ripley! exclamă Call întorcându-se spre ea.

Simţea nevoia s-o vadă, să se convingă că era acolo.

— Bună, o salută clona cu răsuflarea tăiată.

Când trecu pe lângă Distephano, soldatul îi zâmbi.

— Doamne, credeam că ai murit!

— Mi se întâmplă adesea, îi răspunse ea indiferentă.

— Mă bucur că ai reuşit să scapi, îi spuse Distephano, dar arăţi şi miroşi ***oribil!***

Ripley se aplecă peste umărul lui Vriess, să studieze monitoarele.

— De ce nu ne mişcăm?

Mai aveau foarte puţin timp la dispoziţie. Se întoarse spre Vriess. Transpirase şi se vedea clar că era copleşit de sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească.

— Încerc… să găsesc comanda… manuală. Asta-o fi? adăugă el, indicând un buton.

Johner se aplecă să-l ajute, dar Ripley îl dădu la o parte şi-l plesni peste mână pe Vriess.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, murmură ea dezgustată, aşezându-se pe scaunul copilotului.

Scaunul lui Elgyn, îşi aminti Call, cu inima strânsă. Johner părea furios.

— De unde ştii să pilotezi o navă?

Dar Ripley îl repezi imediat.

— Cred că glumeşti. Rabla asta e mai bătrână ca mine.

Începu imediat să apese pe butoane. Le ştia pe dinafară.

— Deschide odată labirintul de vid de pe *Auriga,* îi spuse ea lui Vriess.

Omul părea fericit să-i predea această responsabilitate, dar continua să urmărească afişajele de pe monitor.

— Tot n-am rezolvat problema! Uite! Uşile sunt deschise! îi spuse el.

— Le-am închis, îi răspunse Ripley calmă.

Johner se aplecă spre ea şi făcu semn spre ecranul lui Vriess.

— Blestemata aia de uşă!

Aveau dreptate. Vriess intră în acţiune. Era o problemă de mecanică, deci de competenţa lui.

— Iar rahatul ăsta! exclamă el. Am pierdut presiune în sistemul hidraulic. Cum a fost posibil aşa ceva?

Johner citea instrucţiunile de pe panou, aplecat peste umărul lui Vriess.

— Poate reuşesc eu să le forţez să se închidă.

— Am încercat eu, îi spuse Ripley.

Deci era evident că nu avea nicio şansă. Call se deconectă rapid de navă. În momentul acesta nu era nevoie de ea aici.

— Mă ocup eu de asta.

Se ridică de pe scaun şi se opri pentru o fracţiune de secundă, dându-şi seama că Ripley o urmărea.

Intensitatea privirilor clonei îi spuneau: *Bineînţeles că ştiu cine a insistat să fiu primită înăuntru.* Recunoştinţa lui Ripley era evidentă. Robotul încuviinţă din cap şi clona se întoarse spre monitor.

Din informaţiile de pe ecran rezulta că *Betty* se desprindea încet. Call nu prea avea mult timp la dispoziţie să închidă uşile înainte să se deschidă trapa exterioară. Dar era singura care avea şanse de supravieţuire acolo, dacă se întâmpla acest lucru. Îşi croi drum printre scaune, îndreptându-se spre partea din spate a navei.

Când uşa cabinei de comandă se închise în urma ei, Call se uită de jur-împrejur. Labirintul de vid stătuse deschis mai puţin de un minut, dar *monştrii* aceia erau deosebit de rapizi. Dacă s-o fi strecurat vreunul înăuntru, în timp ce erau ocupaţi cu dirijarea navei?

Numai gândul acesta o făcea să se înfioare. Lanţurile şi scripeţii de deasupra scoaseră un clichet răsunător când vasul se mişcă. Se apropie prudentă de comenzile de avarie. Puse mâna pe mâner şi trase de el cu toată puterea, sperând că o să închidă uşile în ciuda sistemului hidraulic defect. Se aprinseră ledurile roşii, apoi cele verzui şi uşile începură să se închidă îngrozitor de încet, dar, din păcate, se blocară la mai mult de-o jumătate de metru de podea.

— Call!

Vocea lui Vriess în interfon o făcu să tresară. Vru să-i răspundă

dar, înainte de asta, sesiză o umbră în spatele ei şi încremeni în loc. Umbra se mişcă din nou şi robotul se întoarse, gata să dea piept cu intrusul.

— Call! strigă Vriess în interfon. Call!

Ripley manevră nava cu iscusinţă în timp ce cobora către uriaşul labirint de vid al *Aurigăi,* dar era atentă la monitorul care arăta că uşile nu se închiseseră încă.

Nu este nimic, îşi spuse Call enervată, întrebându-se dacă nu cumva glonţul lui Wren îi afectase reacţiile senzoriale. Se uită din nou de jur-împrejur şi îşi spuse că numai lanţurile de deasupra dădeau senzaţia unei prezenţe stranii.

Am nevoie de o pârghie, îşi spuse ea, încercând să se concentreze asupra uşilor. Abia acum, când se uită mai atent observă umbrele lăsate de echipamentele de diverse forme. Şi i se păru că erau toate nişte locuri unde te puteai ascunde cu uşurinţă. Zări o bară de fier şi puse imediat mâna de ea. Era destul de grea. *O să-mi servească perfect drept pârghie.*

Echipamentul trosni când nava se mişcă, iar zgomotul o făcu să tresară şi se uită din nou în jur. Lanţurile se loviră unele de altele, scoţând clinchete răsunătoare.

Du-te la uşă! îşi reaminti ea. Când ajunse la ea, băgă bara de fier în mânerul de acţionare manuală şi se lăsă pe capătul ei cu toată greutatea.

Dar, în momentul acela simţi clar o *prezenţă.* Senzaţia era atât de puternică încât nu mai putea s-o ignore, nici măcar ca să se concentreze asupra uşilor. Pe urmă răsună un şuierat. Se apropia de ea ceva ciudat, periculos.

Se întoarse încordată, cu toate simţurile racordate – mecanismul pe care îl folosea atunci când inima îi bătea nebuneşte.

Şi, de data aceasta îl văzu. Era acolo, exact în spatele ei, şi era *imens, hidos.* Din umbrele întunecate se înălţa cea mai cumplită viziune de coşmar pe care o întâlnise vreodată. Şi doar avusese destule experienţe dure. Oricum, arătarea nu era un extraterestru. Semăna cu o încrucişare perfectă între un animal feroce şi Îngerul Morţii. Craniul

rânjea la ea, dezgolindu-şi dinţii oribili. Era mai mare decât ceilalţi monştri şi trăsăturile umane îl făceau şi mai hidos.

Nu mai văzuse aşa ceva. Nici în cărţile de istorie, nici pe *Auriga.* Sigur, se înrudea cu ceilalţi extratereştri. Îşi dădea seama de asta, deşi era îngrozită. Dar existau destule diferenţe. Să fie oare ultimul dar al lui Wren?

Trăsăturile umane ale monstrului sunt evidente. Ah, Doamne… seamănă cu Ripley…

Trebuia neapărat să iasă de aici, să fugă.

În momentul acela, fiara se mişcă spre ea, întinzând braţele îngrozitor de lungi.

Dar, în loc s-o ia la fugă, încremenise în loc. Nu era în stare nici să se mişte, nici să gândească. I se supraîncărcaseră circuitele cerebrale în timp ce se zgâia la această viziune de coşmar cu mâinile întinse spre ea.

Însă mâna monstrului trecu pe lângă ea şi apucă una din traversele uşii de etanşare. Iar apoi, spre uimirea lui Call, trase uşa până la podea.

— A închis uşile! o anunţă Johner pe Ripley când mesajul de avertizare de pe monitor se schimbă în verde şi dispăru.

Apoi se aşeză pe scaunul lui Call şi comandă monitorul să afişeze exteriorul lui *Betty.*

— Ne-a rămas foarte puţin timp, zise el. Haideţi să ne desprindem mai repede, înainte să ne ciocnim de sol.

Ripley nu-i acordă prea multă atenţie. Era atentă la comenzi. Lui Call i-ar fi venit mult mai uşor, pentru că s-ar fi conectat direct cu nava.

— Coboară brusc, îi strigă Vriess. Încă mai putem să ne desprindem. Dar suntem pe muchie de cuţit şi o să ne cam zguduim.

Ripley încuviinţă din cap, cu ochii la monitor, deşi Call închisese uşile. Totul era în ordine. Acum trebuia să fie atentă la alte lucruri. Acţionă comenzile şi reuşi în acelaşi timp să-şi pună centura de siguranţă. Distephano şi Johner îi urmară exemplul. *Totul este atât de familiar,* se gândi ea obosită. Ciudat de familiar.

Vocea computerului de pe *Auriga,* care era aceeaşi cu glasul lui Call, anunţă deodată prin interfonul lui *Betty:*

— Atenţie. Întrerupere procedurală. Nava nu s-a angajat în

poziţia corespunzătoare pentru coborârea verticală. Sistemul de frânare este deconectat. Coliziunea iminentă.

— Nu mai spune, bombăni Johner în spatele ei.

Distephano era tăcut.

Ripley se rezemă de spătarul scaunului, relaxată, ca şi când ar fi fost într-o călătorie de plăcere.

— Aproape am reuşit… murmură Vriess.

Acum totul funcţiona perfect: rata de coborâre a navei mari, viteza de desprindere a lui *Betty…*

— Acum! exclamă Ripley şi apăsă butonul de putere maximă. Nava se zgudui din toate încheieturile şi toţi încremeniră în loc.

Acum Vriess nu-şi făcea griji pentru Call, avea alte lucruri importante la care să se gândească. Nu toate sistemele navei mergeau bine, pentru că nu avusese timp să facă reparaţiile programate. Ca să se desprindă cu adevărat de *Auriga, Betty* va trebui să răspundă repede, cu toate forţele. Şi nu ştia dacă va fi în stare. Mai ales fără s-o piloteze Hillard. Se uită la Ripley, întrebându-se cum ajunsese acolo şi cum de ştia atâtea amănunte despre navă.

— ACUM! zbieră Ripley.

Vriess se uită la monitor care afişa exteriorul masivei *Auriga,* sclipind cu milioanele ei de lumini pe cerul de noapte al Australiei, în timp ce se rostogolea inexorabil spre pământ. La un moment dat, *Betty,* care semăna cu o jucărie în comparaţie cu nava militară, ţâşni din labirintul de vid, cât pe ce să se lovească de *Auriga.* Semăna cu un gunoi aruncat dintr-un avion în viteză, se gândi Vriess.

— Fii atentă! o preveni Johner.

— Sunt, îl asigură Ripley, manevrând nava într-un arc strâns.

Betty coti şi se cutremură din toate încheieturile, evitând nava cea mare până se desprinse complet. Se îndepărtă în timp ce *Auriga* îşi continua drumul spre moarte. Vriess verifică din nou, ştiind că aşa ar fi făcut şi Call. Dar era o zonă nepopulată, fără oraşe şi oameni. Doar deşert, care se întindea pe sute de mile. Craterul pe care o să-l facă *Auriga* va fi cea mai interesantă parte a peisajului, în anii care vor urma.

Vriess şi Ripley se străduiau să ţină sub control viteza lui *Betty,* împingând-o cât mai departe.

Call nu fusese atât de îngrozită nici când fugise de măcelul roboţilor. Dar acum se blocase complet. Nu mai putea să gândească şi nici să reacţioneze.

Monstrul era între ea şi uşa cabinei de comandă. Dar nu conta asta. Cel mai important era să scape. Oriunde. Oricum. Să scape.

Nounăseutul făcu un pas spre ea dar, în momentul acela, nava se zgudui brusc şi se dezechilibrară amândoi. Era exact de ce avea nevoie Call să se trezească la realitate. Ştia în sfârşit *ce avea de făcut.*

Se feri de mâna întinsă a monstrului şi o luă la fugă cât o ţineau picioarele, cu arătarea după ea. Probabil că voia să se joace puţin înainte s-o lichideze.

Monstrul şuieră şi-i simţi ghearele pe picior. Apoi se întoarse brusc la dreapta, se lipi de sol şi se târî sub stabilizator. Când uriaşul extraterestru îşi dădu seama că o să-i scape prada, scoase un urlet de protest şi făcu un salt, dar Call dispăruse deja sub burta maşinăriei voluminoase.

Ghemuindu-se, se rostogoli până atinse peretele. Apoi se uită la cele trei deschizături, aşteptându-se din clipă-n clipă să vadă monstrul.

Dar dispăruse!

Războinicul extraterestru îl urmase pe nou-născut când părăsise creşa, ca să fie lângă el, să-l protejeze. Matca murise şi era dezorientat. Crezuse că nou-născutul o să se folosească de Ripley ca să-i dirijeze pe toţi, să le dea un scop, dar nu fusese în stare s-o reţină. Şi războinicul nu înţelegea de ce. Iar acum nou-născutul plecase s-o ucidă pe Ripley, s-o devoreze.

Războinicul îl urmase pentru că trebuia să facă ceva. Dar el nu avea acelaşi scop cu nou-născutul şi şovăia. Între timp, toţi embrionii ieşiseră din gazde şi începuseră să crească. Creşa era completă. Poate că exista şi o matcă printre ultimii pui, dar războinicul nu era sigur.

Fără îndrumarea mătcii era lipsit de scop, de ţintă, de motivaţie. Poate că ar fi mai bine să hiberneze.

Nava pe care se aflau fusese golită de pradă. La bord nu se măi aflau decât ei, războinicii, gazdele moarte şi puii. Culoarele erau pustii. Nu mai era un cuib viabil, aveau nevoie de gazde noi. Dar războinicul se

temea că n-or să le găsească niciodată, dacă nu aveau o matcă să-i dirijeze.

Răsună o voce şi războinicul înălţă capul s-o asculte.

— Coliziunea în cinci secunde. Cinci… Patru…

Nou-născutul nu mai era la bord. Da, se gândi războinicul ghemuindu-se strâns, era momentul să hiberneze.

— Gata, anunţă vocea.

La bordul lui *Betty,* Distephano văzu pe monitorul lui Vrie Ss ce o să se întâmple. Apoi se uită la Ripley, care manevra perfect o navă complet necunoscută. Era încordată şi îşi mişca ochii dintr-o parte într-alta, fără să-i scape nimic. *Ce femeie ciudată,* se gândi el. Dar o admira pentru tot ce făcea. Deşi era obişnuit cu zborurile spaţiale, acesta fusese unul cumplit şi nu se terminase încă.

Glasul blând al lui Call de la bordul *Aurigăi* anunţă:

— Gata!

Şi văzură cu toţii nava uriaşă zdrobindu-se de pământ ca un meteorit. Explodase ca o minge de foc, luminând cerul nopţii pe mile întregi.

— Ia te uită! exclamă Johner când izbucni explozia.

Distephano ştia că impactul va fi resimţit de seismografele de pe întreaga planetă. N-au decât să se întrebe ce a provocat cutremurul!

Incendiul consuma repede tot ce fusese *Auriga.* Păcat că erau prea obosiţi şi încordaţi ca să se bucure de această imagine.

Îi aruncă o privire lui Ripley. Faţa ei oglindea senzaţii contradictorii: uşurare, satisfacţie, tristeţe, epuizare şi concentrare intensă. Aşa că Distephano preferă să se bucure în sinea lui. *I-ai distrus pe toţi, bravo! Ai reuşit din nou să-i distrugi pe toţi.*

Se simţea bine. De îndată ce stabilizau nava, vor fi gata să aterizeze pe Pământ. Se terminase cu *Auriga.* Erau *în siguranţă.*

Apoi îşi aminti ceva.

— Mai aveam doar trei săptămâni până la încheierea misiunii, zise el. Mă întreb dacă or să creadă povestea mea sau dacă or să mă alunge din armată pentru că spun adevărul.

— Lasă, omule, îi spuse Johner vesel. Eşti bine-primit printre noi. Nu suntem prea organizaţi, dar eşti un tip care promite. O să te adaptezi perfect.

Râse cu Johner, dar erau prea obosiţi să se amuze de glume.

— Unde este Call? întrebă Ripley îngrijorată. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Ai dreptate, o aprobă Vriess. Ne-ar prinde bine ajutorul ei. Avem probleme în diverse sectoare. S-ar putea conecta la navă s-o dirijeze până la aterizare.

Apăsă butonul interfonului şi spuse impacientat:

— Call, unde dracu' eşti?

Şi comută imaginea de pe monitorul care afişa ruinele fumegânde ale *Aurigăi* în magazie. Distephano se aplecă peste umărul lui Ripley ca să se uite mai bine, dar nu o văzu nicăieri pe Call. În momentul acela, nava se zgudui din nou, în timp ce clona se străduia s-o echilibreze. Apoi se aprinse o indicaţie luminoasă şi izbucni abur dintr-un furtun, nu departe de Johner.

— LA DRACU'! exclamă el, luptându-se cu furtunul.

— Nava asta o să se desfacă în bucăţi, şuieră Ripley printre dinţii încleştaţi.

Vriess făcu o verificare rapidă. Era evident că nu-i plăcea ce vedea.

— Presiunea este instabilă!

Johner se uită la Distephano.

— Du-te după Call. Avem nevoie *imediat* de ea!

Când se desprinse din scaun şi întinse mâna după armă, îl auzi pe Johner murmurând:

— Ce-o fi cu ea?

Bună întrebare, se gândi Distephano în timp ce se ducea s-o ajute.

De sub stabilizator, Call auzi că se desprinseseră de *Auriga.* Probabil că Vriess şi Ripley erau ocupaţi cu dirijarea navei. Exista riscul să fie atraşi pe traiectoria de impact, odată cu uriaşa navă militară.

Se întreba dacă văzuse cineva extraterestrul, dacă ştiau ce avea ea de înfruntat. Stătea nemişcată. Oare unde se dusese monstrul? îi păndea pe cei care vor veni s-o salveze? Un scârţâit o făcu să tresară, dar nu scoase niciun sunet. *Este pe maşină*! apoi nu se mai auzi niciun zgomot şi Call încremeni în loc, aşteptând îngrijorată.

Dar arătarea nu se lăsa. Se lipi de podea, încercând să se strecoare după ea. Îşi băgă un braţ şi o parte din capul hidos, zgâriind podeaua cu ghearele. Se străduia cu disperare să ajungă la ea.

Call se lipi de perete, îngrozită. Ghearele monstrului sfâşiau materialul negru şi dur. Extraterestrul urla furios. Androidul se făcuse aproape una cu zidul.

Creatura se agita, dădea din coadă să se propulseze, turtindu-se în spaţiul îngust, până când ghearele sale ucigaşe ajunseră chiar în faţa lui Call. Monstrul clocotea de mânie, dar capul lui era prea mare, prea rigid să încapă sub maşinărie. Însă nu se dădea bătut. Era convins că o să-şi atingă scopul dacă insista.

Şi când roti din nou braţul, fu cât pe ce să atingă nasul lui Call.

Capitolul I 5

Degetul cel mai lung al mâinii extraterestrului atinse faţa androidului, care îngheţase de frică. Nu ştia cât timp va mai reuşi să se ferească de el. Urla la ea şi o îngrozea cu sunetele feroce pe care le scotea. Dar cel mai rău era că răspândea o duhoare pe jumătate umană, pe jumătate animalică.

Cât o să reziste să se ferească de el? Şi cât o să dureze până când cei din cabina de comandă or să-şi dea seama că lipsea de prea mult timp?

Dar, în momentul acela zări o pereche de bocanci militari. Distephano!

Din locul în care stătea nu avea cum să observe extraterestrul ascuns după stabilizator. Poate habar n-avea de existenţa lui. Oare îl văzuse pe monitor? Probabil că nu.

La un moment dat, extraterestrul sesiză prezenţa omului. Call îşi dădu seama pentru că ghearele care o vânau încremeniră în loc.

Distephano intră prudent în încăpere. Lumina era prea slabă ca să distingă ceva. Echipamentul ocupa aproape toată podeaua şi lanţurile care atârnau din tavan scoteau un clinchet plăcut, care-ţi distrăgea atenţia. Unde o fi robotul lui preferat?

— Call? strigă el blând.

Atmosfera ciudată a camerei motoarelor îi atrăsese atenţia de la început. Trebuia să fie atent.

— Call? Eşti aici?

De fapt, unde ar putea să fie în altă parte? se întrebă el. Doar n-o fi trecut pe lângă el, fără s-o observe.

Înainta, uitându-se de jur-împrejur, ca orice soldat conştiincios.

Când Distephano se urni din loc, extraterestrul începu să-şi retragă încet mâna de sub stabilizator.

Call se simţea uşurată pe de-o parte, dar pe de alta era îngrijorată. O să-l vâneze pe Distephano. Şi era de o sută de ori mai rapid şi mai puternic decât soldatul.

Betty se clătină puternic sub picioarele lui Distephano. Probabil că Vriess şi Ripley se străduiau să acţioneze comenzile manuale şi să ţină nava sub control în absenţa lui Call.

În cele din urmă, soldatul se opri în loc. Simţi un fior pe şira spinării şi se întrebă dacă nu cumva o fi vreun *monstru* înăuntru? Aşa s-ar explica şi absenţa lui Call. Altfel ar fi trebuit să se întoarcă de mult în cabina de comandă. Se uită nedumerit de jur-împrejur. Aici erau sute de locuri unde ar fi putut să se ascundă. Gândul acesta îi trezi o teroare animalică, dar trebuia să se stăpânească. Doar era soldat, ce Dumnezeu! Şi încă unul ales pe sprânceană, de generalul Pérez.

Distephano îşi pregăti arma, calm.

Apoi făcu un pas înainte şi se opri în faţa unui echipament care domina încăperea, înălţând arma.

*Dacă vreuna din **arătările** acelea e înăuntru…* Se gândi la asta pentru o clipă. *Monştrii au omorât toţi oamenii de pe navă, până la unul. Dacă dau de vreunul din ei, o să-l fac bucăţi! Măcar atât să fac pentru camarazii mei!*

Pe urmă se uită la echipamentul voluminos de lângă el. *Este stabilizatorul, probabil!* se gândi el. *Aici nu suntem pe **Auriga.** Este o navă mică. Aici trebuie să se găsească o grămadă de chestii esenţiale pentru funcţionarea navei. Iar monştrii au sânge acid!*

Se opri în loc, când îşi dădu seama de acest lucru. Deci nu putea să folosească arma. În orice caz, nu aici. Dar poate va fi obligat…

În timp ce cântărea opţiunile pe care le avea la îndemână, făcu un pas înainte.

Call ajunsese la aceeaşi concluzie. *Sânge acid. Dacă Distephano trage în monstru…*

Se zgâia la faţa grotescă, de coşmar. Rânjea din nou şi-i curgeau bale din bot. Şi apoi, până să apuce să-l prevină pe soldat, extraterestrul trecu la atac. Disperată, Call se avântă după el.

Arătarea întinsese unul din braţele ei enorme şi înşfăcase faţa lui Distephano, exact când soldatul se pregătea să arunce arma. Răsună un urlet sfâşietor şi omul se prăbuşi pe spate, scăpând arma din mână.

Palma mare a extraterestrului acoperise faţa soldatului, dar nu putea să-l oprească să zbiere îngrozit.

Când gigantica făptură se ridică de jos, târându-l pe soldat, Call auzi un trosnet de oase şi urletul de durere al tânărului. Monstrul îl muşcase de creştetul capului, desfăcându-i ţeasta ca pe o scoică, ca să-i devoreze creierul şi să-i soarbă sângele.

A fost un gest premeditat! îşi spuse Call, îngrozită. *Premeditat şi uman!*

Pe urmă, extraterestrul se întoarse spre ea. Colţii uriaşi semănau şi mai mult cu rânjetul morţii. Şi, peste câteva clipe, izbucni într-un *râs* hidos, în timp ce Call stătea încremenită în loc.

Ripley observase vag că Johner încerca să îmbine furtunurile defecte, în spatele ei. Nu reacţiona nici când Vriess îi strigă uriaşului:

— Lipeşte-le cu dispozitivul servo!

— Ei, protestă Johner, asta este treaba *ta,* nu a mea. Eu sunt doar bătăuş profesionist.

Dar deveni mai atentă când îl auzi pe Vriess strigând în interfon:

— Call, vino imediat aici!

Şi, când nu primi niciun răspuns, începu să se îngrijoreze. Androidul ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Doar ştia că aveau nevoie de ea, să se conecteze la navă. Şi nici Distephano nu se întorsese.

Tocmai când începea să se agite mai mult, simţi *legătura telepatică, profundă cu ultima ei odraslă în viaţă.*

Se cutremură şi apoi se desprinse de scaun. În spatele ei, îi auzi pe Vriess şi Johner strigând-o. Infirmul se grăbi să pună mâna pe comenzi.

Sigur, Ripley îşi dădea seama că se îndreptau spre pământ într-o navă care le scăpase de sub control, dar încerca să nu se gândească pentru că nu era cel mai important lucru în momentul de faţă.

Deşi ştia foarte bine că acest lucru nu era posibil teoretic, creierul lui Call refuza să proceseze informaţiile. Stătea în umbra extraterestrului mutant, după ce-l văzuse cum devorase creierul lui Distephano. Nu putea să se mişte sau să gândească, nici să facă nimic ca să se salveze.

Monstrul uriaş părea şi mai înalt acum, când o domina cu statura lui, dar Call nu era în stare de altceva decât să se uite înspăimântată la faţa lui, la dinţii lui mânjiţi de ţesut cerebral. Răsuflarea îi duhnea a sânge.

O înşfăcă înainte să apuce să reacţioneze. O luă de umeri şi o trase în sus, spre botul lui deschis.

Oare va fi în stare să devoreze procesoare şi microchipuri? se întrebă ea mirată. Poate că nu, dar o s-o scoată oricum din funcţiune.

Închise ochii şi spuse o rugăciune în gând.

Şi, ca şi când ar fi auzit-o Dumnezeu, în momentul acela se deschise uşa şi auzi o voce:

— Hei!

Animalul care o înşfăcase pe Call se încordă şi se întoarse enervat. Ripley stătea neclintită în prag, cu picioarele depărtate, sigură pe ea ca întotdeauna. Dar ochii ageri ai robotului sesizară cât de obosită era. Trecuse prin atâtea, încât ajunsese probabil la limita puterilor.

Urletele extraterestrului se domoliră când o văzu.

— Nu pot să te las să faci asta, îi spuse ea calmă.

Monstrul dădu din coadă, impacientat şi se răsuci brusc, fără să-i dea drumul lui Call. O ţinea ca pe un scut, lipită de pieptul lui. Call clipi, încercând să-şi regăsească instinctul de autoconservare. Acest animal acţiona ca un om.

Ripley stătea neclintită, cu ochii la Call. *Trebuie s-o ajuţi într-un fel,* îşi spuse robotul, deşi se afla într-o situaţie imposibilă. Se uită la arma lui Distephano, căzută la câţiva metri de ea. Oare Ripley n-ar putea s-o ia?

Ne-am îndepărtat destul de stabilizator, se gândi Call, *dar tot este*

riscant. Ce-o să se întâmple oare dacă Ripley distruge monstrul? Zguduitul navei îi spunea că pătrunseseră în atmosferă şi mai aveau puţin până să aterizeze. Şi întrebarea era dacă or să reuşească, dacă aveau avarii majore? Nu ştia ce să facă. Era complet dezorientată.

Coada extraterestrului se smuci furios. Call simţi şuieratul lui fierbinte în ureche. Ripley cercetă rapid încăperea. Se uită la armă şi apoi la Call.

Ştie, îşi dădu seama robotul. *Sigur, doar nu este prima oară când pilotează o navă. Îşi aminteşte. Poate că echipamentele îi sunt familiare.*

Dar clona părea nehotărâtă şi acest fapt o trezi la realitate pe Call. Se îndreptau spre Pământ, cu acest monstru la bord. Ce mai conta dacă piereau, atâta timp cât se făcea praf şi extraterestrul? Dar ştia instinctiv că Ripley nu va putea să nimerească arătarea, pentru că ar fi trebuit să tragă prin ea, prin Call!

Se aplecă înainte, încercând s-o facă să înţeleagă pe Ripley.

— Haide, trage, ce mai stai! o îndemnă ea. Doar sunt obişnuită cu asta!

Nu-i păsa dacă gloanţele o făceau bucăţi, atâta timp cât distrugea această viziune de coşmar. La urma urmei, acesta era scopul misiunii ei. Să salveze omenirea de extratereştri! Iar faptul că-şi amintise acest lucru îi era de folos.

Dar Ripley nu se hotăra şi, spre uimirea lui Call, nu ridică arma lui Distephano.

Nava se zgudui şi cele trei personaje ale acestei bizare scene de-abia reuşiră să-şi menţină echilibrul.

În cabina de comandă, Vriess apăsa înnebunit pe butoane, încercând s-o comande pe *Betty.* Era cu ochii în patru, atent la toate afişajele. Nici măcar nu îndrăznea să se uite la monitorul care o arăta pe Call în ghearele monstrului. Refuza să se gândească la asta.

Lângă el, Johner trudea la fel de furibund să coordoneze manual nava. Întunericul nopţii fusese înlocuit de razele soarelui care luminau cabina.

— Rămânem fără… îl preveni Vriess pe copilotul său.

— Gata, mă ocup eu de asta, îi asigură Johner.

— Zece minute până la impact, anunţă calm vocea computerului.

Şi Vriess îşi dădu seama pentru prima oară că era glasul lui Call.

În timp ce nou-născutul şuiera, zbiera şi o strângea la piept pe Call, Ripley îşi dădu seama că nu putea să-l lichideze decât dacă făcea aşa cum o sfătuise robotul. Trebuia să ia arma lui Distephano şi să împuşte monstrul prin trupul lui Call. Dar nu putea să facă acest lucru, la fel cum nu putuse s-o lichideze pe Newt. Deci nu asta era soluţia. Atunci care?

Ripley se uita la arătare, nehotărâtă. O durea *tot corpul.* Era epuizată. Nu-şi dorea decât să se întindă undeva şi să moară. Ah, Doamne, de ce nu putea să facă asta?

Poate şi eu sunt un robot, se gândi ea înnebunită. *Un robot programat să meargă înainte, la nesfârşit. Ah, Doamne, nu mai suport!*

Nou-născutul urlă de furie. Dinţii lui erau aproape de capul lui Call, dar nu o ataca. Şi-o fi dat seama că nu avea creier organic şi nici hemoglobina în sânge? Simţise că avea de-a face cu un robot?

Dar, în momentul acela Ripley îşi aminti cum Bishop fusese sfâşiat de o matcă furioasă şi îşi dădu seama că nou-născutul putea face acelaşi lucru cu Call. Atunci, nu fusese în stare să-l salveze pe Bishop şi probabil că nu va fi nici acum.

Trebuia să facă ceva, doar asta era menirea ei, nu? Oftând disperată, ridică braţele în sus, semn că se predă şi încercă să restabilească legătura telepatică pe care o simţise în creşă.

Este ceva aparte, bine păzit, dar o simt.

Era o senzaţie inumană, respingătoare, dar familiară într-un fel. Ripley încercă să nu se cutremure îngreţoşată. Se uită în ochii monstrului, atât de asemănători cu ai ei.

O privea rece, dar înfometat. Furios, dar doborât de singurătate.

Creşa a fost distrusă. Toţi ceilalţi au pierit. Nou-născutul rămăsese complet singur acum. Şi singura care avea ceva comun cu el era femeia dinaintea lui.

Ripley înţelese brusc acest lucru şi îşi dădu seama că era singura carte care-i mai rămăsese de jucat.

Ei, puiule, se gândi ea ironic, *sunt unica ta mamă. Mă ai doar pe mine!*

Întinse mâinile rugător şi îşi umplu mintea de gânduri pozitive. Se gândi la Newt, şi-o imagină în braţele ei, mică, blândă, încrezătoare.

Văzu cu ochii minții brațele copilului prinse de gâtul ei, convinsă că Ripley n-o să-i dea drumul. Newt, care înțelesese, cu încrederea de nezdruncinat a unui copil, că Ripley se va întoarce s-o salveze. Păstrând această imagine în minte, murmură:

— Haide, da, puiule…

Nou-născutul se calmă încet. Nu mai dădea din coadă. Își slăbise strânsoarea asupra lui Call.

Ripley simțea privirile androidului ațintite asupra ei. Sesiză nedumerirea de pe fața micuței femei. Call nu putea să se miște. Când nou-născutul îi dădu drumul în cele din urmă, o luă pe nepregătite și căzu pe podea. Ripley nu-și putea permite să răspundă întrebării din ochii ei. Se uita fix la monstru, ademenindu-l să abandoneze robotul și să vină la ea.

În timp ce uriașa creatură se îndrepta spre ea, clona observă că fata-robot reușise să se îndepărteze.

Bine, se gândi Ripley, *foarte bine.* Își amintise de momentul acela când o îndemna pe Newt, ***Fugi! Ascunde-te!*** Dacă ar fi îndrăznit, i-ar fi strigat același lucru și lui Call, dar era încă prea aproape de nou-născut.

— Pleacă, îi spuse ea totuși, fără s-o privească.

Apoi se îndreptă spre monstru.

— Haide, îl ademeni ea, cu brațele întinse.

Doi pași, trei. Acum nou-născutul era atât de aproape încât putea s-o atingă, iar Call se îndepărtase și mai mult. Ripley stătea cu brațele desfăcute și mintea limpede, transmițând monstrului imaginea maternă din mintea sa. Își amintise de matca extraterestră care întinsese brațele spre copilul ei mutant, înainte ca nou-născutul să-i smulgă capul. Oare această arătare era capabilă de sentimente? Știa ce înseamnă încrederea? Forțându-se să-și păstreze imaginea neștirbită în minte, Ripley se arăta cât mai supusă. Își ținu respirația când monstrul se apropie.

Apoi, nou-născutul scoase un sunet tânguitor, ca și când l-ar fi durut ceva. Ripley tresări și își înălță privirile. Capul de mort nu putea să te impresioneze, dar era clar că extraterestrul se simțea singur. Amintindu-și de gestul ei către nou-născutul din creșă și de blândețea pe care clona i-o arătase lui Call când venise s-o ucidă, mângâie capul țuguiat al nou-născutului.

În spatele ei, târându-se către ușa încăperii, Call o privea

îngrozită şi fascinată în acelaşi timp de această legătură dintre două fiinţe din specii diferite, dar înrudite genetic. În timp ce mângâia blând capul nou-născutului, limba lungă, şerpuitoare a monstrului începu să lingă sudoarea de pe faţa lui Ripley.

Clona se uita de jur-împrejur, concentrându-se asupra imaginii materne care atrăgea monstrul. Şi exact în spatele nou-născutului zări o fereastră de dimensiuni moderate, pe care se vedea cerul întunecat al nopţii australiene, brăzdat de primele raze ale zorilor. Se deplasau tot mai departe de locul impactului. Mai aveau puţin până să aterizeze.

Ripley continua să mângâie capul nou-născutului, pipăindu-i ochii, bărbia proeminentă. Acum arătarea cu cap de mort afişase zâmbetul hidos pe care-l cunoştea atât de bine. Degetele ei găsiră dinţii puternici şi-i atinse cu grijă. Nou-născutul deschise botul, lăsând-o să-i examineze în voie.

Clona îşi trecu palma încet peste marginea lor ascuţită şi se tăie fără măcar să clipească.

Când îşi trase mâna şi se uită, era plină de sânge gros, roşu. Sângele ei. Sânge uman. *În cea mai mare parte.*

Se uită calmă în ochii lui, controlându-şi gândurile. Apoi, cu un gest brusc, dădu din braţ şi stropi fereastra.

Sângele căzu exact în mijloc. La început nu se întâmplă nimic dar, peste câteva secunde, geamul începu să sfârâie, să fumege şi apoi să se topească.

Ripley sesiză o schimbare în atitudinea ciudatei fiinţe. Încrederea pe care o simţise până atunci, fu înlocuită de altă senzaţie: de *trădare!*

Se înălţă imediat în două picioare şi începu să şuiere ameninţător.

Nou-născutul privi mirat gestul sfidător al lui Ripley. În momentul de faţă nu era interesat decât s-o omoare încet, în chinuri cumplite pe cea care stătea dinaintea lui, atât de fragilă şi neajutorată. Deşi locul în care se aflau tremura din toate încheieturile, deşi nou-născutul bănuia că îl pândea un mare pericol, nu-i păsa. Nu se lăsa influenţat de nimic.

Îşi domina victima şi de-abia aştepta să-şi înfigă colţii în creştetul ei. O să-i devoreze creierul încet, o să-l savureze şi o să se întrebe dacă va putea să absoarbă şi amintirile lui Ripley în felul acesta. Sângele ei o să-i

astâmpere foamea eternă care nu-i dădea pace.

Nou-născutul întinse limba încet.

Ripley încremeni în loc, încercând să nu-şi exteriorizeze spaima.

Nou-născutul căscă botul uriaş şi aceeaşi limbă care o curăţase tandru, care o făcea să se deosebească atât de mult de matca extraterestră care-i dăduse naştere, se mişcă obscen. Clona observă îngrozită cum se întăreşte, la fel ca la ceilalţi monştri. Îi apăruseră dinţi mici, ascuţiţi, în vârf.

Clona gemu. Nou-născutul se aplecă asupra ei, gata să-i perforeze fruntea. Femeia nu putea nici măcar să închidă ochii. Se uita cu o fascinaţie morbidă la metamorfoza monstrului.

Ah, Doamne, ajută-mă! se gândi Ripley, dându-şi seama că era prima rugăciune pe care o rostise în această reîncarnare.

Arătării îi curgeau bale din gură şi limba se apropia tot mai mult de faţa ei.

Femeia se cutremură fără să vrea. Dar nu se dădu înapoi. Ştia că ar fi fost şi mai rău. Peste umărul nou-născutului o văzu pe Call care se târa pe podea. Reuşise în sfârşit să pună mâna pe arma lui Distephano.

Apoi se uită spre fereastră. Se topea în mijloc şi degaja un miros caracteristic de plastic încins. Îşi dădu seama că erau în atmosferă. Ajunseseră aproape acasă.

Ripley se uita fascinată la fereastră, încercând să evite imaginea dinţilor ascuţiţi din vârful limbii, care înaintau spre faţa ei.

În momentul acela, imaginea din mintea ei, în care se vedea cu Newt în braţe, se schimbă brusc.

O copleşiseră amintirile. Peste tot domnea haosul. Războinicii urlau şi mureau. Era foc. Iar ea, Ripley stătea neclintită, cu pruncul în braţe. Provocând moarte şi distrugere creşei.

Nou-născutul se apropie pentru sărutarea finală, dar tresări brusc, uimit de schimbarea legăturii telepatice. Acum Ripley nu mai era supusă, nu mai era copleşită de teamă şi remuşcări. Dimpotrivă, devenise sfidătoare! Amintirea distrugerii creşei, atât de vie în mintea ei, îl înfuria. Îşi bătea joc de el.

Monstrul scoase un urlet înainte să treacă la atac şi deodată…

Răsună un zgomot asurzitor şi se simţi tras de o forţă invizibilă. Atracţia era atât de puternica, încât îl îndepărta tot mai mult de pradă. Nu înţelegea ce se întâmpla. Cum era posibil aşa ceva?

Urlă furibund, când îşi dădu seama că nu mai putea s-o atingă pe Ripley. Aluneca pe spate, din ce în ce mai repede. Apoi se lovi de ceva tare. Gemu şi întinse ghearele spre femeie. Nu-i venea să creadă că fusese prins în capcană tocmai când fusese atât de aproape de pradă.

Se auzi un pocnet răsunător când fereastra fu străpunsă de acid şi curentul de aer atrase imediat fumul şi obiectele mici din jur. Call reacţionă imediat. Se apucă de lanţurile din tavan şi se legă imediat cu nişte hamuri de rezervă.

Zeci de obiecte mici erau atrase de fisura din fereastră, în timp ce sângele acid al lui Ripley eroda geamul tot mai mult. Gaura se mărea şi depresurizarea creştea. Exact când întinsese braţele spre Ripley nou-născutul fu smuls din loc şi propulsat spre geam şi, în aceeaşi secundă, Call o prinse pe Ripley. Altfel ar fi zburat după monstru.

Nou-născutul se lovi de fereastră şi zbieră de furie şi durere când forţa curentului atmosferic îi înţepeni trupul în geam.

Acum când depresurizarea încetă, Ripley căzu pe podea şi se desprinse de Call. Robotul îi întinse mâna şi-i strigă:

— HAIDE!

Şi Ripley se târî după ea.

Nou-născutul se lupta să învingă forţa de atracţie şi reuşi să se desprindă puţin. Mişcarea lui destupă fereastra şi atrase din nou clona spre el.

Urletul asurzitor al monstrului se amplifică în timp ce încerca să prindă femeia. Dar furia şi zbaterea lui erau zadarnice, căci nu putea face faţă curentului atmosferic. Ripley simţi că fiara obosise, era derutată şi îşi dădu seama că, pentru prima oară în scurta lui viaţă odioasă, nou-născutul era *înspăimântat.*

Oare ţi-e frică de moarte? se gândi Ripley. *Păi ar fi timpul să te obişnuieşti cu ideea!*

Începu să râdă, întrebându-se când n-o să i se mai pară amuzante astfel de lucruri ciudate.

În cele din urmă, nou-născutul renunţă să se mai împotrivească forţei decompresiunii şi fu atras în gaura care se lărgea. Impactul îi

sfâşie pielea şi Ripley văzu cum sângele lui acid explodează în atmosferă.

Urletul inuman al arătării o zgudui până în măduva oaselor şi ţipă la rândul ei, târându-se pe podea să ajungă la Call, ca şi când numai ataşându-se de robot putea să-şi păstreze caracterul uman.

Într-adevăr, nu era *decât* un robot, dar androizii fuseseră programaţi să intervină în situaţii prea periculoase pentru oameni. Şi unicul ţel al existenţei lor era să salveze vieţile fiinţelor omeneşti.

Amintirile se dovedeau mai puternice decât timpul.

Prefer să mi se spună „persoană artificială".

Nu pot să te mint şi să-ţi spun că avem vreo şansă... dar te bucuri de toată simpatia mea.

Bishop şi Ash, nişte simpli roboţi. Unul îşi sacrificase aproape viaţa ca s-o salveze pe ea şi copilul ei. Iar celălalt ar fi ucis-o bucuros pentru că se amestecase în planurile lui.

Ripley închise ochii, copleşită de amintiri.

La început, nou-născutul nu-şi dădu seama de nimic în afară de vidul cumplit, inexorabil, care-l trăgea departe de Ripley, de fiinţa pe care era hotărât s-o distrugă. Dar când se lovi de fereastră, simţi muşcătura rece a frigului. Pielea de pe spate şi rinichi începu să se solidifice şi apoi plesni, împroşcând sânge şi ţesuturi. Zbieră agonizant când sângele acid, organele şi măruntaiele zburară în spaţiu, îngheţând instantaneu, înainte să se desprindă complet de trupul monstrului.

Practic murise, dar creierul lui nu voia să accepte acest lucru. Luptând disperat pentru supravieţuire, nou-născutul îşi lipi palma de sticlă, încercând cu disperare să se tragă înapoi. Dar, în timp ce se zbătea disperat, gaura se lărgi şi se dizolvă complet. Forţa depresurizării îi smulse instantaneu braţul şi-i fractură umărul.

Nou-născutul deschise ochii îngrozit, sfâşiat de durere şi se uită neajutorat la Ripley. Nu putea să vorbească. Doar să urle, dar femeia aceasta înţelegea în mod sigur ce voia de la ea. Cum era posibil ca mama nou-născutului să-l privească indiferentă cum murea, fără să-l ajute?

O imploră din priviri, cu ochii lui atât de asemănători cu ai ei.

UCIDE-MĂ! UCIDE-MĂ! PENTRU DUMNEZEU, MAMĂ, UCIDE-MĂ ODATĂ!

În cabina de comandă, Vriess privea pământul cum se apropie tot mai mult, în timp ce se lupta cu comenzile navei. Glasul lui Call continua numărătoarea inversă, amintindu-i cu fiecare secundă că ea nu era acolo, că Ripley nu se întorsese, că era singur în această bătălie fără speranţe cu bătrâna navă. Un infirm singur. Nu va fi în stare s-o comande pe *Betty,* care se rostogolea nebunește spre Pământ.

Johner se trânti pe scaunul lui Ripley şi se căzniră împreună să manevreze comenzile.

Când forţa de atracţie slăbi, pentru că nou-născutul astupase fereastra, Ripley se prăbuşi pe podea, epuizată. O auzi pe Call strigând-o pe nume, dar nu reuşi să reacţioneze, nici măcar ca să se salveze. Call întinsese un braţ după ea, iar cu celălalt se ţinea de aparatura de stabilizare. Clona încercă să se târască spre robot.

Ţipetele nou-născutului se amplificaseră, deveniseră isterice. Monstrul despica aerul cu ghearele. Ochii lui oglindeau durerea cumplită care-l sfâşia. Ripley se uită înapoi, deşi nu voia. Nu putea să-l asculte fără să se simtă impresionată.

Nou-născutul se uită direct la ea, şuierând şi tânguindu-se.

Clătină din cap. Ultimul ei copil monstruos. Era normal să se afle aici, să asiste la sfârşitul lui. *Trebuia să fie sigură.*

Call o apucase de haine. Îi înfăşurase o sfoară după talie, peste piept, dar lui Ripley îi era imposibil să-şi desprindă privirile de la monstrul în agonie, de care se simţea legată genetic. Gemu când nou-născutul întinse braţele spre ea, rugător.

Gata, s-a sfârşit, se gândi clona, referindu-se la monstru. *S-a sfârşit pentru totdeauna. S-a terminat cu reîncarnările.*

Nou-născutul se zbătea în chinuri.

Aşa, îşi spuse Ripley, ca şi când ar fi încercat să-i aline durerea. *Nu mai durează mult. Ai răbdare.*

Braţul întins îi ieşi în umeri şi oasele zburară în spaţiu. Nou-născutul urlă sfâşietor, zbătându-se în gaura care îl ţinea strâns, ca pe o muscă într-o plasă de păianjen. Pe urmă îi plesni burta şi măruntaiele se împrăştiară în spaţiu.

Urletul lui se înfipse direct în creierul lui Ripley şi o cutremură ca un şoc electric. Îşi astupă urechile, să nu mai audă răcnetele odraslei

sale. Urlă odată cu el şi sunetul o sfâşie ca un brici. Apoi îşi simţi palmele lipicioase, pentru că sângele îi curgea printre degete din urechi. Se ghemui pe podea, ţipând. Call se apropie de ea şi o strânse cu toată puterea, ca s-o ajute să treacă de această ultimă încercare.

În timp ce femeile se uitau îngrozite, unul din picioarele nou-născutului se retrase în corpul lui şi dispăru, pe măsură ce oasele şi muşchii erau supte de vid.

Apoi se contractă celălalt picior, atât de repede încât Ripley se temu că fereastra n-o să mai ţină mult. Dar nu reuşea să-şi desprindă ochii de la această imagine de coşmar. Monstrul se uită la ea, când i se retrase cel de-al doilea braţ. Pe urmă, capul nou-născutului se afundă în corpul lui grotesc, diform.

Ah, Doamne, sper că ai murit. Este imposibil să mai trăieşti! Ripley spera să fie aşa, dar ochii lui spuneau „nu". Nu mai avea plămâni să urle, dar îşi mişca botul, deschizând şi închizând dinţii înspăimântători. Ripley ştia că era legat încă telepatic cu ea.

Şi că o implora în gând: *Ajută-mă. Ajută-mă.*

Apoi se sfâşie pielea şi începu să i se desprindă carnea. Unul din degete ajunsese la ochi.

Trebuie neapărat să ies de aici, se gândi ea, simţind că-şi pierde minţile. *Trebuie să ies…* Dar ochii aceia afurisiţi, atât de asemănători cu ai ei, erau încă vii şi Ripley era prizoniera lor.

În timp ce nava se zguduia din toate încheieturile, distrugerea inexorabilă a monstrului continua. Acum totul se întâmpla mult prea repede. Ultima bucată de piele se desprinsese şi zburase în stratosfera. Ripley îşi luă mâinile de la urechile ei sângerânde şi se trezi strângând la piept capul lui Call, ca şi când ar încerca să împiedice un copil să vadă ceva atât de oribil. Dar se uitau amândouă, incapabile să-şi desprindă privirile.

Clona simţi cum legătura telepatică se străduia cu disperare să se restabilească. Acest contact inuman o îngrozea şi o impresiona în acelaşi timp. La urma urmei era odrasla ei şi era pe moarte. Dar n-avea de gând să se sacrifice pentru ea.

Capul nou-născutului se ridică brusc şi Ripley observă că, în sfârşit, îi zburase creierul. Legătura telepatică se evaporă şi clona începu să plângă, uşurată şi îndurerată în acelaşi timp.

Ah, Slavă Domnului că a murit! se gândi Ripley. Ar fi vrut şi plângă până la epuizare. Dar nu era timp, depresurizarea continua,

absorbea tot ce nu era fixat solid spre rămăşiţele greţoase ale nou-născutului.

I se desprinsese pielea de pe faţă şi-i ieşise prin orbite. Apoi se făcu linişte, de parcă ar fi ajuns în centrul liniştit al unui uragan, în clipa când un ultim rest de piele acoperi găvanele ochilor. Deodată însă o orbită se eliberă şi cele două femei fură atrase ca de o pompă de absorbţie spre craniul hidos, rânjit.

Era prea oribil să se gândească acum că puteau fi aruncate în spaţiu *prin* capul nou-născutului.

Se agăţară cu disperare una de alta, luptând împotriva cumplitei forţe de atracţie.

— N-o să reuşim! înjură Johner, în timp ce se lupta cu comenzile.

Pământul se apropia rapid şi depresurizarea din compartimentul de mărfuri îi arunca de colo-colo, ca pe un avion de hârtie.

— Ba da, o să reuşim! îl repezi Vriess, hotărât să nu se dea bătut.

Vocea lui Call părea bizar de calmă în timp ce număra secundele până la impact.

În timp ce nava se zguduia violent şi echipamentele se mişcau de la locul lor, Ripley şi Call stăteau agăţate una de alta. Dar, în timp ce clona o strângea în braţe, robotul înfăşură în jurul lor benzile metalice prinse de pereţi. Benzile metalice se înfigeau în corpul lui Ripley, dar nu băga în seamă durerea.

Culmea era că se simţea uimitor de calmă, deşi se îndreptau probabil spre o moarte sigură. Îşi amintea de nava care se rostogolea spre Hadley's Hope, de Hicks care dormea, de parcă ar fi fost într-o călătorie de plăcere şi gândurile acestea o făcură să zâmbească. O strângea pe Call în braţe, regretând că nu putea să-i transmită liniştea. Acum nu mai conta nimic. Pământul va fi în siguranţă. *Ei* muriseră. Toţi. Iar ea supravieţuise, chiar dacă numai pentru câteva clipe.

Ţeasta rânjită a nou-născutului se sfărâmă în mii de bucăţi şi dispăru pe fereastră.

— Gata, bătrâne! zbieră Johner.

— Doar ţi-am spus că o să reuşim, zise Vriess, în timp ce se luptau amândoi să dirijeze nava.

Betty se cutremură pentru ultima oară şi apoi se linişti. Ripley simţi aerul curat care răscolea hârtiile şi mizeria din jur ca un uragan, doar că acum sufla înăuntru, nu mai absorbea ce se afla în încăpere.

Inspiră adânc şi se uită pe fereastră. Nu vedea decât cer albastru şi nori.

Domnea o linişte pe care n-o mai simţise demult şi simţea că se dizolvă. Moartea nou-născutului îi răpise ultimele puteri. Nu-i mai rămăsese niciun dram de energie. Era la un pas de leşin. Dar Call o susţinea.

— Ai reuşit, murmură robotul. L-ai ucis.

— Am reuşit? se miră Ripley.

— Da, s-a terminat cu el.

— Grozav, murmură ea epuizată.

Call îşi înălţă privirile spre ea, în timp ce se străduia s-o susţină.

— Poate că acum o să avem amândouă vise plăcute.

Ripley încercă să zâmbească.

— Am reuşit, suntem tefere!

— Da, zise Call uimită, am reuşit.

Clona auzi ţârâitul interfonului şi răsunară chiotele victorioase ale lui Johner şi Vriess.

— Call, Ripley, sunteţi bine? Sigur, vă vedem, dar…

— Da, suntem bine, le răspunse Call.

Apoi se uită la cealaltă femeie, zâmbind.

— Suntem bine amândouă.

Ripley încuviinţă din cap şi îşi rezemă obrazul obosită de capul femeii-robot.

În cabina de comandă, cei doi bărbaţi erau în culmea fericirii. Johner sări de pe scaun şi-l sărută pe Vriess cu pasiune.

— Aşa! exclamă el. Am reuşit să ţinem nava în frâu şi acum să vedem cum o s-o aducem la sol!

Vriess dădu din cap, râzând cu gura până la urechi. Dar, după câteva clipe, îi pieri brusc veselia. Se uită de jur-împrejur şi-l întrebă îngrijorat pe Johner:

— Chiar, *cum* o s-o aducem la sol?

Epilog

Ripley se uita pe fereastra navei la Pământul care se apropia. Nu mai văzuse niciodată un cer albastru sau un sol adevărat. Cel puţin nu în această reîncarnare. Totul i se părea nou şi se bucura de această noutate.

O simţea pe Call care stătea tăcută lângă umărul ei. Prezenţa ei îi dădea o senzaţie de confort şi tovărăşie pe care n-o mai simţise niciodată.

Amintirea lui Newt, Amy, Hicks, Bishop şi a celorlalţi oameni pe care-i cunoscuse n-o mai ardea dureros ca altă dată. Dimpotrivă, o făcea să se simtă caldă, umană. Iubise şi fusese iubită. Luptase, protejase şi îşi jertfise viaţa pentru cei pe care-i iubea. Şi era gata s-o facă din nou, ori de câte ori va fi nevoie. Acum se împăcase cu sine.

Imaginile de vis care-i apăruseră de atâtea ori nu mai erau haotice. Alinarea rece a criosomnului. Nevoia de a-şi proteja puiul. Forţa şi tovărăşia propriei sale specii. Puterea mâniei ei. Căldura şi siguranţa prietenilor. Imaginile erau acum pline de înţeles, mulţumitoare. Le recunoştea la un nivel dincolo de pragul conştientizării, al învăţării. Făceau parte din ea, din cine şi ce fusese. Şi acum făceau parte din ceea ce devenise.

Se întoarse să-i zâmbească robotului. Call se uita la locul de aterizare care se apropia tot mai mult.

— Pământul, zise ea, ca şi când şi-ar fi dat seama abia acum.

Ripley încuviinţă din cap zâmbind.

— Da, pământul.

— Este prima oară când văd această planetă, zise fata-robot, încet. Probabil că sunt o mulţime de locuri unde poţi să te ascunzi.

Se opri ca şi când ar fi vrut să spună multe alte lucruri, dar nu găsea cuvintele potrivite. Iar acest fapt i se păru nostim lui Ripley. Call era robot şi avea la îndemână un volum lexical nelimitat.

— La ce te gândeşti? insistă clona, curioasă.

— Ce crezi că ar trebui să facem? Unde ar trebui să mergem?

Se uita la ea de parcă Ripley ar fi deţinut toate răspunsurile.

— Nu ştiu, zise ea clătinând din cap. Chiar că nu ştiu, Call. Şi eu sunt străină aici.

Cele două femei stăteau în linişte, una lângă alta, privind luminile îndepărtate ale celui mai apropiat oraş. Aveau destul timp să se hotărască.